அஞ்சிறைத் தும்பி

[சொல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்]

மயிலை - சீனி. வேங்கடசாமி

ஸ்டார் பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி
சென்னை-5

மேலக்கோபுரத் தெரு
மதுரை

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி - 1958

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 1·75

STAR PUBLICATIONS

TRIPLICANE MADRAS-5 ★ WEST TOWER ST. MADURAI

மங்கை அச்சகம்
25, மாவடி விநாயகர் கோயில் தெரு, சென்னை-14

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

சொல்லாராய்ச்சி தமிழுக்குப் புதிய சரக்கு. சமீப காலத்தில்தான் பல அறிஞர்கள் இத்துறையில் கவனம் செலுத்தியுள்ளார்கள். இத்துறையில் செய்யவேண்டிய வேலைகள் இன்னும் மிகப்பலவாயுள்ளன.

விருப்பு வெறுப்பின்றி நடுவு - நிலைமையுடன் சொற்களைப்பற்றித் தாம் அவ்வப்போது ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகளை ஒருசேரத் திரட்டி இந்நூலில் தந்திருக்கிறார்கள் ஆசிரியர் மயிலை - சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்.

ஆசிரியர் மயிலை - சீனி. வேங்கடசாமியவர்களின் ஆராய்ச்சித் திறனையும் நேர்மையையும் தமிழுலகம் நன்கறியும். தமிழ் இலக்கியத்தில்

ஆழ்ந்த பயிற்சியுடைய ஆசிரியரவர்கள், பல ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிருர்களாயி னும், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் இப்போது தான் முதன்முறையாகப் புத்தக வடிவில் வெளி வருகிறது. இதைத் தொடர்ந்து சொல்லாராய்ச் சித் துறையில் ஆசிரியரவர்கள் அதிகமாக ஈடு படுவார்களென எதிர்பார்ப்போமாக.

இந்தச் சிறந்த நூலை வெளியிடும் வாய்ப்பை எங்களுக்கு அளித்த ஆசிரியரவர்கட்கு எங்கள் நன்றி.

ஸ்டார் பிரசுரத்தார்

முன்னுரை

அஞ்சிறைத் தும்பி என்பது, அழகான வண்ணச் சிறகு களையுடைய பட்டாம்பூச்சிகளுக்குப் பெயர். மலர்கள் அலர்ந்த பூஞ்சோலையிலே அஞ்சிறைத் தும்பிகள் பூக்கள்தோறும் பறந்து சென்று, தேனையுண்டு மகிழ்வதுபோல, தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவிலே நுழைந்து இலக்கியத் தேனைப் பருகி மகிழ்ந்தபோது, இடையிடையே எனக்குக் கிடைத்த சொல்-ஆராய்ச்சியாகையால், இச் சிறுநூலுக்கு **அஞ்சிறைத் தும்பி** என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அன்றியும்,

> கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
> காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ

என்று இறையனுர் கூறியதுபோல, ஒரு சார்பாகக் காமம் செப்பாமல், கண்டதைக் கண்டபடியே, உள்ளதை உள்ள படியே கூறுவதுபற்றி இப்பெயர் ஏற்புடையது என்று கருதி யும் இப்பெயர் சூட்டப்பட்டது.

நூல்களைப் படிக்கும்போது என் மனத்தில் தோன்றிய கருத்துக்களை ஆராய்ந்து அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவை இக் கட்டுரைகள்.

தமிழ் இலக்கியம் வளம் மிக்க பெரிய பூஞ்சோலை. அவ் விலக்கியப் பூஞ்சோலையில் புகுந்து ஆராய்ந்து தேடினால், அங்குப் பலப்பல அழகான பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. அவ்வாறு கிடைக்கும் பொருள்களில் ஒன்று, சொல்-ஆராய்ச்சி. சொல் ஆராய்ச்சி மிகப் பெரியது. அதில் ஒரு சிறு துணுக்கு இந்த அஞ்சிறைத் தும்பி.

சொற்கள் எவ்வாறெல்லாம் உருமாறுகின்றன என்பதும், எவ்வாறெல்லாம் புதுப்புதுப் பொருள்களைப் பெறுகின்றன என்பதும் இதில் கூறப்படுகின்றன.

சில நோய்களின் பெயர்கள் என்னும் கட்டுரையில், சில பிராணிகளின் பெயர்கள் நோய்களுக்குப் பெயராக அமைந் திருப்பது கூறப்படுகிறது. அறவாழி அந்தணன், மலர்மிசை ஏகினன் என்னும் கடைசி இரண்டு கட்டுரைகளில், திருக் குறள் ஆசிரியரின் சமயக் கொள்கை சமண சமயச் சார் புடையது என்பது ஆராயப்படுகிறது.

திருவள்ளுவ நாயனார் சமண சமயச் சார்புள்ளவராக இருந்தபடியினாலேயே அவரது திருக்குறள் சமண சமயக் கருத்துள்ளது என்பது பொருள் அல்ல. திருவள்ளுவர், திருக் குறளை ஒரு சமயத்தாருக்காகவோ, ஒரு இனத்தாருக்காகவோ, ஒரு நாட்டாருக்காகவோ எழுதவில்லை. உலக மக்கள் அனை வருக்காகவும் உலகப் பொதுமறையாக எழுதப்பட்டது திருக் குறள் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆகவே, திருவள்ளுவர்

சமண சமயக் கொள்கையுடையவர் என்பதுபற்றித் திருக் குறளின் பொதுத்தன்மை போய்விடவில்லை.

சொற்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி தேவைப்படுகிறது. இவ் வாராய்ச்சியினால் பல செய்திகளும் கருத்துக்களும் புலனாகின் றன என்பதை இக் கட்டுரைகளினால் அறியலாம். ஆர்வம் உள்ளவர் சொல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவார்களாக.

அஞ்சிறைத் தும்பி என்னும் இச் சொல்ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை, சொல் ஆராய்ச்சி செய்ய வாசகர்களைத் தூண்டி விடுமானால், அதுவே இந்நூல் எழுதியதன் நோக்கம் முற்றுப் பெற்றதாகும்.

இந்நூலினை அச்சிட்டு வெளியிட்ட ஸ்டார் பிரசுரத்தா ருக்கு எனது நன்றி உரியது.

மயிலாப்பூர், சென்னை
22-1-1958

சீனி. வேங்கடசாமி

உள்ளுறை

பொருள்		பக்கம்
1. மாடு	....	1
2. தமிழ்	....	7
3. கடவுள்	....	13
4. கிழக்கு – மேற்கு	....	25
5. நாற்றம்	....	33
6. உவா	....	36
7. திங்கள்	....	41
8. களிப்பு	....	45
9. சான்றோன்	....	49
10. "பாவாடை"	....	65
11. குடு – கொடு	....	71
12. இடப்பெயர் பொருட்பெயர் ஆன கதை	....	81
13. சில நோய்களின் பெயர்கள்	....	92
14. அறவாழி அந்தணன்	....	100
15. மலர்மிசை ஏகினான்	....	104

அஞ்சிறைத் தும்பி

[சொல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்]

மாடு

பசுவுக்கும் எருதுக்கும் பொதுவாக வழங்கும் பெயர் மாடு என்பது. ஆனால், மாடுகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி அன்று இந்தக் கட்டுரை. மாடு என்னும் சொல்லைப்பற்றித்தான் இங்கு ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகிறது. மாடு என்பதற்குச் செல்வம் என்னும் வேறு பொருளும் உண்டு. மாடு என்னும் சொல் எப்படிச் செல்வம் என்னும் பொருள் பெற்றது என்பதை ஆராய்வோம்.

மிகமிகப் பழைய காலத்தில் பசு மந்தைகளையும் எருது மந்தைகளையும் அதிகமாகப் பெற்றிருந்தவன் செல்வம் உள்ளவனாகக் கருதப்பட்டான். மாட்டு மந்தைகளை எவ்வளவு அதிகமாகப் பெற்றிருந்தானோ அவ்வளவு பெருஞ் செல்வமுள்ளவனாக அக்காலத்து மனிதன் கருதப்பட்டான். அப்பொழுது "மாடு" என்னும் சொல்லுக்குப் புதிய பொருள் உண்டாயிற்று. அதாவது, மாடு என்னும் சொல்லுக்குச் செல்வம், பொருள் என்னும் புதிய பொருள் ஏற்பட்டது.

மக்கள் அதிக நாகரிகம் பெறாத அந்தக் காலத்தில் பண்டமாற்றுச் செய்து வாழ்ந்தார்கள். பண்டமாற்று என்பது நெல், கேழ்வரகு, பயறு, உப்பு, மிளகு முதலிய பொருள்களைக் கொடுத்துத் தமக்கு வேண்டிய வேறு பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்வது. செம்பு, வெள்ளி, பொன் நாணயங்கள் அக்காலத்தில் வழங்கப்படாதபடியினால், மனிதர் பண்டமாற்றுச் செய்து வாழ்ந்தார்கள். அதிக விலையுள்ள நிலபுலம் போன்றவைகளை வாங்குவதற்கு அக்காலத்தில் பண்டமாற்

ருக இருந்தவை மாடுகள் ஆகும். ஆகவே, அக்காலத்தவர் மாடுகளை - பசுவையும் எருதையும் - செல்வம்போலத் தேடி வைத்தனர். இந்த வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இருந்த தென்று கருதவேண்டா. அக்காலத்தில் உலக முழுவதும், மாடு செல்வப் பொருளாகக் கருதப்பட்டு எல்லோராலும் தேடிவைக்கப்பட்டது.

அக்காலத்தில் மாடு இல்லாதவன் செல்வம் இல்லாதவனுகக் கருதப்பட்டான். மாடு உள்ளவன் செல்வமுள்ளவனுகக் கருதப்பட்டான். எவ்வளவு அதிகமாக மாடுகளைப் பெற்றிருந்தானே அவ்வளவு அதிகச் செல்வமுள்ளவனுகக் கருதப்பட்டான். இவ்வாறு, பசுவுக்கும் எருதுக்கும் பொதுப்பெயராக வழங்கிய மாடு என்னுஞ் சொல், காலப் போக்கில் செல்வம் என்னும் புதிய பொருளைப் பெற்றது. ஆகவே, பண்டைக்காலத்தில் பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் மாடு என்னும் சொல் செல்வம் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டது.

பின்னர், மக்கள் நாகரிகம் பெற்றுப் பொன், வெள்ளி, செம்புக் காசுகளை நாணயமாக வழங்கக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு, பண்டமாற்று வழக்கம் மறைந்து, நாணயமாற்று வழக்கம் ஏற்பட்டது. மக்கள் பொருள்களை நாணயங் கொடுத்து வாங்கினர்கள். அதிக விலைமதிப்புள்ள பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பண்டமாற்றுப் பொருளாகப் பயன்பட்ட மாட்டுக்குப் பதிலாகப் பொன் நாணயம் வழங்கப்பட்டது. பொன் நாணயம் வழங்கப்படவே, செல்வப் பொருளாக மாடுகளைச் சம்பாதித்துவைக்கும் வழக்கம் மறைந்து, அவற்றிற்குப் பதில் பொன்னைத் தேடிவைக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. அப்போது, பால், தயிர், வெண்ணெய்க்காகப் பசுவும், ஏர் உழுதல் வண்டி இழுத்தல் முதலிய வேலைகளைச் செய்வதற்காக எருதும் பயன்படுத்தப்பட்ட தல்லாமல், செல்வப் பொருளாகக் கருதி மாடுகளைச் சேர்த்துவைக்கும் வழக்கம் மறைந்துவிட்டது. நாணயம் ஏற்பட்ட பிறகு, மாடு

பண்டமாற்றுப் பொருளாகக் கருதப்படாமற் போனலும், மாடு என்னும் பெயர்மட்டும் மறையாமல், செல்வம் என்னும் பொருளில் மாடு என்னுஞ் சொல்மட்டும் வழங்கி வந்தது. அதாவது, மாடு என்னுஞ் சொல் செல்வம் என்னும் அர்த்தத்தைப் பெற்ற பிறகு, நிலபுலம் வீடுவாசல் தோட்டந் துறவு முதலிய செல்வத்திற்கு ஈடாக மதிக்கப்படும் பொருள்களும், அப் பொருள்களைப் பெறுவதற்கு ஆதாரமாக உள்ள பொன்னும் மாடு என்று பெயர் பெற்றன.

செல்வத்தை மாடு என்று வழங்கியதைப் பழைய இலக்கியங்களில் காண்கிறேம். அவற்றில் சிலவற்றைக் காட்டுவோம்.

> கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
> மாடல்ல மற்றை யவை

என்பது திருக்குறள். "கல்விதான் ஒருவனுக்குக் கெடாத விழுமிய செல்வம். மற்றச் செல்வம் எல்லாம் மாடு (செல்வம்) அல்ல" என்பது இக் குறளின் கருத்து. இதில் செல்வம் மாடு என்று கூறப்பட்டது காண்க.

> மாடு தேடி மயக்கினில் வீழ்ந்துநீர்
> ஓடி எய்த்துப் பயனிலை ஊமர்காள்

என்றும்,

> வைத்த மாடு மடந்தை நல்லார்களும்
> ஒத்தொவ் வாத உற்றுர்களும் என்செய்வார்

என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் திருச்சேறைக் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் கூறுகிருர். இவற்றில் மாடு என்னும் சொல் செல்வம் என்னும் அர்த்தமுள்ளது காண்க. மேலும்,

> மாடு தானது இல்லெனில் மானிடர்
> பாடுதான் செல்வா ரில்லை

என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் திருக்கொண்டீச்சரப் பதிகத்தில் கூறுகிறார்.

மாலே! படிச்சோதி! மாற்றேல் இனி ; உனது
பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்—மேலால்,
பிறப்புஇன்மை பெற்று,அடிக்கீழ்க் குற்றேவல் அன்று ;
மறப்புஇன்மை யான்வேண்டும் மாடு

என்பது சடகோபர் அருளிய பெரிய திருவந்தாதி (செய்யுள் 58). இதில், மாடு என்பது பெருஞ் செல்வம் என்னும் பொருள்படுதல் காண்க.

ஆடுஉவு மகடூவு மாடு மறியார்
காடுதேர் முயற்சி யவர்

என்பது பெருங்கதைச் செய்யுள்.* வேடர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் மாடு (பொன்) மதிப்பை அறியாதவர்களாய்க் காட்டில் அலைந்து வேட்டையாடி வாழ்கின்றனர் என்பது இதன் கருத்து. இதிலும் செல்வம் மாடு என்று கூறப்பட்டது காண்க.

மாட்டுக்குப் பதிலாகப் பொன் நாணயம் வழங்கப்பட்ட போது, இத்தனை மாட்டுக்கு இவ்வளவு எடையுள்ள பொன் என்று மதிப்பிடப்பட்டு, குறிப்பிட்ட எடையுள்ள பொன் நாணயம் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. அந்தப் பொன் நாணயத்திற்குப் பெயர் மாடை என்பது. மாடை என்னும் பொன் நாணயம் பெருமதிப்புள்ளதாக, அதிக விலையுள்ளதாக இருந்தது. மாடு என்னும் பெயரிலிருந்து மாடை என்னும் பெயர் அந்தப் பொன் நாணயத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. மதுராந்தகச் சோழன் பெயரினால் மதுராந்தகன் மாடை என்னும் பெய

* உஞ்சைக் காண்டம், சவரர் புளிஞர் வளைத்தது: 60–61.

ருள்ள பொன் நாணயம் வழங்கிவந்ததைச் சாசனங்களினால் அறிகிறோம்.

ஏகாம்பர நல்லூர் என்னுங் கிராமம் நூற்று முப்பத்து மூன்று மாடைப்பொன் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கப்பட்டது ; காரையூர் என்னுங் கிராமம் நூற்றுநாற்பது மாடைப்பொன் கொடுத்து வாங்கப்பட்டது; திருவாய்ப்பாடி என்னுங் கிராமம் பத்து மாடைக்கு வாங்கப்பட்டது என்று ஒரு சாசனம்* கூறுகிறது.

கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், பரகேசரி வர்மன் ஆன இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில், மதுராந்தக தேவன் மாடை என்னும் பொன் நாணயம் வழங்கிவந்தது. இந்தப் பொற்காசு ஆண்டு ஒன்றுக்கு இரண்டு கலம் நெல்லை வட்டியாகப் பெற்றது.†

அதே அரசன் காலத்தில், திருவொற்றியூருக்கு அடுத்த மணலி என்னுங் கிராமத்தில் இரண்டாயிரம் குழி நிலம் எட்டு மாடைக்கு விற்கப்பட்டது. அதாவது, இருநூற்று ஐம்பது குழி நிலம் ஒரு மாடைப்பொன் விலை பெற்றது.‡ இதனால், மாடை என்பது அதிக விலைமதிப்புள்ள பொன் நாணயம் என்பது தெரிகிறது.

மாடை என்னும் பொற்காசின் பெயர் மாடு என்னும் பெயரிலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று சொன்னோம். பண்டைக்காலத்தில் நமது நாட்டிலிருந்ததுபோலவே, உலகத்தில் மற்ற நாடுகளிலும் மாடு செல்வத்திற்குரிய பொருளாக மதிக்கப்பட்டது என்றுங் கூறினோம். பண்டைக் காலத்துக் கிரேக்க நாட்டிலும் கிரேக்கர்கள் மாடுகளைச் செல்வமாகக் கருதிப் பண்டமாற்றாக வழங்கிவந்தார்கள். பிற்காலத்தில் அவர்கள் மேலும் நாகரிகம் பெற்று, காசை நாணயமாக வழங்கியபோது, அந்தக் காசுக்கு மாடு என்றே

*S. I. I. Vol. IV - P. 99. †Ep. Collection 140 of 1912.
‡Ep. Collection 154 of 1912.

பெயர் வைத்தனர். அக் காசின்மேல் மாட்டின் உருவத்தைப் பொறித்திருந்தனர். (படம் காண்க.)

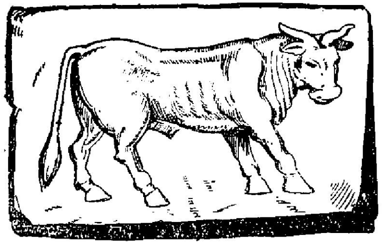

கிரேக்க நாட்டில் வழங்கிய பழைய நாணயம்.
Aes Grave என்பது இதன் பெயர்.

இதுவே மாடு என்னும் சொல்லின் வரலாறு. மாடு என்னும் விலங்கின் பெயர், செல்வம் என்னும் அர்த்தம் பெற்றதை இக் கட்டுரையினல் அறிகிறோம். சொற்கள் காலத்துக்குக் காலம் எப்படி எல்லாம் பொருள் பெறுகின்றன என்பதை இதனல் அறியலாம்.

தமிழ்

தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு அர்த்தம் தெரியாதா? தமிழ் என்ருல், தமிழ் மொழி - தமிழ்ப் பாஷை - என்பது அர்த்தம் என்று நீங்கள் கூறுவீர்கள். ஆம்; அது உண்மைதான். தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு இனிமை என்னும் பொருளும் உண்டு.

இந்த இரண்டு பொருளைத் தவிர மூன்ருவதாக வேறு ஒரு பொருளும் தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு இருந்தது. அப் பொருள் பிற்காலத்தில் வழக்கிழந்து மறைந்துவிட்டது. அந்த மூன்ருவது பொருள் என்ன? அதுதான் அகப்பொருள் (காதல்) என்பது. அதாவது, தமிழ் என்னுஞ் சொல்லுக்கு அகப்பொருள் என்னும் அர்த்தமும் இருந்தது. கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியிலே தோன்றி, சில நூற்ருண்டு வரையில் நிலைபெற்றிருந்து, பிறகு மறைந்துபோன, அகப்பொருள் என்னும் அர்த்தமுடைய தமிழ் என்னும் சொல்லைப்பற்றி இங்கு ஆராய்கிருேம்.

இறையனுர் அகப்பொருள் என்னும் ஒரு தமிழ் நூல் உண்டல்லவா? அது அகப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறுகிற நூல் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததுதானே! அந்த இறையனுர் அகப்பொருளின் உரையாசிரியர், உரைப் பாயிரத்தில் இவ்வாறு எழுதுகிருர் :

> "இனி நுதலிய பொருளென்பது நூற்பொருளைச் சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்ருே வெனின் தமிழ் நுதலிய தென்பது."
>
> "இனி நுதலியதுவும் உரைக்கற்பாற்று. அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம் : தமிழ் நுதலிய தென்பது."

இவ்வாறு, இவ்வுரையாசிரியர், இறையனுர் அகப்பொருள் என்னும் நூல் தமிழைக் கூறுகிறது என்று உரைக்

கிறார். தமிழைக் கூறுகிறது என்றால் பொருள் என்ன? இந்நூல் தமிழ்மொழியின் இலக்கணத்தைக் கூறவில்லை, அகப் பொருள் இலக்கணத்தைத்தான் கூறுகிறது. ஆனால், உரையாசிரியர், இந்நூல் தமிழைக் கூறுகிறது என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்து என்ன?

பத்துப்பாட்டு என்பது ஒரு தொகைநூல். கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த புலவர்கள் பாடிய பத்துப் பாட்டுக்கள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அப் பத்துப் பாட்டுகளில் குறிஞ்சிப் பாட்டு என்பதும் ஒன்று. குறிஞ்சிப் பாட்டைப் பாடியவர் கபிலர் என்னும் புலவர். இப்பாட்டில் அகப்பொருள் செய்தி (காதல் செய்தி) கூறப்படுகிறது. இப்பாட்டின் இறுதியில், "ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

குறிஞ்சிப் பாட்டில் தமிழ்மொழி இலக்கணம் கூறப்படவில்லை. காதற் செய்தியாகிய அகப்பொருள் கூறப்படுகிறது. ஆனால், அடிக் குறிப்பு, "தமிழ் அறிவித்தற்கு"ப் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு என்று கூறுகிறது. இதன் பொருள் என்ன? அகப்பொருளைக் கூறினால் ஆரிய அரசன் எவ்வாறு தமிழை அறிந்துகொள்வான்? இங்கு தமிழ் என்பதன் அர்த்தம் என்ன?

மாறன் பொறையனார் என்னும் புலவர் ஐந்திணை ஐம்பது என்னும் நூலை இயற்றியிருக்கிறார். ஐந்திணை ஐம்பது என்பது அகப்பொருளைக் கூறும் நூல். அதாவது, தலைமகன் தலைமகளின் காதல் செய்திகளைக் கூறுகிறது. இந்நூலின் பாயிரச் செய்யுள் இது:

பண்புள்ளி நின்ற பெரியார் பயன்தெரிய
அன்புள்ளி மாறன் பொறையன் புணர்த்தியாத்த
ஐந்திணை ஐம்பதும் ஆர்வத்தின் ஓதாதார்
செந்தமிழ் சேரா தவர்

இந்தச் செய்யுள், ஐந்திணை ஐம்பதைப் படியாதவர் செந்தமிழ் அறியாதவர் என்று கூறுகிறது. இதன் கருத்து என்ன? ஐந்திணை ஐம்பதைக் கற்காமலே, பெரும்புலவராய், செந்தமிழ்ப் புலவராய்ப் பலர் இருக்கின்றனரே! ஐந்திணை ஐம்பது தமிழ்மொழி இலக்கணத்தை உணர்த்தும் நூலன்று; அது காதற் செய்தியைக் கூறுகிறது. இந்நூலைக் கல்லாதவர் "செந்தமிழ் சேராதவர்" என்பதன் கருத்து என்ன?

எனவே, தமிழ் என்பதற்குத் தமிழ்மொழி என்பது தவிர வேறு ஏதோ பொருள் இருக்கவேண்டும் என்பது தெரிகிறது. அப்பொருள் என்ன என்பதை மேலும் ஆராய்ந்து காண்போம்.

பரிபாடல் என்னும் தொகைநூலில், 9-ஆம் பரிபாடல், முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருப்பரங்குன்றத்தைப் பாடுகிறது. அப்பாடலின் ஒரு பகுதி, தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு உரை கூறுவதுபோல அமைந்திருக்கிறது. அப்பகுதி வருமாறு:

அகறல் அறியா அணியிழை நல்லார்
இகறலைக் கொண்டு துனிக்கும் தவறிலர்இத்
தள்ளாப் பொருள்இயல்பில் தண்டமிழ் ஆய்வந்திலார்
கொள்ளார்இக் குன்று பயன்

இச்செய்யுளில் பொருள் இயல்பில் **தண்தமிழ்** என்று கூறியிருப்பது, அகப்பொருள் இலக்கணம்பற்றிய தமிழ் என்று பொருள் பெறுகிறது. இதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையும் இதனையே கூறுகிறது. அவர் உரை இது:

"பொருளிலக்கணத்தையுடைய தமிழை ஆராயாத தலைவர் களவொழுக்கத்தைக் கொள்ளமாட்டார்........இனி அக் களவிற் புணர்ச்சியை யுடைமையான் வள்ளி சிறந்தவாறும், அத்தமிழை ஆராய்ந்தமையான் முருகன் சிறந்தவாறும் கூறுகின்றார்."

இதனால், தமிழ் என்பதற்கு அகப்பொருள் (காதல்) என்னும் பொருள் உண்டென்பது தெரிகிறது. முருகன் அகப்பொருள் முறைப்படி வள்ளியைக் காதல்மணம் செய்தான் என்று கூறப்படுகிற இவ்விடத்தில் "பொருளியல்பில் தண்டமிழ்" (அகப்பொருளாகிய தமிழ்) என்று கூறப்படுவது காண்க.

அவிநயனர் என்னும் புலவர், இதனைத் தெளிவாக விளக்குகிறார். அவரது செய்யுள் இது :

முற்செய் வினையது முறையா உண்மையின்
ஒத்த இருவரும் உள்ளக நெகிழ்ந்து
காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேற்றலென
நான்கிறந்து, அவட்கு நாணும் மடனும்
அச்சமும் பயிர்ப்பும், அவற்கு
முயிர்த்தகத் தடக்கிய
அறிவும் நிறைவும் ஓர்ப்பும் தேற்றமும்
மறைய, அவர்க்கு மாண்டதோ ரிடத்தின்
மெய்யுறு வகையு முள்ளல்லதுடம் புறப்படாத்
தமிழியல் வழக்கமெனத்
தன்னன்பு மிகை பெருகிய
களவெனப் படுவது கந்தருவ மணமே*

இச்செய்யுளில் காதல்மணம் தமிழியல் என்று கூறப்படுவது காண்க. எனவே, இறையனர் அகப்பொருள் உரையாசிரியர், அந்நூல் தமிழ் நுதலிற்று என்று உரை கூறியதன் கருத்து அகப்பொருளைக் கூறிற்று என்று பொருள்படுதல் காண்க. அன்றியும், குறிஞ்சிப் பாட்டின் இறுதிக் குறிப்பு, "ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவித்தற்கு"

*யாப்பருங்கலம், ஒழிபியல், "மாலை மாற்றே சக்கரஞ் சுழிகுளம்" என்னும் சூத்திர விருத்தியில், எண்வகை மணத்தைப்பற்றிக் கூறும் பகுதியில் இந்தச் செய்யுள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

என்று இருப்பதன் கருத்து, ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு அகப்பொருளைத் தெரிவிப்பதற்காகப் பாடின குறிஞ்சிப் பாட்டு என்பதும் அறியப்படுகிறது. ஐந்திணை ஐம்பதின் பாயிரச் செய்யுள், ஐந்திணை ஐம்பதை ஓதாதவர் செந்தமிழ் சேராதவர் என்பதன் கருத்து, ஐந்திணை ஐம்பதைப் படியாதவர் அகப்பொருளை அறியமாட்டார் என்பதும் தெரிகிறது. இதனால், தமிழ் என்னுஞ் சொல்லுக்கு அகப்பொருள் என்னும் அர்த்தம் இருந்தது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெரிகிறது.

மாணிக்கவாசகர் அருளிச்செய்த திருக்கோவையார் என்னும் நூலிலே, தலைமகளைக் கண்டு காதல் கொண்டு வருந்திய தலைமகனுடைய உடல் வாடியிருப்பதைக் கண்ட அவனுடைய தோழன் கூறியதாக ஒரு செய்யுள் உண்டு. அச்செய்யுளிலும், அகவொழுக்கமாகிய காதல் "தமிழ்" என்று கூறப்படுகிறது. அச்செய்யுள்,

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்
பலத்தும்என் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலின்
ஆய்ந்தஒண் தீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனையோ அன்றி
ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ ?
இறைவா! தடவரைத்தோட் கென்கொ
லாம்புகுந் தெய்தியதே

என்பது.

இச்செய்யுளில், "கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்தீந் தமிழ்" என்று (அதாவது, சிவபெருமான் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து ஆராய்ந்த அகப்பொருள் என்று) பொருள்படக் கூறியிருப்பது காண்க. சிவபெருமான் இயற்றிய அகப்பொருள் இலக்கண நூலுக்கு இறையனர் அகப்பொருள்

என்பது பெயர் என்பதும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. அந் நூல் கூறிய பொருள் தமிழ் (அகப்பொருள்) என்று அதன் உரையாசிரியர் கூறியிருப்பதும் கருதத்தக்கது.

இதனால், தமிழ் என்னும் சொல்லுக்கு, காதலாகிய அகப்பொருள் ஒழுக்கம் என்னும் பொருள் இருந்தது என்பதும், இப்பொருளில் இச்சொல் இடைக்காலத்தில் வழங்கிப் பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்துவிட்டது என்பதும் அறியப் படுகின்றன.

கடவுள்

கடவுள் என்னும் சொல்லைக் கேட்டதும் முழுமுதற் பொருள் ஆகிய இறைவனை நினைக்கிறீர்கள். ஆம்; எல்லாம் கடந்த இறைவனை பரம்பொருளுக்குக் கடவுள் என்பது பெயர். முழுமுதல்வன் அல்லாத சிறு தெய்வங்களையும், அவ்வத் தெய்வங்களின் அடைமொழிப் பெயருடன் சார்த்திக் கடவுள் என்னும் சொல்லை வழங்குவதும் உண்டு. உதாரணமாக: சுறவுக்கொடிக் கடவுள் (மன்மதன்), கரும்புடைக் கடவுள் (மன்மதன்), கனைகதிர்க் கடவுள் (சூரியன்), நான்முகக் கடவுள் (பிரமன்) முதலியன.

பண்டைக் காலத்திலே, கடவுள் என்னும் இந்தச் சொல், முற்றத் துறந்த முனிவருக்கும் பெயராக வழங்கப் பட்டது. அதாவது, துறவிகளுக்குக் கடவுள் என்ற பெயரும் உண்டு. இக்காலத்தில், இச்சொல் இந்தப் பொருளை இழந்து விட்டுத் தெய்வம் என்னும் பொருளைமட்டுங் கொண்டுள்ளது. இதனை ஆராய்வோம்.

முனிவருள் பெரியவன் முகத்து நோக்கி,'ஒன்று
இனிதுளது உணர்த்துவது அடிகள்' என்றலும்
பனிமலர்த் தாமரைப் பழன நாடனைக்
கனியமற் றின்னணம் கடவுள் கூறினன்

என்பது சூளாமணி காவியம், இரதநூபுரச் சருக்கம், 78-ஆம் செய்யுள்.

இந்தச் செய்யுளில், பயாபதி என்னும் அரசன் முனிவர் ஒருவரை வணங்கி, தனக்கு அறநெறி கூறவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ள, அந்தக் கடவுள் (முனிவர்) அவ்வரசனுக்கு உபதேசம் செய்தார் என்று கூறப்படுகிறது. அதில், முனிவர் கடவுள் என்று கூறப்படுவது காண்க.

சீவக சிந்தாமணி என்னும் காவியத்திலும் முனிவர்கள் கடவுளர் என்று கூறப்படுகின்றனர்.

காசறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
மாசறு விசும்பின் வெய்யோன் வடதிசை யயண முன்னி

என்னும் குணமாலையார் இலம்பகச் செய்யுளில், வானத்திலே விளங்கும் சூரியன், தென்பக்கமிருந்து வடக்குப்பக்கம் சென்றதைக் கூறுகிற இடத்தில், கடவுளர் (முனிவர்) மனம் போலத் தூய்மையான வானம் என்று கூறப்படுகிறது. இதில், முனிவர்கள் கடவுளர் என்று கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

சீவக சிந்தாமணி (முத்தியிலம்பகம், மணியரும்பதம்) செய்யுளிலும், துறவு பூண்ட முனிவர் கடவுள் என்று கூறப்படுகிறார்:

சுறவுக்கொடிக் கடவுளொடு காலற்றெலைத் தோய்,எம்
பிறவியறு கென்று பிறசிந்தை இலராகி
நறவமலர் வேய்ந்து நறுஞ்சாந்து நிலமெழுகித்
துறவுநெறிக் கடவுளடி தூபமொடு தொழுதார்

சீவக மன்னன் அரசு துறந்து, துறவு பூண்டு, கேவல ஞானம் பெற்று வீடுபேறடையும் நிலையில் இருந்தபோது, விஞ்சையர் வந்து அவரைத் தொழுது வணங்கியதை இச் செய்யுள் கூறுகிறது. இங்கு துறவியாகிய சீவக முனிவர் கடவுள் என்று கூறப்பட்டது காண்க.

திருக்கலம்பகம் என்னும் நூலில், இச்சொல் இந்தப் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது:

தருமத் திகிரிப் படையிற் புவனத் திரயந்தனை யாள்வாய்
கருமக் கடலைச் சுவறக் கடையும் கடவுட் கணநாதா

என்பது அச்செய்யுள் அடி.

"தருமச் சக்கரத்தினலே மூன்று உலகத்தையும் ஆள்பவனே! வினையாகிய கடலை வற்றக் கடைகின்ற முனி கணங்களுக்கு நாயகனே!" என்பது இதன் பொருள். இச் செய்யுளில் முனிவர் கூட்டம் கடவுள் கணம் என்று கூறப்பட்டிருப்பதை நோக்குக.

குறுந்தொகை என்னும் நூலில், 203-ஆம் பாட்டிலும், துறவி, கடவுள் என்று கூறப்படுகிறார்.

கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல
ஒரீஇ ஒழுகும்.................

என்பது அச்செய்யுள் அடி. முற்றத் துறந்த முனிவர்களைக் கண்ட காலத்து, தூய்மையற்றோர், தாம் தூய்மையற்றவராக இருப்பதனலே அவருக்கு அஞ்சி விலகிப் போகிறார்கள் என்பது இதன் கருத்து. இதில் துறவிகள் கடவுள் என்று கூறப்பட்டிருப்பது நோக்குக.

மதுரைக் காஞ்சியில்,

தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பில்
தொன்முது கடவுள் பின்னர் மேய
வரைத்தாழ் அருவிப் பொருப்பிற் பொருந

என்னும் அடிகளில் கடவுள் என்னும் சொல் வந்துள்ளது. இச்சொல்லுக்கு முனிவனாகிய அகத்தியன் என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவ்வாறு பொருள் கூறியதோடு அமையாமல், கலித்தொகையில் உள்ள கடவுள் பாட்டைச் சுட்டிக் காட்டி, "இருடிகளையும் கடவுள் என்று கூறியவாற்றானும் காண்க" என்று விளக்கம் கூறியிருக்கிறார். இதனால், இருடிகளாகிய துறவிகளும் முனிவர்களும் கடவுள் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பது ஐயமற விளங்குகிறது.

நச்சினார்க்கினியர் சுட்டிக் காட்டிய கலித்தொகைக் கடவுட் பாட்டு, மருதக்கலி 28-ஆம் பாட்டாகும். இந்தப் பாட்டில், தலைமகள், தலைமகனை நோக்கி, 'நீ யாண்டுச் சென்றிருந்தாய்' என்று கேட்க, அவன், கடவுள் (முனிவர்) தங்கியிருந்த இடத்தில் சென்று தங்கினதாகக் கூறினான். அவன் கூற்றை நம்பாத தலைவி, அவன் பரத்தைமாட்டுச் சென்றதாகக் கருதி அவனைச் சினந்து கூறுகிறாள். அப் பாட்டிலே முனிவர், கடவுள் என்று கூறப்படுகிறார்.

நன்றும்,
தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டீவா யாயின்
உடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையுங்
கடவுளர் கட்டங் கினேன்

"பெரிதும் பெருத்த மெல்லிய தோளினையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பாயாயிற் கேள்; யாம் இருவரும் போய் உடனே துறவகத்திருக்கும் வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்கும் கடவுளரைக் கண்டு அவரிடத்தே தங்கினேன் என்றான்" (நச்சினார்க்கினியர் உரை).

இவ்வாறு தலைமகன் கூறியதைக் கேட்ட தலைமகள்,

சோலை,
மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்;
அவருள்,
எக்கடவுள் மற்றக் கடவுளைச் செப்பீமன்

என்று கேட்கிறாள். அதாவது, "நீர் கடவுளாக (முனிவராக)க் கொண்டவர், மான்போலுங் கண்ணை யுடையவர்களாய்த் தலையிலே மலர் சூடியவர்கள் (மகளிர்). அந்தக் கடவுளர் களில் நீர் தங்கியிருந்த கடவுள் யார், சொல்லும்" என்று கேட்கிறாள். அதற்குத் தலைமகன்,

முத்தேர் முறுவலாய்! நாமணம் புக்கக்கால்
இப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய
அக்கடவுள் மற்றக் கடவுள்

என்று கூறுகிறான். "பின்னை அந்தக் கடவுள், முத்தையொக்கும் முறுவலையுடையாய்! நாம் மணத்தைச் செய்ய இப் பொழுது முகுத்தமென்று அம்முகுத்தம் வாய்ப்பச் சொன்ன அந்தக் கடவுள் காண் என்றான்" (நச்சினார்க்கினியர் உரை).

மேலே காட்டிய கலித்தொகைச் செய்யுட்களில், முனிவர்களாகிய துறவிகள் கடவுளர் என்று கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

இளங்கோ அடிகளும் முனிவர்களாகிய துறவிகளைக் கடவுளர் என்று கூறுகிறார்.

ஆதியில் தோற்றத்து அறிவனை வணங்கிக்
கந்தன் பள்ளிக் கடவுளர்க் கெல்லாம்*

என்றும்,

பெண்டிரும் உண்டியும் இன்பமென்று உலகிற்
கொண்டோ ருறூஉங் கொள்ளாத் துன்பம்
கண்டன ராகிக் கடவுளர் வரைந்த
காமம்†

என்றும்,

கண்ணரு தாதை கடவுளர் கோலத
தண்ணலம் பெருந்தவத் தாசீவகர் முன்
புண்ணிய தானம் புரிந்தறம் கொள்ளவும்‡

*சிலம்பு - மதுரைக் காண்டம் - காடுகாண் காதை.
†சிலம்பு - ஊர்காண் காதை: 39-42.
‡சிலம்பு - நீர்ப்படை: 98-100.

என்றும் அவர் கூறியிருப்பது காண்க. இவற்றில், முனிவர்களும் துறவிகளும் கடவுளர் என்று கூறப்பட்டிருப்பதைப் பாருங்கள்.

கொங்குவேளிர் இயற்றிய பெருங்கதை என்னும் காவியத்திலும், முனிவர்களும் துறவிகளும் கடவுளர் என்று கூறப்படுகின்றனர். அவற்றில் சிலவற்றைக் காட்டுவோம்.

பட்டதை அறியான் பயநிலங் காவலன்
கட்டழல் எவ்வமொடு கடவுளை வினவ*

தன் தேவியைப் பிரிந்த சதானிகன் என்னும் அரசன் ஒரு முனிவரிடம் சென்று தனக்கு நேர்ந்ததைக் கேட்டான். இதில் முனிவன் கடவுள் எனப்படுகிறான்.

தேவ குலனும் தேசிகப் பாடியும்
மாவும் தேரும் மயங்கிய மறுகும்
காவும் தெற்றியும் கடவுட் பள்ளியும்†

உதயணன், கனவு கண்டு அதன் கருத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்பி முனிவர் இருக்கும் இடம் சென்று அவர்களிடம் தனது கனவைக் கூறி அதன் கருத்தை விளக்கும்படி கேட்கிறான்.

அளப்பரும் படிவத்து அறிவர் தானத்துச்
சிறப்பொடு சென்று சேதியம் வணங்கிக்
கடவது திரியாக் கடவுளர்க் கண்டு
நின்றிடை யிருள்யாம நீங்கிய வைகறை
இன்றியான் கண்ட தின்னது மற்றதை
என்கொல் தானென நன்கவர் கேட்ப
உருத்தகு வேந்தன் உரைத்ததன் பின்றை‡

*பெருங்கதை - இலாவண காண்டம் - 11 : 149–150.
†பெருங்கதை - மகத காண்டம் - 4 : 25–27.
‡பெருங்கதை - வத்தவ காண்டம் - விருவிறுத்தது : 85–91.

விரிசிகை என்பாளின் தந்தை, விரிசிகையை உதயணனுக்கு மணம் செய்வித்துத் தான் துறவறம் பூண்டு முனிவர் வேடத்துடன் காட்டுக்குச் சென்றான். அப்பொழுது அவன் மனைவி வருந்தினாள். அதற்கு அவன் இளகானாகி முனிவர் வேடத்துடன் சென்றான். முனிவர் வேடம் கடவுட் படிவம் என்று கூறப்படுகிறது.

வடுத்தீர் மாதவம் புரிவேன் மற்றெனக்
கேட்டவள் கலுழ வேட்கையி னீக்கிக்
காசறு கடவுட் படிவம் கொண்டாங்கு
ஆசறச் சென்றபின்...... *

கம்பரும் தமது இராமாயணத்தில் இச்சொல்லை இந்தப் பொருளில் வழங்கியுள்ளார். இலங்கையில் போர் நடந்தது. அந்தப் போரிலே இந்திரசித்து மாண்டான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள், " இனி இராவணனுக்கு அரசாட்சி நிலைக்காது என்று அறிந்து, மகிழ்ச்சி பொங்க ஆரவாரம் செய்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சிக் கொண்டாட்டத்தில் அவர்கள் அணிந்திருந்த உடைகளும் அவிழ்ந்துவிட்டன. அப்போது அவர்கள், கொல்லாத விரதமுடைய சமண முனிவர்களைப்போல நிர்வாணமாக இருந்தார்கள். தங்கள் உடை அவிழ்ந்துவிட்டதையும் அறியாமல் அவர்கள் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி ஆரவாரம் செய்தார்கள் " என்று கம்பர் பாடுகிறார் :

வில்லாளர் ஆனார்க் கெல்லாம் மேலவன் விளித லோடும்
செல்லாதிவ் விலங்கை வேந்தற் கரசெனக் களித்த தேவர்
எல்லோரும் தூசு நீக்கி ஏறிட ஆர்த்த போது
கொல்லாத விரதத் தார்தம் கடவுளர் கூட்டம் ஒத்தார்†

துறவிகளுக்குக் கடவுளர் என்னும் பெயர் உண்டு என்பதற்கு இன்னும் பல இலக்கியச் சான்றுகளைக் காட்ட

*பெருங்கதை - வத்தவ காண்டம் - 17 : 7–10.
† உயுத்த காண்டம் - இந்திரசித்து வதைப் படலம்.

முடியும். இடம் பெருகும் என்றஞ்சி இதனோடு நிறுத்து கிறேன். நிற்க.

துறவிகளுக்குக் கடவுள் என்று பெயர் இருந்ததுபோலவே, தெய்வம் என்னும் பெயரும் வழங்கிவந்தது. இந்தக் காலத் தில் தெய்வம் என்னும் சொல்லுக்குத் தேவன் என்றும், முழு முதற் கடவுள் என்றும் பொருள் கூறப்படுகிறது. ஆனால், பண்டைக்காலத்தில் தெய்வம் என்னும் சொல்லுக்கு முனிவர், துறவி என்னும் பொருளும் இருந்துவந்தது. அதாவது, கடவுள் என்னும் சொல் அக்காலத்தில் துறவிகளாகிய முனிவ ரைக் குறித்ததுபோலவே, தெய்வம் என்னும் சொல்லும் பண்டைக்காலத்தில் முனிவர்களுக்குப் பெயராக வழங்கப்பட் டிருந்தது. பிற்காலத்தில், இச்சொல் இப்பொருளை இழந்து விட்டு, தேவர்களுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் பெயராக வழங்கப் படுகிறது. அப்பர் எனப்படுகிற திருநாவுக்கரசர் தெய்வம் என்னும் சொல்லை முனிவர் அல்லது துறவிகள் என்னும் பொருளில் வழங்கியுள்ளார். அச்செய்யுள் இது :

முலைமறைக்கப் பட்டுநீ ராடாப் பெண்கள்
முறைமுறையால் "நந்தெய்வம்" என்று தீண்டித்
தலைபறிக்குந் தன்மையர்க ளாகி நின்று
தவமென்று அவஞ்செய்து தக்க தோரார்*

இத் திருத்தாண்டகத்திலே, முலை மறைக்கப்பட்ட நீராடாப் பெண்கள் (அதாவது, சமண சமயத்துப் பெண் துறவிகளாகிய ஆரியாங்கனைகள்) சமண முனிவரை எம் தெய்வம் என்று கூறி வணங்கினார்கள் என்று அப்பர் சுவாமி கள் கூறுகிறார். இங்குக் கடவுள் (முனிவர்) என்னும் பொரு ளில் தெய்வம் என்னும் சொல்லை வழங்கியிருப்பது காண்க.

திருவள்ளுவரும், தாம் அருளிய திருக்குறளிலே முனிவர் (துறவி) என்னும் பொருளில் தெய்வம் என்னும் சொல்லை வழங்கியிருக்கிறார்.

*திருவீரட்டானம் - ஏழைத் தாண்டகம் : 11.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்துஒக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை

என்பது அந்தத் திருக்குறள்.

இக்குறளில் தெய்வம் என்னும் சொல்லுக்குக் கடவுள் (முனிவர், துறவி) என்னும் பொருள் உள்ளது காண்க. இல்லறத்தில் உள்ளவன் ஐந்து வகைப்பட்டவர்களுக்கு உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகிறது. அந்த ஐந்துவகைப்பட்ட மனிதர் யாவர்? இல்லறத்தான் தன்னையும், தன் குடும்பத்தினரை யும், விருந்தினரையும், தெய்வம் (கடவுள்) எனப்படும் துறவி களையும், தென்புலத்தாரையும் உணவு கொடுத்துக் காப் பாற்ற வேண்டும்.

இக்குறளில் வரும் தெய்வம் என்னும் சொல்லுக்குத் தேவர் என்று சிலர் பொருள் கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் தேவர்களாகிய தெய்வங்களை இல்லறத்தான் எவ்வாறு காப்பாற்ற முடியும்? தேவர்களோ கண்ணுக்குப் புலப் படாதவர்கள். அன்றியும், அமிர்தத்தை உணவாகக் கொண்டவர்கள். மனிதன் தேவர்களுக்கு எப்படி அமிர்தம் கொடுக்க முடியும்? இயலாத காரியமாயிற்றே! மேலும், தேவர்கள் தமது உணவுக்கு மனிதர்களையா எதிர்பார்த்திருக் கிறார்கள்! அறிவுக்குப் பொருந்தவில்லையே! எனவே, இக் குறளில் தெய்வம் என்று கூறப்பட்டவர் துறவிகள், முனிவர் கள், கடவுளர்கள் ஆவர்.

துறவிகளாகிய கடவுளர் மனிதர் உண்ணும் உணவை அருந்தி உயிர் வாழவேண்டியவர்கள். அன்றியும் இல் லறத்தானையே தமது உணவுக்கு எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள். எனவே, தெய்வம் என்று கூறப்பட்டவர், உலகத்திலே இருந்து உணவு கொண்டு உயிர் வாழ்கிற முனிவர்கள், துறவிகள் ஆவர். இதில் சற்றும் ஐயமில்லை. எனவே, திருவள்ளுவர் துறவிகளைத் தெய்வம் என்று கூறியதும்,

திருநாவுக்கரசர் துறவிகளைத் தெய்வம் என்று கூறியதும் உலகத்திலே உணவை உண்டு உயிர் வாழ்கிற முனிவர்களையே யாகும். இதனால், குடும்ப வாழ்க்கையில் இருக்கிற இல்லறத்தான், தன்னையும், தன் குடும்பத்தையும், விருந்தினரையும், துறவிகளையும் (உணவு கொடுத்துக்) காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது,

> தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்துஒக்கல் தான்என்றாங்கு
> ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை

என்னும் திருக்குறளின் கருத்து ஆகும்.

அப்படியானால், இத்திருக்குறளில் கூறப்படுகிற தென்புலத்தார் என்பவர் யாவர்? அவர்கள் இறந்து மறைந்து போன பிதிர்கள் என்று பொருள் கூறுகிறார்களே, — பிதிரர், மனிதர்களைப்போல சோறு உண்டு உயிர் வாழ்கிறவர் அல்லவே, — அவர்களையும் இல்லறத்தான் காப்பாற்றவேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறாரே என்னும் கேள்வி எழுகிறது.

இக்கேள்வி நேர்மையான கேள்வியே. தென்புலத்தார் என்னும் சொல்லுக்குப் பிதிரர் என்று உரைகாரர்கள் உரை கூறுவது பொருந்ாது. தெய்வம் (துறவி), விருந்து, ஒக்கல், தான் (இல்லறத்தான்) என்னும் நால்வரும் உணவை உட்கொண்டு உயிர்வாழவேண்டியவர்கள். அவர்களோடு தென்புலத்தாரையும் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். ஆகவே, தென்புலத்தார் மனிதர் உண்ணும் உணவை உட்கொண்டு உயிர் வாழ்கிறவர்களாக இருக்கவேண்டும். எனவே, தென்புலத்தார் என்னும் சொல்லுக்கு வேறு ஏதோ பொருள் இருக்கவேண்டும். அப்பொருள் இப்பொழுது வழக்கொழிந்து மறைந்துவிட்டிருக்கவேண்டும். தென்புலத்தார் என்றால், மண்ணுலகத்திலே உணவை உட்கொண்டு வாழ்கிற மனிதப் பிறவியாய்த்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது ஐயமறத் தெரிகிறது. ஆனால், அவர் யார் என்பது தெரியவில்லை. முற்காலத்தில்

வழங்கிய சில சொற்களுக்கு நேரான பொருள்கள் பிற்காலத்தில் மறைந்துவிட்டன. அவ்வாறு பொருள் மறைந்து போன சொற்களில் தென்புலத்தார் என்பதும் ஒன்று.

தென்புலத்தார் என்பதற்குப் பிதிரர் என்று பொருள் கொண்டால் என்ன? அதில் என்ன தவறு என்று கேட்கலாம். அப்பொருளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இரண்டு தடைகள் உள்ளன. அவை :

ஒன்று : இல்லறத்தான் தன்னை உட்பட ஐந்துபேருக்கு உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று இந்தக் குறள் கூறுகிறது. தன்னையும், தன் சுற்றத்தாரையும், விருந்தினரையும், தெய்வத்தையும் (துறவிகளையும்) உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டிய இல்லறத்தான், இறந்து போன பிதிரர்களுக்கு எப்படி உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்ற முடியும்? இறந்துபோன பிதிரர் உணவு உட்கொள்ள மாட்டார்களே. ஆகவே, தென்புலத்தார் என்பவர் இறந்துபோன பிதிரர் அல்லர் என்பதும், தென்புலத்தார் என்னும் சொல்லுக்கு வேறு ஏதோ பொருள் இருக்கவேண்டும் என்பதும், அப்பொருள் இக்காலத்தில் மறைந்துவிட்டது என்பதும் தெரிகின்றன.

இரண்டாவது : தென்புலத்தார் என்பதற்குப் பிதிரர் என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. ஏனென்றால், திருவள்ளுவர் திருக்குறளை இயற்றியது குறிப்பாகச் சில ருக்கு மட்டும் அல்ல; உலக மக்கள் எல்லோருக்கும் - எல்லா நாட்டாருக்கும், எல்லா தேசத்தாருக்கும், எல்லா மதத்தாருக்கும் - பயன்படவேண்டும் என்னும் கருத்தோடு திருக்குறள் இயற்றப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட உலகப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளில், ஒரு சிறு கூட்டத்தாரின் வழக்கமாகிய பிதிரர்களுக்குப் பிண்டங் கொடுப்பதைத் தமது திருக்குறளில் கூறினார் என்பது பொருந்தாது. இறந்துபோன பிதிரர்களுக்குப் பிண்டங் கொடுக்கும் வழக்கம் இந்துக்களிலும் சிலரிடத்தில் மட்டுங் காணப்படுகிறது. மற்ற மதத்தாரிடம் காணப்பட

வில்லை. ஆகவே, தென்புலத்தார் என்பதற்குப் பிதிரர் என்று பொருள் கூறுவது, பிண்டங் கொடுக்கும் வழக்க முள்ள சிலர் கருத்துக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றலாமே தவிர, மற்றைப் பெரும்பான்மையோருக்குப் பொருந்தாது. அன்றியும், பிண்டங் கொடுப்போரின் பிண்டங்களைப் பிதிரர் வந்து உண்பதும் இல்லை. எனவே, தென்புலத்தார் என்பவர் பிதிரர் என்று கூறப்படுவது ஏற்கத்தக்கதல்ல.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்துஒக்கல் தான்என்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை

என்னும் குறளில் துறவிகள், விருந்தினர், சுற்றத்தார், தான் (இல்லறத்தான்) என்னும் நான்கு பேரும் உலகத்தில் வாழ்பவர்களாய் உணவையுண்டு வாழவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஐந்து பேர்களில் ஒருவராகக் கூறப்பட்ட தென்புலத்தாரும் உலகத்திலே உயிர் வாழ்பவர்களாய், இல்லறத்தான் கொடுக்கும் உணவை உட்கொண்டு உயிர்வாழ வேண்டியவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். தென்புலத்தார் என்னும் சொல்லுக்கு உண்மையான பொருள் இக்காலத்தில் மறைந்துவிட்டது என்று கூறுகிறோம். அறிஞர்கள் ஆராய்வார்களானால் இச்சொல்லின் உண்மைப் பொருள் விளங்கக் கூடும். நிற்க.

இதுகாறும் இக்கட்டுரையில் ஆராய்ந்தறியப்பட்ட செய்தி என்னவென்றால், கடவுள் என்னும் சொல்லுக்குத் துறந்த முனிவர் என்னும் பொருள் உண்டென்பதும், இந்தப் பொருள் பிற்காலத்தில் வழக்கிழந்து மறைந்துவிட்டதென்பதும், கடவுள் என்னும் சொல்லைப்போலவே தெய்வம் என்னும் சொல்லுக்கும் துறவிகள், முனிவர்கள் என்னும் பொருள் உண்டென்பதும், இந்தப் பொருளும் பிற்காலத்தில் வழக்கிழந்துவிட்டதென்பதும், கடவுள் என்னும் சொல்லுக்கு முழுமுதற் பரம்பொருளுக்குப் பெயராகமட்டும் இக்காலத்தில் வழங்குகிறது என்பதும் ஆகும்.

கிழக்கு - மேற்கு

கிழக்கு மேற்கு என்னுஞ் சொற்களின் வரலாற்றினை ஆராய்வோம். கிழக்கு மேற்கு என்றால், கிழக்குத் திசை மேற்குத் திசை என்பது பொருள் அல்லவா? ஆனால், இந்தச் சொற்களுக்குப் பழைய பொருள் இவையல்ல. கீழ் அல்லது கிழக்கு என்றால் பள்ளம் அல்லது தாழ்வு என்பது பொருள். மேல் அல்லது மேற்கு என்றால் மேடு அல்லது உயர்வு என்பது பொருள். தாழ்வு அல்லது பள்ளத்தைக் குறிக்கும் கிழக்கு என்னும் சொல்லும், உயர்வு அல்லது மேட்டைக் குறிக்கும் மேற்கு என்னும் சொல்லும் இக்காலத்தில் திசைகளுக்குப் பெயராக வழங்கப்படுகின்றன. கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு என்பது இக்காலத்து வழங்கும் திசைப்பெயர்கள். ஆனால், பண்டைக் காலத்தில் குணக்கு, குடக்கு, தெற்கு, வடக்கு என்று திசைப்பெயர்கள் கூறப்பட்டன.

கிழக்கு என்றால் பள்ளம் அல்லது தாழ்வு என்பது நேரான பொருள் என்று கூறினோம். அதற்கு உதாரணம் காட்டுவோம்:

செறுநரைக் காணில் சுமக்க, இறுவரை
காணில் கிழக்காம் தலை

என்பது திருக்குறள்.*

வலிமையுள்ள பகைவரைக் கண்டால், காலம் வரும்வரையில் அப் பகைவரைத் தலையினால் சுமந்திரு; காலம் வந்தால் உடனே அப் பகைவரைக் கீழே எறிந்துவிடு என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து. இதில், கீழ் தாழ்வு பள்ளம் என்னும் பொருளில் கிழக்கு என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

*காலமறிதல் - 8.

பதிற்றுப்பத்து நான்காம் பத்தில்,

புன்புற வெருவைப் பெடைபுணர் சேவல்
குடுமி யெழாலொடு கொண்டு கிழக்கிழிய*

என்னும் அடியில் கிழக்கு என்னும் சொல் வருகிறது. இதற்குப் பழைய உரையாசிரியர், கிழக்கென்றது கீழான பள்ளங்களை என்று உரை எழுதியிருப்பது காண்க.

மேலின் நாமந்தான் உம்பர் மேற்குமாம். கிழக்குக் கீழே

என்பது சூடாமணி நிகண்டு.

மேலின் பெயர் உம்பர், மேற்கு என்பன. கீழின் பெயர் கிழக்கு என்பது இதன் பொருள்.

இதனால், பண்டைக் காலத்தில் கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள் பள்ளம், மேடு என்னும் பொருளில் வழங்கப் பட்டன என்பது தெரிகிறது; திசைகளின் பெயராகக் கிழக்கு மேற்கு என்னுஞ் சொற்கள் அக்காலத்தில் வழங்கப்பட வில்லை. குணக்கு, குடக்கு என்னுஞ் சொற்கள் அக்காலத் தில் திசைகளின் பெயராக வழங்கப்பட்டன. பண்டைக் காலத்தில் வழங்கிய திசைப்பெயர்களைப் பழைய நூல்களி லிருந்து காட்டுவோம்.

வடக்குந் தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவமென்று
இந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
நூலதின் நுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்

என்றார் பனம்பாரனார்.

குமரி வேங்கடம் குணகுட கடலா
மண்திணி மருங்கில் தண்டமிழ் வரைப்பில்†

என்றார் இளங்கோ அடிகள்.

*6-ஆம் செய்யுள் 9–10.
†சிலப்பதிகாரம், கட்டுரைச் செய்யுள்.

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்முதிர் பௌவத்துக் குடக்கும்

என்பது புறநானூறு.*

வெயிலிளஞ் செல்வன் விரிகதிர் பரப்பிக்
குணதிசைக் குன்றத் துயர்மிசைத் தோன்றக்
குடதிசை யாளும் கொற்ற வேந்தன்
வடதிசைத் தும்பை வாகையொடு முடித்துத்
தென்திசைப் பெயர்ந்த வென்றித் தானையொடு

என்பது சிலப்பதிகாரம்.†

குணதிசைத் தோன்றிக் காரிருள் சீத்துக்
குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல

என்பது மணிமேகலை.‡

குடதிசை மாய்ந்து குணமுதல் தோன்றிப்
பாயிருள் அகற்றும் பயங்கெழு பண்பின்
ஞாயிறு கோடா நன்பகல் அமயத்து

என்பது பதிற்றுப்பத்து.§

திருவரங்கம் திருக்கோயிலில் பள்ளிகொண் டிருக்கிற திருவரங்கப் பெருமான் குடதிசையில் தலையை வைத்து, குணதிசையில் காலை நீட்டி, தென்திசையில் இலங்கையை நோக்கி, வடதிசையில் முதுகைக் காட்டிப் பள்ளிகொண்டிருக் கிறார் என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் கூறுகிறார்.

*6-ஆம் செய்யுள்.
†நீர்ப்படைக் காதை 195–199.
‡பாத்திர மரபு கூறிய காதை 99–100.
§மூன்றாம் பத்து 2-ஆம் செய்யுள்.

குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கி
கடல்நிறக் கடவுள் எந்தை அரவணை துயிலு மாகண்டு
உடல்எனக் குருகு மாலோ என்செய்கேன் உலகத் தீரே.*

இந்தச் செய்யுள்களிலே கிழக்குத் திசையும் மேற்குத் திசையும், குணக்குத் திசை குடக்குத் திசை என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. பழைய நூல்களிலே குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்களே வழங்கப்பட்டனவன்றி, கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கப்படவில்லை.

பிற்காலத்திலே, குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்கள் வழக்கிழந்து கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள் அவற்றிற்குப் பதிலாக வழங்கப்பட்டன. விஜயநகர அரசனாகிய கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டு கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொல்லைத் திசைப் பெயராகக் கூறுகிறது.

பெருகு பூருவம் குணக்கே பிராசி ஐந்திரி கிழக்காம்

என்றும்,

குடக்கு வாருணம் மேக்குக் குறித்த பச்சிமமே மேற்காம்

என்றும் அந்நிகண்டு கூறுகிறது.†

அதாவது: பூருவம், குணக்கு, பிராசி, ஐந்திரி என்பன கிழக்குத் திசையின் பெயர்கள் என்றும், குடக்கு, வாருணம், மேக்கு, பச்சிமம், பிரத்தியக்கு என்பன மேற்குத் திசையின் பெயர்கள் என்றும் கூறுகிறது. (இவற்றில் குணக்கு, குடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என்பவை தவிர மற்றச் சொற்கள் வடமொழிச் சொற்கள்.)

*திருமாலை 19-ஆம் செய்யுள்.
†இடப்பெயர்த் தொகுதி 5 6.

குணக்கு, குடக்கு என்னும் திசைப்பெயர்கள் மறைந்து அவற்றிற்குப் பதில் கிழக்கு மேற்கு என்னும் பெயர்கள் எப்படி ஏற்பட்டன? கிழக்கு என்றால் பள்ளம், தாழ்வான இடம் என்றும், மேற்கு என்றால் மேடு, உயர்ந்த இடம் என்றும் பொருள்.

மேலின் நாமந்தான் உம்பர் மேற்குமாம் கிழக்கு கீழே

என்று சூடாமணி நிகண்டு கூறுகிறது. அதாவது, மேல் என்பதற்கு உம்பர் என்றும், மேற்கு என்றும் பெயர். கீழ் என்பதற்குக் கிழக்கு என்று பெயர் என்பதை நிகண்டு கூறுகிறது. அப்படியானால், கீழ் மேல் என்னும் சொற்கள் எப்படி குணக்குக்கும் குடக்குக்கும் பெயராக அமைந்தன?

தமிழ்நாட்டின் குணக்குப் பகுதி தாழ்ந்தும் குடக்குப் பகுதி உயர்ந்தும் இருக்கிறது அல்லவா? குணக்கிலும் குடக்கிலும், கிழக்குத்தொடர்ச்சி மலையும் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தபோதிலும், குணக்குப் பக்கம் தாழ்ந்தும் குடக்குப் பக்கம் உயர்ந்தும் இருப்பதை நில அமைப்பை ஆராய்ந்தவர் நன்கறிவர். வடபெண்ணை, தென்பெண்ணை, பாலாறு, வெள்ளாறு, காவேரி, வைகை, தாம்பிரபரணி முதலிய ஆறுகள் குடக்கிலிருந்து குணக்குப் பக்கம் பாய்ந்து ஓடி, கீழ்க்கடலில் (வங்காளக் குடாக்கடலில்) கலக்கின்றன. அதாவது, மேல்பக்கத்திலிருந்து ஓடிவந்து கீழ்ப் பக்கமாகப் பாய்கின்றன. இதனாலும், தமிழ்நாட்டின் குடக்குத் திசை மேடு என்பதும் குணக்குத் திசை பள்ளம் என்பதும் தெரிகின்றன. இந்த இயற்கையமைப்பைப் பண்டைக் காலத்துத் தமிழரும் அறிந்திருந்தார்கள். இந்த இயற்கையமைப்பை அறிந்திருந்த அவர்கள், குணக்குத் திசைப் பகுதியைக் கிழக்கு (தாழ்வான பக்கம்) என்றும், குடக்குத் திசைப் பகுதியை மேற்கு (மேடான இடம்) என்றும் வழங்கினார்கள். இந்தப் பெயர்வழக்கு மக்களிடத்தில் நன்றாகப் பரவிப் பயிலத் தொடங்கின. கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள்

பயின்று வந்தமையால், பழைய குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்கள் நாளடைவில் மறைந்துவிட்டன. இப்போது, குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்களை நிகண்டிலும் பழைய நூல்களிலும் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள் எந்தக் காலத்தில் திசைகளுக்குப் பெயராக அமைந்தன? கி. பி. 16-ஆம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டிலே கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள் திசைப்பெயரராகக் காட்டப்பட்டிருப்பதை மேலே கூறினேம். அதற்கு முந்தியும் இச்சொல் வழங்கப்பட்டதா என்பதை ஆராய்வோம். இதற்குப் பழைய தமிழ்ச் சாசனங்கள் உதவி புரிகின்றன.

காஞ்சிபுரத்துக்கு அடுத்த கூரம் என்னும் ஊரில், "விச்சாவிநீத பல்லவ பரமேசுவர கிருகம்" என்னும் கோயிலைப் பல்லவ அரசன் கட்டினன். விச்சாவிநீத பல்லவன் என்பது வித்தியாவிநீத பல்லவன் என்பதன் திரிபு. வித்தியாவிநீதன் என்பது பரமேசுவர வர்மன் என்னும் பல்லவ அரசனின் சிறப்புப் பெயர். இவன், வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மனின் மகன். கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் பல்லவ நாட்டை அரசாண்டான். இந்த அரசன் மேற்படி கோயிலைக் கட்டி, அதற்குச் செப்பேட்டுச் சாசனத்தையும் எழுதி வைத்தான். அந்தச் செப்பேட்டுச் சாசனத்துக்குக் கூரம் செப்பேடு என்பது பெயர். இச் சாசனத்தில், நிலத்தின் எல்லையைக் கூறுகிற இடத்தில் கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொல் வழங்கப் பட்டுள்ளது.

"இந்நிலத்துக்குக் கீழ்பாலெல்லை முதுகாட்டு வழியின் மேற்கும், தென்பாலெல்லை ஊர்புகு வழியின் வடக்கும், மேல்பாலெல்லை ஊர்புகு வழிநின்றும் வடக்கு நோக்கி நாட்டுக்காலுக்கே போனவழியின் கிழக்கும், வடபாலெல்லை நாட்டுக்காலின் தெற்கும் இந்நான்கெல்லை யகத்தும்."*

*A Pallava Grant from Kuram. S.I.I. Vol. I.

என்று அந்தச் சாசனம் கூறுகிறது. கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய வேள்விக்குடி செப்பேட்டுச் சாசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது:

"மற்றிதற்குப் பெருநான்கெல்லை தெற்றென விரித்துரைப்பிற் புகாறு பொழின் மருங்குடுத்த நகரூர் எல்லைக்கு மேற்கும், மற்றிதற்குத் தென்எல்லை குளந்தை வங்கூழ் வந்தை செய்க்குங் களத்தைக் குளத்திலாலுக்கும் வடக்கும், மற்றிதற்கு மேலெல்லை அற்றமில்லாக் கொற்றன்புத்தூரோடு மைஇருப்பைச் செய்யிடை மேற்றலைப் பெருப்பிற்குக் கிழக்கும், மற்றிதற்கு வடபாலெல்லை காயலுட் கமலம் மலரும் பாயலுள் வடபாலைப் பெருப்பிற்குத் தெற்கும் இவ்வியைந்த பெருநான்கெல்லையிற்பட்ட பூமி."*

இந்தப் பாண்டியன் நெடுஞ்சடையனுக்கு ஜடிலவர்மன் என்னும் பெயரும் உண்டு. இவனுடைய மற்ருெரு செப்பேட்டுச் சாசனம் ஸ்ரீவரமங்கலம் என்னும் ஊரின் எல்லையை இவ்வாறு கூறுகிறது:

"மற்றிதன் பெருநான்கெல்லை கீழெல்லை நிலக்காணி மங்கலத்தெல்லைக்கும் மிளந்தீயங்குடி எல்லைக்கும் மேற்கும் தென்னெல்லை பெருமகற்றூ ரெல்லைக்குங் கள்ளிக்குடி எல்லைக்கும் வடக்கும் மன்னியசீர் மேலெல்லை கடம்பங்குடி எல்லைக்கும் குறுங்குடி எல்லைக்குங் கிழக்கும் வடவெல்லை காராளவய லெல்லைக்குத் தெற்கு மிவ்விசைத்த பெருநான்கெல்லை அகத்து."†

இவ்வாறு கி. பி. 7-ஆம் 8-ஆம் நூற்றுண்டுச் சாசனங்கள், கிழக்கு மேற்கு என்னும் திசைப்பெயர்களைக் கூறுகின்

*Velvikudi Grant of Nedunjadaiyan. Epigraphia Indica Vol. XVII.

†Indian Antiquary Vol. XXII. P. 57-75.

றன. இதனால், பாண்டிமண்டலம் தொண்டைமண்டலங்களிலே இச்சொற்கள் அக்காலத்திலேயே வழங்கிவந்தன என்பது தெரிகிறது. ஆனால், அக்காலத்தில் குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்கள் மறைந்துவிட்டதாகக் கருதக்கூடாது. குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்கள் நூல்வழக்கிலும், கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்கள் பேச்சுவழக்கிலும் இருந்துவந்தன. இவ்வாறு சில நூற்றாண்டுகள் இருந்த பிறகு, குணக்கு குடக்கு நூல்வழக்கிலும் மறைந்து கிழக்கு மேற்கு அவற்றின் இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டன.

சொற்கள் வழங்கப்படாமற் போனால், அவை வழக்கொழிந்து மறைந்துவிடுகின்றன என்பதற்கு குணக்கு குடக்கு என்னும் சொற்கள் சான்று கூறுகின்றன அன்றோ?

நாற்றம்

நாற்றம் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் ஏதோ துர்நாற்றம் வீசுவதாகக் கருதி மூக்கைப் பிடித்துக்கொள்ளாதீர்கள். நாற்றம் என்னும் சொல்லைப்பற்றி ஆராயப்போகிறேனே தவிர நாற்றமுள்ள இடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக மாட்டேன். இக்காலத்தில் நாற்றம் என்னும் சொல்லுக்குத் துர்நாற்றம் என்னும் பொருள் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால், முற்காலத்தில் நாற்றம் என்னும் சொல்லுக்கு நறுமணம் என்னும் சிறந்த பொருள் இருந்தது. இந்தச் சொல் என்ன பாவம் செய்ததோ! முற்காலத்தில் நறுமணம் என்னும் உயர்ந்த கருத்துப் பெற்றிருந்த இந்தச் சொல், இக்காலத்தில் துர்மணம் என்னும் இழிந்த பொருள் பெற்றுக்கொண்டது. இப்போது பேச்சுவழக்கிலாயினும் நூல்வழக்கிலாயினும் நாற்றம் என்றால் துர்நாற்றம் என்பதுதான் பொருள். பண்டைக் காலத்தில் நாற்றம் என்றால் நறுமணம் என்பதுதான் பொருள்.

பழைய நூல்களில் இந்தச் சொல் நறுமணம் என்னும் பொருளில் வழங்கியுள்ளதை இங்குக் காட்டுவோம்.

சுவைஒளி ஊறுஓசை நாற்றம்என் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு

முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு

முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு

என்பன திருக்குறட் பாக்கள். இவற்றில் நாற்றம் என்னும் சொல் நறுமணம் என்னும் பொருளில் வழங்கியுள்ளது காண்க.

மாணிக்கவாசகப் பெருமான், தாம் அருளிய திருவாசகத்திலே, கடவுளை நறுமணத்திற்கு ஒப்பிடுகிறார். அவ்விடத்தில் நாற்றம் என்னும் சொல்லை ஆண்டிருக்கிறார்.

நாற்றத்தின் நேரியாய்! சேயாய்! நணியானே!

என்று அவர் கூறியிருப்பது காண்க.

மையின் ஆர்தரு வரால்இனம் பாய வண்
தடத்திடைக் கமலங்கள்
தெய்வம் நாறும்ஒண் பொய்கைகள் சூழ்திரு
வெள்ளறை நின்றானே*

என்ன இயற்கைகளால் நின்றிட்டாய், என்னை ஆளும்கண்ணா
துன்னு கரசரணம் முதலாக எல்லா உறுப்பும்
உன்னு சுவைஒளி ஊறுஒலி நாற்றம் முற்றும்நீயே
உன்னை உணரவுறில், உலப்புஇல்லை நுணுக்கங்களே†

இச்செய்யுள்களிலும் மணம் என்னும் பொருளில் நாற்றம் என்னும் சொல் வந்திருப்பது காண்க.

பெருங்கதை என்னும் நூலில், மணமுள்ள பூக்களைக் கூறுகிற இடத்தில்,

நறுந்தார் நாற்றம் பொதிந்த நறுமலர்

என்று கொங்குவேள் ஆசிரியர் கூறுகிறார். அந்நூலின் கதைத் தலைவியாகிய வாசவதத்தை என்னும் அரசகுமாரிக்குத் தாதியர் ஒப்பனை செய்தபோது, தலையில் நறுமண எண்ணெயையும், உடம்பிலே நறுமணங் கமழும் வெண்ணெயையும் பூசினார்களாம். அந்த வெண்ணெய் மென்மையும் நன்மையும் பொருந்தியதாய், விரும்பத்தக்கதாய், ஒருநாள் பூசினாலும் ஓர் ஆண்டுவரையில் நறுமணம் கமழ்வதாக இருந்ததாம். இதனைக் கொங்குவேள் ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார் :

*பெரிய திருமொழி 5-ஆம் பத்து, 3-ஆம் திருமொழி - 3.
†திருவாய்மொழி 7-ஆம் பத்து, 8-ஆம் திருமொழி - 9.

நெய்தலைப் பெய்த பின்றை, மெய்வயின்
மென்மையும் நேயமும் நன்மையும் நாற்றமும்
ஒருநாள் பூசினும் ஓரியாண்டு விடாஅத்
திருமாண் உறுப்பிற்குச் சீர்நிறை யமையத்துக்
கரும வித்தகர் கைபுனைந் தியற்றிய
வாச வெண்ணெய் பூசினர்*

மணம் மிகுந்த அந்த வெண்ணெய் நாற்றம் உடைய வெண்ணெய் என்று கூறப்பட்டது காண்க. உடம்பில் பூசப்பட்ட அந்த வெண்ணெய் இக்காலத்தில் *Snow* என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்படுகிறது.

நாறாத் தகடுபோல், நன்மலர்மேல் பொற்பாவாய்
நீறாய் நிலத்து விளியரோ—வேறாய
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ, பொன்போலும்
நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து

என்பது நாலடியார்.† இதில், பூவின் புறவிதழ் மணமில்லாததென்று கூறப்படுகிறது. மணமில்லாத என்பதற்கு நாறா என்னும் சொல் ஆளப்பட்டது.

பண்டைக் காலத்தில், நறுமணம் என்னும் பொருள் உடைய நாற்றம் என்னும் சொல் பிற்காலத்தில் தீய மணத்திற்குப் பெயராக வழங்கப்படுகிறது. ஆனால், பழைய இலக்கியங்களில் நறுமணத்திற்கே நாற்றம் என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் நூல் எழுதுவோர் இச்சொல்லைத் தீய வாசனை என்னும் பொருளில் எழுதுகிறார்கள். இதற்கு என்செய்வது? இந்தச் சொல்லின் "தலைவிதி" இது என்று வாளா இருக்கவேண்டியதுதான். வாழ்வு ஒருகாலம் தாழ்வு ஒருகாலம் என்பது மனித வாழ்க்கையில் மட்டும் அல்லாமல், சொற்களுக்கும் உண்டுபோலும்!

*பெருங்கதை - மண்ணு நீராட்டியது 96-101
†நன்றியில் செல்வம் - 6.

உவா

பாடசாலைச் சிறுவர்களுக்கு விடுமுறை என்றால் மகிழ்ச்சி. "டேய்! நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடம் லீவுடா" என்று மகிழ்ச்சி பொங்க நண்பனிடம் கூறுகிறான் இக்காலத்துப் பள்ளிச் சிறுவன். லீவ் என்பது ஆங்கிலச் சொல். இந்தச் சொல் ஆங்கிலேயரின் சார்பினாலே தமிழ்மொழியில் புதிதாகப் புகுந்தது. லீவ் என்னும் சொல்லுக்குத் தமிழில் விடுமுறை நாள் என்று ஒரு சொல்லை வழங்குகிறார்கள். ஆங்கிலேயரின் தொடர்பு இல்லாத பண்டைக் காலத்திலே, தமிழ்ச் சிறுவன் பள்ளிக்கூட விடுமுறை நாளை வாவு என்று சொன்னான். "அடே! நாளைக்கு வாவுடா. பள்ளிக்கூடம் இல்லை" என்று அக்காலத்துச் சிறுவன் கூறினான். வாவு என்பது உவவு அல்லது உவா என்னும் சொல்லின் திரிபு. வாவு என்னும் பழைய சொல் மறைந்துபோய் லீவு, விடுமுறைநாள் என்னும் சொற்களை இக்காலத்தில் வழங்கி வருகின்றனர்!

உவா என்னும் சொல்லுக்கு நேரான பொருள் விடுமுறை நாள் என்பது அன்று; பௌர்ணமி, அமாவாசை என்பவை தான் அதற்கு நேரான பொருள். அதாவது, முழுநிலா நாளுக்கும், நிலா முழுதும் மறைந்த நாளுக்கும் உவா என்பது பொதுவான பெயர். பண்டைக் காலத்தில் பௌர்ணமி, அமாவாசை என்னும் சொற்கள் வழக்கத்தில் இல்லை. முழு நிலா நாளை வெள்ளுவா அல்லது வெளுத்த உவா என்றும், நிலாமுழுவதும் மறைந்தநாளைக் காருவா அல்லது கறுத்த உவா என்றும் அக்காலத்தில் பெயர் வழங்கினார்கள். பண்டைக் காலத்தில், ஆங்கில ஆட்சிக்கு முன்னே, உவா நாட்களில் - அதாவது கறுத்த உவாவாகிய அமாவாசை, வெளுத்த உவா வாகிய பௌர்ணமி நாட்களில் - பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விடு முறை விடப்பட்டன. ஆகவே, அக்காலத்துப் பள்ளிச் சிறுவர் விடுமுறை நாட்களை உவா நாள் என்று கூறினார்கள். பேச்சு

வழக்கில் உவா என்னும் சொல் வாவு என்று திரிந்து வழங்கப் பட்டது.

இந்தக் காலத்தில் அமாவாசை, பௌர்ணமி என்னும் சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இவை மிகப் பிற்காலத்தில் உண்டான வழக்கு. ஆனால், முற்காலத்தில், உவா என்னும் சொல் (வெளுத்த உவா, கறுத்த உவா) வழங்கப்பட்டது. சொந்தச் சொல்லை மறந்துவிட்டு அயல் சொல்லை வழங்குவது தவறுதான். இச்செய்கை, கையில் உள்ள காசைப் பெட்டி யில் வைத்துவிட்டு அயலவனிடம் காசைக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்வதுபோலாகும். கையில் காசு இருக்கும்போது அக் காசைப் பயன்படுத்தாமல் அயலவனிடம் காசு கடன் வாங்கிச் செலவு செய்பவன் அறிஞன் ஆவானா?

பண்டைக்காலத்தில் உவா என்னுஞ் சொல் நூல்வழக்கி லும் பேச்சுவழக்கிலும் இருந்துவந்தது. பழைய நூல்களிலே இச்சொல் வழங்கப்பட்டதை இங்கு ஆராய்வோம்.

ஓவாது இரண்டுவாவும் அட்டமியும் பட்டினிவிட்டு
ஒழுக்கங் காத்தல்
தாவாத தவம் என்றார்*

இதில், துறவிகள் பட்டினி நோன்பு நோற்கவேண்டிய நாட்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் காருவாவும் வெள் ளுவாவும் இரண்டுவா என்று கூறப்பட்டது காண்க.

சிலப்பதிகாரம், 15-ஆம் காதை, 164-ஆம் அடியில் வரும், "பட்டினி நோன்பிகள்" என்பதற்கு "இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் முட்டுப்பாடும் பட்டினிவிட் டுண்ணும் விரதிகள்" என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை கூறுகிறார். இவ்வுரையில் உவா என்னும் சொல்லைக் கூறியிருக்கிறார்.

உவவுமதி உருவின் ஓங்கல் வெண்குடை

என்பது புறநானூறு, மூன்றாம் செய்யுளின் முதல் அடி. முழுநிலா வட்டம் போன்று அரசனுடைய வெண்கொற்றக்

*சிந்தாமணி, கேமசரியார் - 136-ஆம் செய்யுள்.

குடை இருக்கிறது என்று கூறுகிற இது, முழுநிலாவை உவவு மதி என்று கூறுகிறது. இதன் பழைய உரையும், "உவா நாள் மதியினது வடிவுபோலும் வடிவினையுடைய உயர்ந்த வெண்கொற்றக் குடை" என்று கூறுகிறது.

புறநானூறு, 60-ஆம் செய்யுளடியாகிய, உச்சி நின்ற உவாமதி என்பதற்கு, "விசும்பினது உச்சிக்கண்ணே நின்ற உவாநாள் மதியம்" என்று பழைய உரை கூறுகிறது.

நிறைமதி நாளாகிய உவா நாளில், கிழக்கே முழுநிலா வெளிப்பட, மேற்கே பகலவன் மறைகிறதைப் புறநானூற்றுச் செய்யுள் இவ்வாறு கூறுகிறது :

உவவுத் தலைவந்த பெருநாள் அமையத்து
இருசுடர் தம்முள் நோக்கி ஒருசுடர்
புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்கு*

என்பது அச் செய்யுளடி.

பதிற்றுப்பத்து, நான்காம் பத்தில், "கோடு கூடு மதியம்" என்னும் சொற்றொடர் வருகிறது.† இதற்குப் பழைய உரையாசிரியர், "கோடு கூடுதலையுடைய உவா மதியம்" என்று உரை எழுதுகிறார்.

பெருங்கதையின் தலைவியாகிய வாசவதத்தையின் முகம் முழுநிலாபோன் றிருந்தது என்று கூறுகிற ஆசிரியர், உவா வுறு மதிமுகம் என்று கூறுகிறார். முழுநிலா நாளில் கடலில் அலை பொங்கி ஓசை அதிகப்படும் என்று கூறுகிறவர் உவாக் கடலொலி என்றும் கூறுகிறார்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருபத்தெட்டுநாள் இந்திர விழா நடந்தபிறகு, அடுத்த நாள் உவாமதி நாளாகையால், நகர மக்கள் கடற்கரைக்குச் சென்றார்கள். அவர்களோடு கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரைக்குச் சென்றார்கள். இச் செய்தியைக் கூறுகிற இளங்கோ அடிகள், முழுநிலா நாளை,

*புறம் - 65. †1-ஆம் பாட்டு, 12-ஆம் அடி.

"உருகெழுமூதூர் உவவுத்தலை வந்தென" என்று கூறுகிறார். இதற்குப் பழைய அரும்பதவுரையாசிரியர், உவவுத்தலை - உவவுக் காலம் என்று உரை எழுதுகிறார். அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்விதமே உரை எழுதுகிறார். இவர்கள் உவா என்னும் சொல்லையே வழங்கியிருப்பது காண்க.

சாசனங்களிலும் உவா என்னுஞ் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. செங்கற்பட்டு மாவட்டம், மதுராந்தகம் தாலூகா, செய்யூரில் உள்ள வால்மீகநாதர் கோயில் முன் மண்டபச் சுவரில் உள்ள கல்வெட்டுச் சாசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது:

"இக்கோயிலில் திருமாளிகைப் பிள்ளையார்க்கு அமாவாசி பன்னிரண்டும் இடை உவாப் பன்னிரண்டும்............ பிள்ளையாரை அமுது செய்விக்கைக்கு"*

என்றும்,

"பிரட்டாதி உவா முதலாக மார்கழி உவா வரை நாலிடை உவா நாயகரை கிராம பிரதக்ஷணம் எழுந்தருளப் பொலி ஊட்டாகக் கொண்ட பழங்காசு"+

என்றும்,

"நாயகரை ஆடி ஆவணியில் இரண்டிடை உவா நம் கிராமப் பிரதக்ஷிணம் சந்திராதித்தவரை எழுந்தருளப் பொலி ஊட்டாகக் கொண்ட பழங்காசு ஒன்றரையே யிரண்டு காசு"‡

என்றும் கூறுகிறது காண்க. இதில், முழுநிலா நாளாகிய பௌர்ணமியை இடை உவா என்று கூறியிருப்பது காண்க. எனவே, உவா என்பது நிலா முழுவதும் மறைந்த நாளையும், இடை உவா என்பது முழுநிலா நாளையும் இந்தச் சாசனம் கூறுவதை உய்த்துணர்க.

**S. I. I. Vol. VIII No. 27.* +*S. I. I. Vol. VIII No. 30.*
‡*S. I. I. Vol. VIII No. 40.*

உவா என்பது மறைநிலாவுக்கும் நிறை (முழு) நிலாவுக்கும் பொதுப்பெயர். அந்நாட்களைக் காருவா என்றும் வெள்ளுவா என்றும் கூறுவார்கள். அப்பெயர்கள் இக்காலத்தில் அமாவாசை என்றும் பௌர்ணமி என்றும் கூறப்படுகின்றன.

தமிழ (திராவிட) இனத்தவரான மலையாளிகள் இன்றும் பழைய உவா என்னும் சொல்லை மறந்துவிடவில்லை. கறுத்த உவா, வெளுத்த உவா என்று அவர்கள் இன்றும் வழங்கி வருகிறார்கள். ஆனால், திராவிட மொழிகளில் மிகப் பழமை வாய்ந்த தமிழைப் பேசுகிற தமிழரோ, பழைய தமிழ்ச் சொற்களை மறந்துவிட்டு, அமாவாசை பௌர்ணமி என்னும் சொற்களை வழங்குகிறார்கள். சொந்தக் காசைப் பெட்டியில் வைத்து மறந்துவிட்டு, அயலான் காசைக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்கிறவன் செயல்போல இருக்கிறது இவர்கள் செய்கை. பெட்டியில் உள்ள சொந்தக் காசை எப்போது வெளியில் எடுக்கப்போகிறார்கள்? பழைய காசு செல்லாக்காசாவதற்கு முன்பே வழங்குவதுதான் அறிவுடைமை யாகும்.

திங்கள்

திங்கள் என்றால், திங்கட்கிழமையைப் பற்றி ஏதோ கூறப்போகிறதாகக் கருதுகிறீர்களா? இல்லை; திங்கட்கிழமையைப்பற்றி அல்ல; மாதத்தைப்பற்றிக் கூறப்போகிறேன். இக்காலத்தில் மாதம், மாசம் என்று கூறுகிறோமே, அந்தச் சொல்லுக்குத் தமிழில் திங்கள் என்பது பெயர். மாசம், மாதம் என்பன வடமொழிச் சொற்கள்; இவை பிற்காலத்தில் தமிழில் வழங்கப்படுகின்றன. மாதம் என்னும் சொல்லை வழங்குவதற்கு முன்பு, பண்டைக்காலத்தில் திங்கள் என்னும் சொல் பேச்சுவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் பயிலப் பட்டது. ஆனால், அண்மைக் காலத்தில் மாசம், மாதம் என்னும் சொற்களை வழங்கத் தொடங்கிய பிறகு, திங்கள் என்னும் சொல் மறைந்துவிட்டது. இப்போது இச்சொல் நூல்வழக்கில் மட்டும் இருக்கிறது. இதைப்போலவே ஆண்டு என்னும் சொல்லை வழங்காமல் வருஷம் என்னும் சொல்லை வழங்கிவருகிறோம். சொற்கள் ஆட்சியில் இல்லாவிட்டால் அவை காலப்போக்கில் மறைந்துவிடும் அல்லவா?

மாதம் என்னும் பொருளில் திங்கள் என்னும் சொல் தமிழில் மட்டுமல்ல, தமிழ் (திராவிட) இன மொழிகளாகிய மலையாளம், கன்னடம் என்னும் மொழிகளிலும் வழங்கி வருகின்றன. மலையாளிகள் திங்கள் என்னும் சொல்லைத் திங்ஙள் என்று வழங்குகிறார்கள். திங்ஙள் என்றால் மாதம் என்பது பொருள். திங்ஙள் கோப்பு, திங்ஙள் பணம், திங்ஙள் பஜனம் என்னும் சொற்கள் இன்றும் மலையாள மொழியில் உண்டு. மற்றொரு திராவிட இன மொழியாகிய கன்னட மொழியிலும் திங்கள் என்னும் சொல், பேச்சுவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் இன்றும் வழங்கப்படுகிறது. கன்னட மொழிக்காரர் திங்கள் என்னும் சொல்லைத் திங்களு என்று கூறுகிறார்கள். திங்களு என்றால் கன்னட மொழியில் மாதம் என்பது பொருள்.

முற்காலத்தில் தமிழர் திங்கள் என்னும் சொல்லைப் பேச்சுவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் பயின்று வந்தனர். ஆனால், அண்மைக்காலத்தில் அச்சொல்லை மறந்துவிட்டு மாதம் என்னும் வேறு சொல்லை வழங்குகிறார்கள். கையில் உள்ள காசைப் புதைத்து வைத்துவிட்டு அடுத்த வீட்டுக்காரனிடம் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்கிறதுபோல இருக்கிறது இச்செயல்.

திங்கள் என்னும் சொல் பண்டைக்காலத்தில் வழங்கப் பட்டதைப் பழைய நூல்களிலிருந்து காட்டுவோம்.

வளைவாய்த் திருச் சக்கரத்து எங்கள்
வானவனார் முடிமேல்
தளைவாய் நறுங்கண்ணித் தண்ணம்
துழாய்க்கு, வண்ணம் பயலை
விளைவான் மிகவந்து, நாள்திங்கள்
ஆண்டு ஊழி நிற்கஎம்மை
உளைவான் புகுந்துஇது ஓர்கங்குல்
ஆயிரம் ஊழிகளே

என்பது சடகோபர் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம். இதில் மாதம் என்னும் சொல் திங்கள் என்று வழங்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

களம்புகல் ஓம்புமின் தெவ்விர்! போரெதிர்ந்து
எம்முளும் உளனொரு பொருநன் வைகல்
எண்டேர் செய்யும் தச்சன்
திங்கள் வலித்த கால்அன் னோனே

என்பது புறநானூறு, 87-ஆம் செய்யுள்.

"பகைவர்களே! போர்க்களத்திற்குப் போகாதீர்கள். போரில் வீரனாகிய ஒருவன் எங்களிலும் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் எத்தகையன் என்றால், நாள்தோறும் எட்டுத் தேர்களைச் செய்யும் திறமையுள்ள தச்சன்.

ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு திங்கள்வரையில் செய்து முடித்த ஒரு தேரின் சக்கரத்தைப் போன்றவன்" என்பது இதன் பொருள். இதில் திங்கள் என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டிருப்பது காண்க.

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்
எந்தையும் உடையேம் எங்குன்றும் பிறகொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவில்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றுங் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே

என்பது புறநானூறு, 112-ஆம் செய்யுள்.

உரை இல்லாமலே இச்செய்யுளுக்குப் பொருள் விளங்குகிறது. ஆயினும் இதன் பழைய உரையைத் தருகிறோம்: 'மூவேந்தரும் முற்றியிருந்த அற்றைத் திங்களின் அவ் வெள்ளிய நிலவின்கண் எம்முடைய தந்தையையும் உடையேம்; எம்முடைய மலையையும் பிறர் கொள்ளார். இற்றைத் திங்களது இவ்வெள்ளிய நிலவின்கண் வென்றறைந்த முரசினையுடைய அரசர் எம்முடைய மலையையுங்கொண்டார்; யாம் எம்முடைய தந்தையையும் இழந்தோம்."

இவ்வாறு உரை எழுதிய இப் பழைய உரையாசிரியர் - (இவர் பெயரும் இவர் இருந்த காலமும் தெரியவில்லை) விளக்கமும் எழுதியிருக்கிறார். அவ்விளக்கம், திங்களை மாதம் என்பாரும் உளர் என்பது. அதாவது, பண்டைக் காலத்தில் திங்கள் என்னும் சொல் பேச்சு வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் வழங்கப்பட்டிருந்த தென்பதும், இவ்வுரையாசிரியர் காலத்தில் இச்சொல் வழக்கு மாறி, மாதம் என்னும் வேறு சொல் சிலரால் வழங்கத் தொடங்கியது என்பதும் தெரிகிறது.

கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டு,

மதியொடு திங்கள் சொல்லின் மாதமே பேதமில்லை

என்று கூறுகிறது. அதாவது, மதி, திங்கள் என்னும் சொற்கள் மாதத்தைக் குறிக்கும் பெயர்கள் என்று கூறு கிறது. நிற்க.

திங்கள் என்னும் சொல் நிலாவைக் குறிக்கும் பெயர் ஆகும். வெண்ணிலாவுக்குத் திங்கள் என்று பெயர் கூறு வதை எல்லோரும் அறிவர். சந்திரன் பெயராகிய திங்கள் என்பதிலிருந்துதான், திங்கட்கிழமை என்னும் பெயரும் ஏற்பட்டது. அதாவது, திங்களுக்கு (நிலாவுக்கு) உரிய நாள் என்பது பொருள். நிலாவைக் குறிக்கும் திங்கள் என்னும் சொல், மாதம் என்னும் பொருளை எப்படிப் பெற்றது?

பண்டைக் காலத்திலே மக்கள், திங்களின் (நிலாவின்) தேய்வையும் நிறைவையும் கொண்டு மாதத்தைக் கணக் கிட்டார்கள். திங்களாகிய வெண்ணிலா பதினைந்து நாள் வளர்ந்து பதினைந்து நாள் தேய்கிற காலத்தை - முப்பது நாட்களை - ஒரு திங்கள் என்று கணக்கிட்டு வழங்கினார்கள். ஆகவே, முதலில் நிலாவுக்குப் பெயராக வழங்கிய திங்கள் என்னும் பெயர், பிறகு முப்பது நாட்களைக் கொண்ட ஒரு காலத்திற்குப் பெயராகவும் வழங்கப்பட்டது. இதனால்தான், தமிழ் நூல்களிலே, திங்கள் என்னும் சொல் சந்திரனுக்கும் மாதத்திற்கும் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளதைக் காண் கிறோம்.

களிப்பு

களிப்பு என்னும் சொல்லுக்கு மகிழ்ச்சி, சந்தோஷம் என்னும் பொருள் உண்டு. இந்தச் சொல்லுக்கு இந்த அர்த்தம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதாகும். மகிழ்ச்சி, சந்தோ ஷம் என்னும் உயர்ந்த பொருளில் இப்போது வழங்குகிற களிப்பு என்னும் சொல், முற்காலத்தில் இழிந்த பொருளில் வழங்கப்பட்டது. கள் அருந்திக் களித்தல், மது உண்டு மயங்குதல் என்னும் பொருளில் களிப்பு என்னும் சொல் முற்காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. களிப்பு என்னும் சொல் கள் என்னும் சொல்லிலிருந்து உண்டானதுதான். கள் என்னும் சொல்லிலிருந்து தோன்றிய களிப்பு என்னும் சொல்லுக்கு எப்படி உயர்ந்த பொருள் இருக்க முடியும்? களித்தான் என்றால் கள் அருந்தி மயங்கினான் என்பது அந்தக் காலத்து அர்த்தம்; இக்காலத்தில், களித்தான் என்றால் (கள்ளுண்ணாமலே) மகிழ்ந்திருந்தான் என்பது பொருள். முற்காலத்தில் இழிந்த பொருள் பயந்த களிப்பு என்னுஞ் சொல் இக்காலத்தில் உயர்ந்த பொருளில் வழங்கப் படுகிறது.

ஆனால், உயர்ந்த பொருளில் இந்தச் சொல் பழைய இலக்கியங்களில் வழங்கப்படவில்லை. களிப்பு என்றால், கள்ளையும் மதுவையும் அருந்தி மயங்கியிருத்தல் என்பது தான் பழைய இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் பொருள். இதைப் பழைய நூல்களில் காண்போம்.

திருக்குறளில், கள்ளுண்ணாமை என்னும் அதிகாரத்தில் இந்தச் சொல் வழங்கப்படுகிறது.

ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால் என்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி

களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக நெஞ்சத்
தொளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்

களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல், கீழ்நீர்க்
குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யற்று

கள்ளுண்ணப் போழ்தில் களித்தானைக் காணுங்கால்
உள்ளான்கொல் உண்டதன் சோர்வு

இத்திருக்குறளில் வந்துள்ள களி, களித்தான் என்னும் சொற்கள் கள்ளுண்டு மயங்குதல் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளமை நோக்குக.

மையல் ஒருவன் களிந்தற்றால் பேதைதன்
கையொன் றுடைமை பெறின்

பேதை ஒருவன் தன் கையில் செல்வம் பெற்றிருப்பது எத்தகையது என்றால், முன்புப் பித்தனாய் மயங்கியிருந்த ஒருவன் கள்ளையும் உண்டுக் களித்தது போன்றதாகும் என்பது இதன் கருத்து. இதில், களித்தல் என்னும் சொல் கள்ளுண்டு மயங்குதல் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது காண்க.

உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு

என்பது திருக்குறள். கள்ளை மனத்தில் நினைத்தாலும், கண்ணால் பார்த்தாலும் களிப்பு உண்டாவது இல்லை. (அருந்தினால் தான் களிப்பு உண்டாகும்.) ஆனால், காதலரை நினைத்தாலும் கண்டாலும் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது என்பது இதன் கருத்து. இதிலும், கள்ளருந்திக் களித்தலைக் களித்தல் என்னும் சொல் குறிப்பது காண்க.

கள் அருந்திக் களித்த ஒரு களிமகன், கையில் கள் கலயத்தை ஏந்திக்கொண்டு, உண்ணா நோன்பிருக்கும் சமண சமயத் துறவியிடம் சென்று, "மெய்த் தவத்தீரே! தென்னை மரத்திலிருந்து கிடைத்த இந்தக் கள் கொலையினால் வந்ததன்று. ஆதலின், இக்கள்ளை அருந்தி யோகம் செய்து

கொண்டிரும்" என்று கூறி அதனை உண்ணும்படி வேண்டினான் என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

கொலையும் உண்டோ கொழுமடல் தெங்கின்
விளைபூந் தேறலின், மெய்த்தவத் தீரே!
உண்டு தெளிந்திவ் யோகத் துறுபயன்
கண்டால் எம்மையும் கையுதிர்க் கொண்மென
உண்ணா நோன்பி தன்னொடும் சூளுற்று
உண்மென இரக்குமோர் களிமகன்*

பெருங்கதை என்னும் நூல், கட்குடியன் ஒருவன் செயலைக் கூறுகிறது. உஞ்சை நகரத்தில், கட்குடியன் ஒருவன் கள்ளை நிறையக் குடித்துக் களித்து மயங்கி, "கள் அருந்திக் களிக்கும் இந்தச் சுகத்தைத் தவிர, தேவர்களின் மோக்ஷ உலகம் வருவதானாலும் நான் வேண்டேன்" என்று கூறிப் பாட்டை இசை சிதையப் பாடியவண்ணம் வீதி வழியே செல்கிறான். செல்பவன், எதிரில் வரும் பார்ப்பனன் ஒருவனைக் கண்டு, ஓடிச் சென்று, "போகாதே, ஆணை, நில். உமது பார்ப்பனக் கூட்டம் கள்ளுண்பதைப் பழித்துப் பேசுகிறது. ஏன் பழிக்கிறது? அதற்குக் காரணம் கூறும். கூறுமற்போனால் உம்மைத் தீண்டி அணைப்பேன்" என்று கூறுகிறான்.

துறக்கம் கூடினும் துறந்திவண் நீங்கும்
பிறப்போ வேண்டேன் யானெனக் கூறி
ஆர்த்த வாயன் ஊர்க்களி மூர்க்கன்
செவ்வழிக் கீதம் சிதையப் பாடி
அவ்வழி வருமோர் அந்த ணாளனைச்
செல்லல் ஆணை நில்லிவண் நீயென
எய்தச் சென்று வைதவண் விலக்கி

*மணிமேகலை - III ; 97-103.

வழுத்தினேம் உண்ணுமிவ் வடிநறுந் தேறலைப்
பழித்துக் கூறும்நின் பார்ப்பனக் கணமது
சொல்லா யாயிற் புல்லுவென் யானெனக்
கையலைத் தோடுமோர் களிமகன் காண்மின்*

என்பது அச் செய்யுட் பகுதி. இதில் களி என்னுஞ் சொல் கள்ளுண்டு மகிழ்ந்தவனைக் குறிப்பது காண்க.

கள் என்னும் சொல்லிலிருந்து தோன்றிய களிப்பு என்னுஞ் சொல், இழிந்த பொருளில் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. இந்தச் சொல், பிற்காலத்தில், மகிழ்ச்சி என்னும் உயர்ந்த பொருளில் வழங்கப்பட்டு இன்றும் வழங்கி வருகிறது. இச்சொல்லின் இழிந்த பொருள் மறக்கப்பட்டு, இக்காலத்தில் உயர்ந்த பொருள் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பழைய நூல்களில் இந்தச் சொல் இழிந்த பொருளில் வழங்கப்பட்டிருப்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இழிந்த பொருள் கொள்ளவேண்டிய இடத்தில் உயர்ந்த பொருள் கொள்வது முறையன்று. அது பண்டைய நூலாசிரியரின் கருத்துக்கு முரண்பட்டதாக முடியும். ஆகவே, இச்சொல்லுக்கு இடம் அறிந்து பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

*உஞ்சைக் காண்டம் - 40 : வரி 88-98.

சான்றோன்

சான்றோன், சான்றோர் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளென்ன? சான்றோர் என்றால், சால்புள்ளவர், நல்லொழுக்கம் உடையவர், அறிஞர், கல்வி கேள்விகளில் உயர்ந்தவர் என்று பொருள் கூறுவீர்கள், ஆம்; இந்தச் சொல்லுக்கு இந்தப் பொருளும் உண்டு. ஆனால், பண்டைக்காலத்தில் இச்சொல்லுக்கு வேறு பொருளும் இருந்தது. சான்றோன் என்றால் போர்வீரன் என்றும் பொருள் உண்டு. வீரனுக்குச் சான்றோன் என்னும் பெயர் உண்டென்று கூறினால், வியப்பாகத்தான் இருக்கும். போர்வீரர்களைச் சான்றோர் என்று வழங்கியதைப் பழந் தமிழ்நூல்களில் காணலாம். அதனை இங்கு ஆராய்வோம்.

பதிற்றுப்பத்து, இரண்டாம் பத்தில், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டூர் கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடுகிறார். அதில், அவ்வரசனை அவர்,

எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து
நோன்புரித் தடக்கை சான்றோர் மெய்ம்மறை

என்று கூறுகிறார்.

இதன் பொருள்: ஏழு அரசர்களைப் போரிலே வென்று, அவர்கள் அணிந்த பொன் மகுடங்களைக் கொண்டு மாலை செய்து, அதனைத் திருமகள் வாழ்கிற பரந்த மார்பிலே அணிந்த, வலி பொருந்திய பெரிய கைகளையுடைய, போர்க்களத்திலே போர்வீரர்களின் (சான்றோரின்) முன்பாகக் கவசம்போல நிற்பவன் என்பது. இதில் சான்றோர் என்பதற்கு வீரர் என்று பழைய உரையாசிரியர் உரை கூறுகிறார். ஈண்டுச் சான்றோர் என்பது, போரில் அமைதியுடைய வீரரை என்று அவர் விளக்கங் கூறுகிறார். இதனால், சான்றோர்

என்னும் சொல்லுக்குப் போர்வீரர் என்னும் பொருளும் உண்டு என்பது தெரிகிறது.

பதிற்றுப்பத்து, ஆறும் பத்தில், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்னும் அரசனைக் காக்கைபாடினியார் என்னும் புலவர்,

எயிலெறி வல்வில் ஏவிளங்கு தடக்கை
ஏந்தெழில் ஆகத்துச் சான்றோர் மெய்ம்மறை

என்று பாடுகிறார்.

இதிலும், சான்றோர் என்னும் சொல் போர்வீரர் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது காண்க. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், சான்றோர்க்கு (வீரர்களுக்கு) மெய்ம்மறை (கவசம்) போன்று இருக்கிறான் என்று கூறப்படுகிறான். அதாவது, போர்க்களத்திலே, போர்வீரர்களைப் பின்னே தள்ளித் தான் அவர்களுக்கு முன்பாக நின்று, அவர்களுக்குக் கவசம்போல இருக்கிறான் என்பது பொருள்.

பதிற்றுப்பத்து, 7-ஆம் பத்தைக் கபிலர் என்னும் புலவர் பாடி, செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் அரசனைப் புகழ்கிறார். அதில்,

எஃகாடு ஊனங் கடுப்பமெய் சிதைந்து
சாந்தெழில் மறைத்த சான்றோர் பெருமகன்

என்று பாடுகிறார்.

இறைச்சி விற்கும் ஊன் வாணிகன், இறைச்சியைக் கத்தியால் கொத்தும் மரக்குறடு (ஊனம்) போன்று போர்க்களத்திலே மார்பிலும் உடம்பிலும் புண்பட்ட வடுக்கள் நிறைந்திருக்க, அவ்வடுக்களைச் சந்தனம் பூசி மறைத்திருக்கிற போர்வீரர்களின் (சான்றோரின்) பெருமகன் என்பது இதன் கருத்து. இதிலும், போர்வீரர், சான்றோர் என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

தகடூர்ப் போரைப்பற்றிக் கூறுகிற தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூலிலேயுள்ள செய்யுள்களிலும், போர்வீரர், சான்றோர் எனக் கூறப்படுகின்றனர். அச் செய்யுள்கள் :

கூற்றுறழ் முன்பி னிறைதலை வைத்தபின்
ஆற்றியவனை யடுதல் ; அடாக்காலை
ஏற்றுக் களத்தே விளிதல் ; விளியாக்கால்
மாற்ற மளவுங் கொடுப்பவோ சான்றோர்தம்
தோற்றமும் தேசும் இழந்து

காலாளாய்க் காலாள் எறியான் ; களிற்றெருத்தின்
மேலாள் எறியான் ; மிகநாணக்—காளை
கருத்தினதே என்று களிறெறியான். அம்ம!
தருக்கினனே சான்றோர் மகன்

இச் செய்யுள்களில், போர்வீரர் சான்றோர் என்று கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

சான்றோன் என்னும் சொல்லுக்கு இக்காலத்தில் வழங்குகிற அறிஞன் என்னும் பொருள்மட்டும் அல்லாமல், வீரன் என்னும் பொருளும் உண்டு என்பதை இதுகாறும் ஆராய்ந்தோம். இனி, இப்பொருளை ஆதாரமாகக்கொண்டு, வேறு மூன்று செய்யுள்களின் உண்மைப் பொருளைக் காண்போம். அவை ஆசாரக்கோவைச் செய்யுளும், புறநானூறு 312-ஆம் செய்யுளும், திருக்குறள் மக்கட்பேறு (புதல்வரைப் பெறுதல்) என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ள, "ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும்" என்னும் செய்யுளும், நாலடியார் செய்யுளும் ஆம். இவற்றை முறையே ஆராய்வோம்.

ஈன்றாள் மகள் உடன்பிறந்தாள் ஆயினும்
சான்றோர் தமித்தா உறையற்க ஐம்புலனும்
தாங்கற் கரிதாக லான்

என்பது ஆசாரக்கோவைச் செய்யுள்.

இச்செய்யுளில் சான்றோர் என்னுஞ் சொல் வந்துளது. இச்சொல்லுக்கு இவ்விடத்தில் என்ன பொருள் கொள்வது? அறிஞர் என்று பொருள் கொள்வதா, வீரர் என்று பொருள் கொள்வதா? அறிஞன் என்று பொருள் கூறினல், அறிவாளிகள் எல்லோரையும் இழிவுபடுத்தி அவமானப்படுத்துவதாக முடியும். என்னே? "அறிஞர், தாயுடனும் மகளுடனும் உடன்பிறந்த தங்கை தமக்கைகளுடனும் தனித்து வசித்தல் கூடாது. ஏனென்ருல், அவர்கள் காமத்தை அடக்க முடியாதவர்கள்" என்று பொருள் கூறினல், அறிஞர் உலகத்தைக் காமுகர் என்றும், ஒழுக்கம் இல்லாதவர் என்றும், துன்மார்க்கர் என்றும் கூறி, அவர்களை இழிஞர் என்று முடிவுகட்டுவதாகும் அல்லவா? அறிஞர்கள், காமத்தை அடக்க முடியாமல் ஒழுக்கந் தவறி நடப்பவர்களென்ருல், அவர்களின் அறிவினல் என்ன பயன்? மிருகங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் வேறுபாடு என்னே?

இவ்வாறு அறிஞர்களை இழிவுபடுத்துவது, ஆசாரக் கோவை ஆசிரியரின் கருத்து அல்ல. ஆகவே, இச்செய்யுளில் வந்துள்ள சான்ருேர் என்னும் சொல்லுக்கு வேறு பொருள் இருக்கவேண்டும். அப்பொருள் யாது? அதுதான் வீரர் என்பது.

வீரர்கள், தேகபலம் மிகுந்தவர்கள்; ஆகையினலே, ஐம்புலன்களை அடக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள். ஆகவே, அவர்கள், தாய், மகள், உடன்பிறந்தாள் இவர்களுடன் தனித்து வசித்தல் கூடாது என்பது இச்செய்யுளின் உண்மைக் கருத்தாகும்.

ஈன்று புரந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்ருேன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே

ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே

என்பது, புறம் 312-ஆம் செய்யுள், பொன்முடியார் என்னும் புலவர் பாடியது. திணை: வாகை; துறை: மூதின் முல்லை.

இந்தச் செய்யுளுக்குப் பழைய உரை காணப்படவில்லை. இதில், "சான்ருேன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" என்னும் அடிக்கு இக்காலத்தவர் இவ்வாறு பொருள் கூறுகிருர்கள்: தன் மகனை அறிவுள்ளவனகச் செய்வது தந்தையின் கடமையாகும் என்பது இக்காலத்தவர் இதற்குக் கூறுகிற உரை. இங்குச் சான்ருேன் என்னும் சொல்லுக்கு அறிஞன் என்று பொருள் கொண்டால், அது இச்செய்யுளின் கருத்துக்கு முரண்படுகிறது. அறிஞன் என்று பொருள் கொண்டால், அவ்வறிஞன், வேல் வாள் முதலிய படைக்கலப் பயிற்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அவன் போர்க்களஞ் சென்று போர் செய்வதுமட்டும் அல்லாமல், யானைப்படையுடன் போர் செய்து வெற்றியுடன் திரும்பிவரவேண்டும் என்றும் முடிவு கட்டவேண்டும். இவை அறிஞரின் தொழில் அல்ல; போர் வீரர்களின் கடமையாகும். ஆகவே, சான்ருேன் என்னும் சொல்லுக்கு இவ்விடத்தில் அறிஞன் என்று பொருள் கொள்வது தவருகிறது; வீரன் என்று பொருள்கொள்வது சாலவும் பொருந்துகிறது.

இச்செய்யுளின் திணையும் துறையும் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. திணை: வாகை; போர்ச் செயலுக்கு உரியது. துறை: மூதின் முல்லை. மறக்குடியில் பிறந்த வீரமகளின் வீரத்தைக் கூறுகிறது. மறக்குடியில் பிறந்த வீரமகள் ஒருத்தி தன் மகனுடைய போர்க் கடமையைப்பற்றி இச்செய்யுளில் கூறுகிருள். சான்ருேன் என்பதற்கு வீரன் என்று பொருள் கொண்டால், இச்செய்யுளின் செம்பொருள் இனிது விளங்கும். இச்செய்யுளின் கருத்து இது:

"வீரக் குடியில் பிறந்த நான் வீரமகனைப் பெற்று வளர்க்கவேண்டியது எனது கடமையாகும். அந்த மகனைச் சான்றோன் (வீரன்) ஆக்குதல் அவனுடைய தந்தையின் கடமையாகும். வேல் வாள் முதலிய படைக்கலங்களைச் செய்து கொடுக்கவேண்டியது கருமானுடைய கடமை. நல்ல நடைகளை (போர்முறைகளை)க் கற்பிக்கவேண்டியது அரசனுடைய கடமை. அதாவது, போர்ப் பயிற்சியை அளிப்பது அரசனது கடமையாகும். போர்க்களத்தில் சென்று பகைவர் சேனையுடன் போர் செய்து வெற்றியுடன் திரும்பி வருவது, அதிலும் யானைப்படையுடன் போர் செய்து வெற்றிபெற்றுத் திரும்புவது, சான்றோனுடைய (வீரனுடைய) கடமையாகும்."

சான்றோன் என்பதற்கு வீரன் என்று பொருள் கொண்டால், இச்செய்யுளுக்குச் சரியான செம்பொருள் கிடைக்கக் காண்கிறோம். அப்படிக் கொள்ளாமல், சான்றோனுக்கு அறிஞன் என்று பொருள் கொண்டால், இச்செய்யுளுக்குச் சரியான கருத்து விளங்காமல் இடர்ப்படவேண்டி யிருப்பதைக் கண்டு தெளிக.

இனி, திருக்குறளின் செய்யுளை ஆராய்வோம்.

ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்

என்பது அக்குறள். இதில் உள்ள சான்றோன் என்னும் சொல்லின் பொருள் என்ன? அறிஞன் என்று பொருள் கொள்வதா, வீரன் என்று பொருள் கொள்வதா? இங்கு எந்தப் பொருள் பொருத்தமானது?

இங்குச் சான்றோன் என்னும் சொல்லுக்கு வீரன் என்று பொருள் கொள்ளாமல், அறிஞன் என்று பொருள்கொள்ளுகிறார்கள் இக்காலத்தவர். உரையாசிரியர்களும் அறிஞன் என்றே உரை கூறிச் சென்றார்கள். பரிமேலழகர் இத்திருக்குறளுக்கு இவ்வாறு உரை கூறியிருக்கிறார். அவ்வுரை இது:

"தான் பெற்ற பொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிகமகிழும், தன் மகனைக் கல்வி கேள்விகளான் நிறைந்தானென்று அறிவுடையோர் சொல்லக் கேட்ட தாய்."

இவ்வாறு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், மேலும், கீழ் வருமாறு விளக்கம் கூறுகிறார்:

"கவானின்கண் (துடைமீது) கண்ட பொது உவகையினும் சால்புடையவன் எனக் கேட்ட சிறப்பு உவகை பெரிதாகலின் 'பெரிதுவக்கும்' எனவும், பெண் இயல்பால் தானாக அறியாமையின், 'கேட்ட தாய்' எனவும் கூறினார்."

பரிமேலழகர் கூறிய இவ்வுரையில் சில தடைகள் நிகழ்கின்றன. பெண் இனத்துக்கே தாமாக அறியும் அறிவு இல்லை என்று பரிமேலழகர் முடிவுகட்டிவிட்டார். "பெண் இயல்பால் தானாக அறியாமையின் கேட்ட தாய் எனவும் கூறினார்" என்று அவர் விளக்கம் கூறியது காண்க.

ஆண்களிலும் தாமாக அறியும் சுயஅறிவு இல்லாதவர் பலர் இருக்கிறார்கள். பெண்களிலும் தாமாக அறியும் சுய அறிவுள்ளவர் பலர் இருக்கிறார்கள். இதனை உலகத்தில் காண்கிறோம். ஆனால், பரிமேலழகர், பெண்மக்களுக்குச் சுயஅறிவு இல்லை என்று கூறுகிறார். இதனை நாம் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வது? பரிமேலழகர் கூறுவது, திருவள்ளுவர் கருத்துக்கும் முரண்படுகிறது. திருவள்ளுவர் ஆண், பெண் ஆகிய மக்கள் எல்லோரும் அறிவுடையவராக இருக்கமுடியும் என்னும் கருத்துள்ளவர். என்னை?

தம்மிற் றம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது

என்றும்,

பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற

என்றும் அவர் கூறியுள்ளது காண்க.

இக்குறள்களில், திருவள்ளுவர் பொதுவாக மக்கள் என்று கூறுகிறபடியினலே, ஆண் பெண் ஆகிய இருபால் மக்களும் அறிவுடையராய் இருத்தல் வேண்டும், இருபால் மக்களையும் அறிவுடையராக்க வேண்டும், இருபால் மக்களும் அறிவுடையராய் இருக்க முடியும் என்பதே திருவள்ளுவரின் கருத்து. இக்கருத்துக்கு மாறுபடப் பரிமேலழகர் கூறுவது பொருந்தாது. நிற்க.

ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றேன் எனக்கேட்ட தாய்

என்னும் குறளில் சான்றேன் என்பதற்குக் கல்வி கேள்விகளான் நிறைந்தவன் என்று பரிமேலழகரும் பிறரும் உரை கூறியிருப்பது பொருந்தாது. இதற்குச் சரியான செம்பொருள் என்னவென்றல், இதுவாகும் :

"தன் மகனை வீரன் (சான்றேன்) என்று பிறர் கூறக் கேட்ட தாய், அவனைப் பெற்றெடுத்த காலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைப் பார்க்கிலும் அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைவாள்" என்பதே இந்தக் குறளின் செம்பொருள் ஆகும். எப்படி? இதனை விளக்குவோம்.

"புதல்வரைப் பெறுதல்" என்று பரிமேலழகர் மாற்றிப் பெயர் வைத்துக்கொண்ட "மக்கட் பேறு" என்னும் அதிகாரத்தில், திருவள்ளுவர், ஆண் பெண் ஆகிய இருபால் மக்களுக்கும் பொதுவாக எட்டுக் குறள்களைக் கூறியுள்ளார். இரண்டு குறளை மட்டும் ஆண்மகனுக்காகக் கூறியிருக்கிறர். ஆண்மகனுக்காகக் கூறப்பட்ட இரண்டு குறள்களில் ஒன்று தான் நாம் இங்கு ஆராய்கிற "ஈன்ற பொழுதில்" என்னும் குறள். ஆகவே, இந்தக் குறளில், சான்றேன் என்பதற்கு வீரன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றல், "தம்மிற் றம்மக்கள்", "பெறுபவற்றுள் யாமறிவதில்லை" என்னும் இரண்டு குறள்களிலே, இருபால் மக்களும் அறிவுடையராக இருப்பது எல்லோருக்கும் இனிது என்றும், அறிவுடைய மக்களைவிட வேறு சிறந்த பேறு இல்லை என்றும் கூறின பிறகு, ஆண்மகனை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து அவன் அறிவுடைமையைச் சிறப்பாகப் பாராட்டினர் என்பது பொருந்தாது. ஆகவே, இந்தக் குறளில், சான்றேன் என்னும் சொல்லுக்கு அறிஞன் என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது.

இக்குறளில் வாசகரை மயங்கச் செய்வது, "கேட்ட தாய்" என்னும் சொல். "தன் மகனைச் சான்றேன் எனக் கண்ட தாய்" என்று கூருமல், "கேட்ட தாய்" என்று கூறியிருப்பது, பரிமேலழகர் உரை சரியான உரைதான் என்று நினைக்க இடந் தருகிறது. தன் மகன் அறிவைத் தானே நேரில் கண்டு மகிழ்வதைவிட, பிறர் கூறக் கேட்டு மகிழ்வது தனிச் சிறப்பு ஆகையால், அறிவுடையோர் தன் மகனை அறிஞன் என்று சொல்ல, அதுகேட்ட தாய் பெரிதும் மகிழ்வாள் என்று பரிமேலழகர் கூறிய உரையில் என்ன தவறு உண்டு என்று சிலர் கேட்பர்.

அப்படியானல், தன் மகளின் அறிவைப் பிறர் புகழ்ந்துரைக்கக் கேட்ட தாய் மகிழமாட்டாளா? ஆண்பெண் மக்கள் இருவரையும் பொதுவாக, "மக்களைச் சான்றேர் எனக் கேட்ட தாய்" என்று கூருமல், ஆண்மகனை மட்டுஞ் சிறப்பித்து, "மகனைச் சான்றேன் எனக் கேட்ட தாய்" என்று ஏன் கூறினர்? இக்கேள்விக்கு விடை என்ன? சான்றேன் என்பதற்கு அறிவுடையவன் என்னும் பொருளைத் திருவள்ளுவர் கருதியிருந்தால், "சான்றேன் எனக் கண்ட தாய்" என்று கூறியிருப்பார். அப்படிக் கூருமல், "சான்றேன் எனக் கேட்ட தாய்" என்று ஏன் கூறினர்?*

இங்குச் சான்றேன் என்பதற்கு வீரன் என்பதுதான் செம்பொருள் ஆகும். இதனைத் தெளிவுபடுத்தவேண்டு

*சான்றேன், சான்றேர் என்னும் சொற்கள் ஆண்பாலருக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதே யல்லாமல், இச்சொல் பெண்மகளிர் சார்பாக இலக்கியங்களில் வழங்கப்படவில்லை.

மானால், இக்குறளின் ஏனைய சொற்றொடர்களையும் விளக்கிக் கூறவேண்டும். கூடுமானவரையில் சுருக்கமாக விளக்கு கிறேன்.

முதலில், ''கேட்ட தாய்'' என்பதை விளக்குவோம். பழைய தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் சான்றுகளைக் காட்டி விளக்குவோம். பெண்மக்கள், போர் நடக்கும்போது, போர்க் களத்துக்குப் போகக்கூடாது என்பது தமிழர் மரபு. மறக் குடியில் பிறந்த வீரமகளிருங்கூட, போர்க்களம் செல்வது கூடாது. மறக்குடி மகளிர், போர் முடிந்த பிறகு, போர்க் களஞ் சென்று, களத்தில் இறந்துபோன (மகன், கணவன் முதலிய) உறவினரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

ஆனால், போர் நடக்கும்போது பெண்மகளிர் போர்க்களம் போகக்கூடாது. இது தமிழர் மரபு. ஆகவே, மறக்குடியிற் பிறந்த பெண்மகளுக்குத் தன் மகன் போர்க்களத்தில் எவ்வாறு போர் செய்தான் என்று நேரில் காணும் வாய்ப்பு இல்லை. அவன் போர் செய்ததைப் போர்க்களத்தில் கண்டவர் பிறர் சொல்லக் கேட்டுத்தான், தாய், தன் மகனுடைய வீரத்தை அறிய முடியும். ஆகவேதான், ''தன் மகனைச் சான்றோன் (வீரன்) எனக் கேட்ட தாய்'' என்று திருவள்ளுவர் பழைய தமிழர் மரபுக்கேற்பக் கூறினார்.

போர் நடக்கும்போது மகளிர் போர்க்களஞ் செல்லும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தால், ''தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கண்ட தாய்'' என்று கூறியிருப்பார். இந்தப் பழந்தமிழர் மரபை உணர்ந்து பொருள் கூறாமல், சான்றோன் என்றால் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தவன் என்றும், கேட்ட தாய் என்பதற்கு, இயல்பால் தானாக அறியாமையின் ''கேட்ட தாய்'' என்றும் பரிமேலழகர் முதலியோர் மனம் போனபடி பொருந்தாவுரை கூறுவது ஏற்றதன்று.

கற்றவர் அவைக்களத்திலே நேரில் சென்று காணும் வாய்ப்பு பெண்மகளிர்க்கும் உண்டு. சான்றோன் என்பதற்குத் திருவள்ளுவர் அறிஞன் என்னும் பொருளைக் கருதியிருந்

தால், இக்குறளில் ''சான்றோன் எனக் கண்ட தாய்'' என்று கூறியிருப்பார். அவர் அறிஞன் என்னும் பொருளைக் கருதாதபடியால், ''கேட்ட தாய்'' என்று கூறினார். அன்றியும், இக்குறளில் சான்றோன் என்பதற்கு அறிஞன் என்று பொருள் கருதியிருந்தால், திருவள்ளுவர், மகன் என்று கூறாமல், மக்கள் என்று இருபாலாரையுங் கூறியிருப்பார். சான்றோன் என்று ஆண்மகனை மட்டும் கூறியிருப்பதனாலும், கேட்ட தாய் என்றிருப்பதனாலும் இங்கு வீரன் என்னும் பொருள் சிறப்புள்ளதாகக் காணப்படுகிறது.

மேலும், ''ஈன்ற பொழுதிற் பெரிது உவக்கும்'' என்னும் தொடரும், சான்றோன் என்பதற்கு வீரன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகிறது. மூதிற் பெண்டிரான வீரத் தாய், தன் மகன் போர்க்களத்திலே வீரப் போர் செய்தான் என்று பார்த்தவர் கூறியதைக் கேட்ட போது, அந்த மகனைப் பெற்ற காலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சி யைப்பார்க்கிலும் அதிகமாக மகிழ்ந்தாள் என்பதைத் தமிழ் நூல்களிலே காண்கிறோம்.

மீனுண் கொக்கின் தூவி யன்ன
வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே

என்பது புறநானூறு, 277-ஆம் செய்யுள்.

தலை நரைத்து முதுமையடைந்த மூதாட்டி, தன் மகன் போர்க்களத்திலே யானைப் படையுடன் போர் செய்து வென்று, அக்களத்திலே மாண்டான் என்ற செய்தி கேட்ட போது, அவனை ஈன்றஞான்றினும் பெரிது உவந்தாள் என்று இச்செய்யுள் கூறுவது காண்க.

நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படையழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற,
"மண்டமர்க் குடைந்தனன் ஆயின் உண்டவென்
முலையறுத் திடுவேன்" யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களம் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே

என்பது புறநானூறு, 278-ஆம் செய்யுள்.

போர்க்களஞ் சென்ற தன் மகன் போரில் புறங்காட்டி ஓடினன் என்று சிலர் சொல்லக் கேட்ட வீரத் தாய், அவன் புறங்கொடுத்து ஓடினன் என்பதை நம்பாமல், தானே போர்க் களஞ் சென்று, மாண்டுகிடந்த போர்வீரர்களிடையே தன் மகன் மார்பில் புண்பட்டு இறந்துகிடந்ததைக் கண்டு, அவன் வீரத்தோடு போர் செய்தமைக்காக, ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தாள் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

இச்செய்யுள்களில், "ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந் தனள் என்று கூறியிருப்பதற்கேற்பவே, திருவள்ளுவரும் இக்குறளில், "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும்" என்று கூறியிருப்பதை ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டும்.

தன்னுடைய மகன் அறிஞன் என்று கூறக் கேட்ட தாய், "ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனள்" என்று தமிழ் இலக்கியத்தில் சான்று காண முடியவில்லை. இருந்தால் யாரேனும் காட்டட்டும். நான் கண்டவரையில் அவ்வாறு சான்று இல்லை. மகனுடைய வீரத்துக்காக, அவனைப் பெற்ற காலத்து மகிழ்ச்சியைவிடப் பன்மடங்கு மகிழ்ச்சியடைவது வீரத் தாய்மார்க்கு மரபாகலின், அந்த மரபைப் பின்பற்றியே திருவள்ளுவரும், ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் என்று கூறினர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால், இக்குறளில் சான்றோன் என்னும் சொல்லுக்கு வீரன் என்பதுதான் சிறந்த செம்

பொருள் என்பது விளங்கும். அதாவது, "ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்கும்" என்னும் தொடரும், "கேட்ட தாய்" என்னும் தொடரும் சான்றோன் என்னும் சொல்லுக்கு வீரன் என்னும் பொருளை வலியுறுத்துகின்றன. எனவே,

ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்

என்னும் குறளுக்கு உரை வருமாறு:

"தன் மகனை வீரன் என்று பிறர் கூறக் கேட்ட தாய், அவனைப் பெற்றெடுத்த காலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைவாள்" என்பது இக் குறளுக்குச் செம்பொருளாகும்.

வில்லிபுத்தூராரும் இக்குறளுக்கு இந்தப் பொருளைத் தான் கூறுகிறார். வில்லிபாரதம், விராட பர்வம், நிரை மீட்சிச் சருக்கச் செய்யுள் ஒன்றில் இந்தக் குறளை இந்தப் பொருளில் அமைத்திருக்கிறார் வில்லிபுத்தூரார்.

விராடநாட்டரசன் வேறு ஊருக்குப் போயிருந்த சமயத் தில், துரியோதனன் விராட நாட்டில் சென்று ஆனிரைகளைக் கவர்ந்துகொண்டான். ஆனிரைகளை மீட்டுக்கொண்டு வரும் வீரர் அப்போது விராடநாட்டில் இலர். அச்சமயம் உத்தரன் என்னும் அரசகுமாரன், தான் போய் ஆனிரைகளை மீட்டு வருவதாக அரசியாகிய தன் தாயிடம் கூறினன். அவளும் அவனை அனுப்ப இசைந்தாள். ஆனால், தேரைச் செலுத்தத் தேர்ப்பாகர் ஒருவரும் இலர். இச்செய்தியை அறிந்து, அரண் மனையில் பேடி உருவத்துடன் அஞ்ஞாதவாசம் செய்திருந்த அர்ச்சுனன், தான் தேரைச் செலுத்துவதாகச் சொல்லி உத்தரகுமாரனை ஏற்றிக்கொண்டு தேரை ஓட்டிச் சென்றான்.

தேர் போர்க்களஞ் சென்றது. போர்வீரர்களைக் கண்ட தும் உத்தரகுமாரன் அச்சமடைந்தான். கைகால்கள் நடுங்க, உடல் வியர்க்க, மனம் பதற, அச்சத்தினால் சோர்வடைந்து

போர்க்களத்தை விட்டு ஓடினன். அதைக் கண்ட அர்ச்சுனன், உத்தரகுமாரனுக்குத் தைரியம் கூறி, ஓடாமல் இருக்கச் செய்து, தான் ஒருவனகவே நின்று போர் செய்து பகைவரை வென்று ஆனிரைகளை மீட்டான். பிறகு, பேடிக் கோலத்துடன் இருக்கும் அர்ச்சுனன், தூதுவரை விராட நாட்டிற்கு அனுப்பி, உத்தரகுமாரன் போர் செய்து ஆனிரைகளை மீட்டுக்கொண்டு வெற்றியுடன் வருகிருன் என்று செய்தி தெரிவித்தான். விராட நாட்டினரும், உத்தரகுமாரனுடைய தாயாகிய சுதேட்டிணை என்னும் அரசியும் இச்செய்தி கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். இதற்குள், வெளிநாடு சென்றிருந்த விராடநாட்டரசனும் திரும்பி வந்துவிட்டான்.

உத்தரகுமாரன் போர்க்களத்திலிருந்து திரும்பி வந்த போது, — அவன்தான் போரை வென்று ஆனிரைகளை மீட்டான் என்று அவர்கள் நம்பினபடியால் — அவனை எல்லோரும் வரவேற்றுப் புகழ்ந்தார்கள். உத்தரகுமாரன் தன் தந்தையை வணங்கி, அவனுடன் அரண்மனைக்குச் சென்று தனது தாயை வணங்கினன். அரசியாகிய சுதேட்டிணை, தன் மகனின் வீரத்தைக் கேள்விப்பட்டிருந்தபடியால், அவனைக் கண்டபோது, அவனைப் பெற்றகாலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைக்காட்டிலும் எட்டு மடங்கு அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைந்தாள் என்று வில்லிபுத்தூரார் கூறுகிருர். அச் செய்யுளைப் படியுங்கள் :

ஆன்றமைந் தடங்கு கேள்வி
அண்ணலும் அவனைப் பெற்ற
தோன்றலும் பின்னர்ச் சென்று
சுதேட்டணை கோயில் எய்த
ஈன்றவப் பொழுதின் ஓகை
எண்மடங் காக விஞ்சச்
சான்றதன் மகனைக் கண்டு
மகிழ்ந்தனள் தவத்தின் மிக்காள்

இந்தச் செய்யுளிலே வில்லிபுத்தூரார், "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச், சான்ருேன் எனக்கேட்ட தாய்" என்னும் குறளின் கருத்தை — அதாவது, சான்ருேன் என்பதற்கு வீரன் என்னும் பொருளை — அமைத்திருப்பது காண்க. இனி, நாலடியார் செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றரற்றும் சான்றவர்
நோக்கார்கொல் நொய்யதோர் புக்கிலை

என்பது நாலடியார் செய்யுள்.* இச்செய்யுளில் வந்துள்ள சான்றவர் என்னும் சொல்லுக்கு இக்காலத்தவர் அறிஞராகிய பெரியோர்கள் என்று பொருள் கூறுகின்றனர். "மாந்தளிர் போன்ற நிறமுடைய இளமங்கையே என்று மாதரை நோக்கிப் பலகாலும் கூறி மனம் உருகும் அறிஞர்கள், அம் மாதரது தாழ்ந்த உடம்பின் இயல்பை எண்ணிப் பார்க்கமாட்டார்களோ" என்று உரை கூறுகிருர்கள். இது தவருன உரை. மாதரையே எண்ணி எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருப்பது அறிஞர் செயலல்ல. இந்தச் செய்யுளில் "சான்றவர்" என்றது வீரர்களை. வீரர்கள் உடல்வலி மிக்கவர்கள். வீரமும் காதலும் அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள். அவர்கள் மகளிரை எண்ணி எண்ணி ஏங்குவது இயல்பு. எனவே, இங்குச் சான்றவர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு அறிஞர் என்று பொருள் கொள்ளாமல் வீரர்கள் என்று பொருள் கொள்வதே தகுதியாகும்.

சான்ருேன் என்னும் சொல்லுக்கு அறிஞன், சால்புடையவன் என்னும் பொருள் இருப்பதோடு, போர்வீரன் என்னும் பொருளும் உண்டு என்பதை இதுகாறும் ஆராய்ந்தோம். இச்சொல்லுக்கு அமைச்சன் என்னும் பொருளும் உண்டு. அதாவது, அமைச்சருக்குச் சான்ருேர் என்னும் பெயரும் உண்டு.

---

* தூய்தன்மை - 1.

பதிற்றுப்பத்து, எட்டாம் பத்து-இரண்டாம் செய்யுளில்,

மன்பதை காப்ப அறிவு வலியுறுத்து
நன்றறி யுள்ளத்துச் சான்ருேர்

என்னும் அடியில் வருகிற "சான்ருேர்" என்னும் சொல்லுக்குப் பழைய உரையாசிரியர், ஈண்டுச் சான்ருேர் என்றது மந்திரிகளை என்று விளக்கங் கூறுகிருர். இதனுல், சான்ருேன் என்னும் சொல்லுக்கு அமைச்சர் என்னும் பெயரும் உண்டு என்பது தெரிகிறது.

"பாவாடை"

தில்லைச் சிதம்பரத்திலே, சிற்றம்பலத்திலே நடராசப் பெருமானுக்குப் பாவாடைச் சிறப்பு நடப்பதாகக் கேள்விப் பட்டேன். இதனைத் திருப்பாவாடைத் தரிசனம் என்றும் கூறுகிருர்கள். பாவாடை என்ருல், சிறுமிகள் உடுத்துகிற உடை அல்லவா? பாவாடைச் சிறப்பு என்ருல், சிதம்பரம் கோயிலிலே தில்லைச் சிவகாமசுந்தரிக்குப் பட்டுப் பாவாடை சார்த்திச் சிறப்புச் செய்வார்கள்போலும் என்று எண்ணினேன்.

திருப்பாவாடைச் சிறப்பு என்று இந்தக் கோவிலிலே தானே கேள்விப்படுகிருேம், வேறு கோவில்களிலே திருப் பாவாடைச் சிறப்பு என்று கேட்டதில்லையே! எல்லாக் கோவில்களிலும் அம்பிகைக்குப் பாவாடை சார்த்துவது வழக்கமாக இருந்தும், திருப்பாவாடைத் தரிசனம் என்று கூறுவதில்லையே என்கிற ஐயம் என் மனத்தில் இடங் கொண்டது. திருப்பாவாடை என்ருல் என்ன? அது பாவாடைதானு, அல்லது இதற்கு வேறு ஏதேனும் பொருள் உண்டா? நெடுநாள் சென்றும் என் ஐயம் தீரவில்லை.

"தென் இந்திய சாசனங்கள்" என்னும் புத்தகங்களைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அச் சாசனங்கள் ஒன்றில், திருப்பாவாடைச் சிறப்பு என்னும் வாசகத்தைக் கண்டேன். கண்டதும், முன்னமே மனத்தில் தங்கியிருந்த ஐயம் நினைவுக்கு வந்தது. அந்தச் சாசனத்தைப் படித்தேன். அது தில்லை நடராசர் கோவிலில் உள்ள சாசனந்தான். சகல புவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ அவனியாளப் பிறந்தாரான கோப்பெருஞ் சிங்கதேவர் என்னும் அரசனின் ஆருவது ஆண்டில் அந்தச் சாசனம் எழுதப்பட்டது. அந்தச் சாசனத்தில், வேறு செய்திகளுடன்,

" திருப்பாவாடைப் புறத் திருநாமத்துக் காணியாக வும்"

என்றும்,

" நிலம் அறுமாவரையும் திருப்பாவாடைப் புறத் திரு நாமத்துக் காணியும் தில்லை நாயகன் பெரும்பண்டாரத் துக்கு முதலாகப் போனகப் படிநெல்லு அளக்கவும்"

என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது.*

இந்தச் சாசனத்திலிருந்து, அந்தக் காலத்திலேயே சிதம்பரம் கோவில் திருப்பாவாடைச் சிறப்புக்காக நிலம் தானம் செய்யப்பட்டிருந்தது தெரிகிறது.

அதே கோவிலில் இருக்கிற இன்னொரு சாசனம், திருப் பாவாடைச் சிறப்புக்காக நிலம் தானங் கொடுக்கப்பட்டதைக் கூறுகிறது.† மற்றொரு சாசனமும் அதே நிலத்தைக் குறிப் பிடுகிறது.‡ ஆனால், இந்தச் சாசனம், திருப்பாவாடை என்று சொல்லாமல், திருப்பாவடை என்று கூறுகிறது. இதைக் கண்டபிறகு இன்னொரு ஐயம் ஏற்பட்டது. அதாவது, பாவாடையா? அல்லது பாவடையா? இதில் எது சரியான வாசகம் என்னும் ஐயம் ஏற்பட்டது. பாவாடை என்றால் சிறுமிகள் உடுத்தும் ஆடை. பாவடை என்றால் பொருள் என்ன? பாவடை என்பது பிசகாக எழுதப்பட்ட வாசகமாக இருக்குமோ?

சிதம்பரம் கோவிலில் உள்ள இன்னொரு சாசனம் இவ் வாறு கூறுகிறது:

" திருத் தைப்பூசத் திருநாளிலே திருப்பாவாடைச் சிறப்பாக அமுதுபடிக்கு ஊர் இளங்காலாலே பதின் கல னுக்குப் போனகப் பழவரிசியும் இருகல மணிப்பருப்பும்

*S.I.I. Vol. XII. No. 149.
† ,, ,, ,, ,, 154.
‡ ,, ,, ,, ,, 172.

நாலுநிறை சர்க்கரையும் நூறு தேங்காயும் பத்துப் பலாக் காயும்.........இருநூறு வழுதிலைக் காயும் குலோத்துங்க சோழத் திருமடைப்பள்ளி பண்டாரத்திலே முதலிடவும் கயிலாயதேவன் திருப்பாவாடைப் புறம் என்று திரு மாளிகையிலே கல்வெட்டுவித்து........."

என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.*

இதிலிருந்து தெரிவது என்னவென்றால், அரிசி பருப்பு சர்க்கரை தேங்காய் பலாப்பழம் முதலியவற்றைக் கொண்டு சர்க்கரைப் பொங்கல்போன்ற திருவமுது செய்வதற்கு நிலம் தானம் செய்யப்பட்டது தெரிகிறது. ஆனால்: திருப் பாவாடைக்குப்பட்டு ஆடை வாங்குவதுபற்றி இதில் ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. பட்டு ஆடை இல்லாமல் திருப்பாவாடைச் சிறப்பு எப்படி நடக்கும்?

ஆனால், இன்னும் ஐயம் அகலவில்லை. பாவாடைச் சிறப்பா, பாவடைச் சிறப்பா? எது சரியான வாசகம்? பாவடை என்றால் பொருள் என்ன?

ஒருநாள் எனக்கு ஒரு சிறு நூல் கிடைத்தது. அது 1878-ஆம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்ட பழைய நூல். அந்நூலின் பெயர், "யாழ் வல்லோனாகிய நாரதமுனிக்குச் சிவபெருமான் உரைத்த ஸ்ரீரங்க மகத்துவம்" என்பது. அதில், ஸ்ரீரங்கநாத ருக்கு என்னென்ன உணவு, சிற்றுண்டிகளைப் படைத்தார்கள் என்று கூறும் பகுதியில் ஒரு பட்டியல் எழுதப்பட்டிருந்தது.

"..........பொங்கல், சர்க்கரைப் பொங்கல், அக்கார வடிசில், ததியோதனம், புளியவரை, மிளகவரை, கடுகவரை தருவி சாதம் என்று சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டு வகைப் பொங்கலும், தோசை, வடை, அப்பம், எள் ளுருண்டை, அதிரசம், மனோகரம், சுகியம், தேன்குழல் கோதுமை ரொட்டி, யானையடியப்பம் முதலான கச்சாய

*S.I.I. Vol. XII. No. 171.

வர்க்கங்களும்.........தூய்ய நெய், புத்துருக்கு நெய், கற்கண்டு சீனி சருக்கரை முதலானதுகளும் சொரிந்து கமகமவென்று பரிமளிக்கும்படி திருப்பாவடையும் செய்து........"

திருப்பாவடை என்னும் சொல்லைக் கண்டவுடன் என் மனம் துள்ளிக் குதித்தது. மனத்தில் புதிய எழுச்சி உண்டாயிற்று. இந்தப் பகுதியை மீண்டும் மீண்டும் கருத்தூன்றிப் படித்தேன்.

"தூய்ய நெய், புத்துருக்கு நெய், கற்கண்டு சீனி சருக்கரை முதலானதுகளும் சொரிந்து கமகமவென்று பரிமளிக்கும்படி திருப்பாவடையும் செய்து" என்று எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். நெடுநாளாக மனத்தில் குடிகொண்டிருந்த ஐயம் நீங்கிவிட்டது. பாவாடையா, பாவடையா? எது சரியான வாசகம் என்று என் உள்ளத்தில் ஆராய்ந்துகொண்டிருந்த கேள்விக்கு விடை கிடைத்துவிட்டது. திருப்பாவாடை அல்ல, திருப்பாவடைதான் சரியான வாசகம் என்பது விளங்கிற்று.

பேச்சுவழக்கில் திருப்பாவாடை என்று சொல்லப்படுகிறது. கல்வெட்டுச் சாசனத்திலும் திருப்பாவாடை என்றுதான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சாசனத்தில் மட்டும் திருப்பாவடை என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்த ஸ்ரீரங்க மகத்துவம் என்னும் புத்தகத்திலும் திருப்பாவடை என்றுதான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. திருப்பாவாடைச் சிறப்பு என்றால் அம்பிகைக்குப் பட்டுப் பாவாடை உடுத்தும் சிறப்பாக இருக்குமோ என்று நான் கருதியிருந்த கருத்து தவறானது என்றும், திருப்பாவடை என்பதுதான் சரியான வாசகம் என்றும், திருப்பாவடை என்றால் சர்க்கரைப் பொங்கல் போன்ற இனிப்புப் பலகாரம் என்றும் அறிந்தேன். திருப்பாவடை என்னும் இனிப்புப் பலகாரம் தில்லை நடராசப் பெருமானுக்கும், திருவரங்கம் அரங்கநாதருக்கும் தொன்று

தொட்டு நிவேதனம் செய்யப்பட்டுவரும் ஒரு சிறந்த பலகாரம் என்பது தெரிகிறது.

திருப்பாவடை செய்வதற்குத் தூய்யநெய் புத்துருக்கு நெய் கற்கண்டு சீனி சர்க்கரை முதலிய பொருள்கள் வேண்டும் என்று ஸ்ரீரங்க மகத்துவம் கூறுகிறது. பழஅரிசி மணிப்பருப்பு சர்க்கரை தேங்காய் பலாப்பழம் முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு திருப்பாவடை செய்யவேண்டும் என்று தில்லைச் சாசனம் கூறுகிறது. இவ்விரண்டையும் ஒன்றுசேர்த்துப் பார்த்தால், திருப்பாவடை என்பது சர்க்கரைப் பொங்கலைவிட மிக உயர்ந்ததான, இனிப்பும் சுவையும் மிகுந்த, "கமகமவென்று பரிமளிக்கிற" பலகாரம் என்பது நன்கு தெரிகிறது. சாப்பிட்டால் மிகச் சுவையுள்ளதாக இருக்கும் என்பதில் சற்றும் ஐயம் இல்லை. ஆனால், இதற்குப் பாவடை என்று ஏன் பெயர் வந்தது? பாவடை என்றால் பொருள் என்ன என்னும் ஐயம் தோன்றிவிட்டது.

தலைவலி போய் திருவலி வந்தது என்று பழமொழி கூறுவார்கள். பாவாடையா, பாவடையா என்கிற ஆராய்ச்சியில் நெடுநாள் கழிந்து, கடைசியில் பாவடை என்பதுதான் சரியான வாசகம் என்பதும், பாவடை என்பது ஒரு பலகாரத்தின் பெயர் என்பதும் நெடுநாளைக்குப் பிறகு அறிந்துகொண்ட எனக்கு, இப்போது புதிய ஐயம் ஏற்பட்டது. பாவடை, சுவை மிகுந்த இனிப்புப் பலகாரம். சரி, இதற்கு ஏன் பாவடை என்று பெயர் வைத்தார்கள்? காரணப்பெயரா, இடுகுறிப் பெயரா? இந்த ஆராய்ச்சியில் மனம் ஊக்கிவிட, மூளை வேலை செய்தது.

பாவடை! பாவடை என்றால் என்ன? அதை எப்படிப் பிரிப்பது? பாவு + அடை = பாவடை. பொருள் இல்லையே! ஓகோ! பாகடையாக இருக்குமோ? பாகு + அடை = பாகடை. சரி, சரி; பொருள் சரியாய் விளங்குகிறது. பாகடை – பாவடை – பாவாடை.

வெல்லம், சர்க்கரை, கற்கண்டு இவற்றை நெய்யுடன் கலந்து பாகு காய்ச்சினால் மிக இனிமையாகவும் கமகம வென்று பரிமளிக்கவும் செய்யும். நெய்யுடன் சர்க்கரையைக் கலந்து பாகு காய்ச்சி, அதனுடன் வறுத்த கடலைப் பருப்பு மாவைக் கலந்து மைசூர்ப்பாகு செய்கிறார்கள் அல்லவா? அதிரசம் செய்வதற்கு அரிசிமாவைக் கலந்து வெல்லப் பாகு கிளறுகிறார்களே, அதுபோல, புத்துருக்கு நெய்யுடன் கற்கண்டுப் பொடியைக் கலந்து பாகு காய்ச்சி, நெய்யுடன் சர்க்கரையைக் கலந்து பாகு காய்ச்சி வைத்துக் கொண்டு, பழவரிசியுடன் மணிப்பருப்பையும் சர்க்கரையையுங் கலந்து, பலாப்பழத்தைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கிப் போட்டுச் சர்க்கரைப் பொங்கல் செய்து, முந்திரிப்பருப்பும் திராட்சைப்பழமும் ஏலக்காயும் குங்குமப்பூவும் இட்டு, நெய் விட்டுக் கிளறி, இதனுடன், முன்பு காய்ச்சி வைத்திருக்கும் கற்கண்டுப் பாகையும் சர்க்கரைப் பாகையும் அடைத்துக் (கலந்து) கிளறிப் பாகடை செய்தால், அதற்குப் பாகடை என்றுதானே பெயர் சூட்டவேண்டும்!

இவ்வாறு இனிப்புப் பாகுகளையும் உருசியுள்ள சுவைப் பொருள்களையும் அடைத்துச் (கலந்து) செய்யப்பட்ட பாகடை, அதன் பெயருக்கேற்ப மிக இனிய சுவையுள்ள பலகாரமாகத்தான் இருக்கும். இந்தப் பாகடை என்னும் பெயர், பேச்சுவழக்கில் பாவடை ஆகி, காலப்போக்கில் பாவாடையாக மாறி, சொல் ஆராய்ச்சியில் சில ஐயங்களை உண்டாக்கி ஒரு கட்டுரை எழுதவும் காரணமாய்விட்டது.

குடு - கொடு

சொற்கள் எக்காலத்திலும் ஒரே அமைப்பாக இராமல், காலந்தோறும் திரிந்தும் மருவியும் சிதைந்தும் உருமாறிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆதிகாலம் முதல் ஒரே அமைப்பாக வழங்கிவருகிற சொற்கள் சிலவே. பெரும்பாலும் சொற்கள் உருமாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பேசும்போது சொற்களைக் கொச்சையாகப் பேசுவதும்; எழுதும்போது திருத்தமாக எழுதுவதும் பெரும்பாலோர்க்கு வழக்கமாக இருப்பது, சொற்கள் உருமாறுவதற்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாகும். சொற்களைக் கொச்சையாகப் பேசாமல் திருத்தமாகப் பேசுவது சிறந்தது.

திருத்தமாகப் பேசுவது என்றால், தமிழ்ச் சொற்களை நீக்கி வேறு மொழிச் சொற்களைப் பேசுவது என்பது பொருள் அல்ல. தண்ணீர் கொடுங்கள் என்பதை ஜலம் கொடுங்கள் என்றும், உணவு உண்டு ஆயிற்று என்பதை ஆஹாரம் ஆயிற்று என்றும் இவ்வாறு தமிழ்ச் சொற்களுக்குப் பதில் வேறு மொழிச் சொற்களை வழங்குவது, திருத்தமான பேச்சு என்று சிலர் தவறாக நினைத்து அயல்மொழிச் சொற்களை வழங்குகிறார்கள். இது அவர்களின் அறியாமையைப் புலப்படுத்துகிறதே தவிர, அவர்கள் திருத்தமாகப் பேசுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கவில்லை. நிற்க.

படித்தவர்களுங்கூடப் பெரும்பாலும் பேச்சுவழக்கில் சொற்களைக் கொச்சையாகப் பேசுவதையும், எழுதும்போது திருத்தமாக எழுதுவதையும் காண்கிறோம். கொச்சைச் சொற்கள் என்று கருதப்படுகிற சில சொற்கள், உண்மையில் திருத்தமான சொற்கள் என்று ஆராய்ச்சியினால் தெரிகின்றன. அதாவது, வெளித்தோற்றத்தில் கொச்சையாகக் காணப்படுகிற சில சொற்கள் உண்மையில் திருத்தமான சொற்களாக உள்ளன. அப்படிப்பட்ட சொற்களில், குடு என்பதும் ஒன்று.

நான் குடுத்தேன், அவர் குடுத்தார், நீ குடு என்று பலரும் பேசுவதை நாம் கேட்கிறோம். இந்தக் குடு என்னும் சொல்லைக் கொச்சைச் சொல் என்றும், கொடு என்று கூறுவதுதான் திருத்தமான இலக்கியச் சொல் என்றும் கருதுகிறோம். ஆனால், ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, குடு என்பதுதான் நூல்வழக்கிலும் பேச்சுவழக்கிலும் பண்டைக் காலத்தில் பயின்றுவந்த திருத்தமான சொல் என்பதும், கொடு என்பது பிற்காலத்தில் திரிந்து வழங்கப்படுகிற சொல் என்பதும் தெரிகின்றன. இக்காலத்தில், இதற்கு நேர்மாறாக, கொடு என்பதுதான் திருத்தமான சொல் என்றும், அதைத் தவறான முறையில் கொச்சையாகப் பேசுவது தான் குடு என்னும் சொல் என்றும் பலரும் கருதுகிறார்கள். ஆராய்ச்சியோ இதற்கு மாறான முடிபைக் காட்டுகிறது.

இப்பொழுதுள்ள இலக்கிய நூல்களை எல்லாம் (பழைய இலக்கிய நூல்கள் உட்பட), துருவித் துருவி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவற்றில் குடு என்னும் சொல்லைக் காண முடியாது; கொடு என்னும் சொல்லே நெடுகக் காணப்படுகிறது. இதனால், கொடு என்னும் சொல்லே முற்காலமுதல் வழங்கி வருகிற திருத்தமான சொல் என்றும், குடு என்பது கொடு என்பதிலிருந்து திரிந்துவந்த கொச்சைச் சொல் என்றும் முடிவுகட்டுகிறோம். ஆனால், சாசனங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் குடு என்னும் சொல் நெடுகப் பயின்றுவந்திருப்பதையும், கொடு என்னும் சொல் பயிலப்படாமலிருப்பதையும் காண்கிறோம். இது மிக வியப்பான செய்தியல்லவா! இதற்குக் காரணம் என்ன?

தமிழில் அச்சுப் புத்தகங்கள் ஏற்பட்டு ஏறத்தாழ நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். அச்சுப் புத்தகம் வருவதற்கு முன்பு ஏட்டுச்சுவடிகள் இருந்தன. ஏட்டுச் சுவடிகள் பழுதடைந்தபோதெல்லாம், அவை புதிய ஏடுகளில் அவ்வப்போது பிரதி எழுதிவைக்கப் பட்டன. அவ்வாறு பிரதி எழுதும்போது, சொற்களின் பழைய உருவத்தை மாற்றிப் புதிய உருவத்தை எழுதி வைத்தார்கள். இது இயற்கையாக நிகழும் நிகழ்ச்சியே, "எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்" என்னும் பழமொழியும் இருக்கிறதே.

ஆனால், கல்லிலும் செம்பிலும் எழுதப்பட்ட கல்எழுத்துச் சாசனங்களும் செப்பேட்டுச் சாசனங்களும், அவை எழுதப்பட்ட காலம் முதல் இன்றளவும் ஒரே வாசகமாக உள்ளன. அவை, காலந்தோறும் பெயர்த்தெழுதப்படவில்லை; திருத்தி எழுதப்படவும் இல்லை. (பழைய சாசனங்களைப் பிரதி செய்யப்பட்டால், அவை பிரதி செய்யப்பட்டவை என்பதையும் எழுதிவைப்பது அக்காலத்து வழக்கம். இப்படிப் பிரதி செய்யப்பட்ட சாசனங்கள் மிகமிகச் சில.) எனவே, அச்சுப் பிரதிகளிலும் ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் காலத்துக்குக் காலம் சொற்கள் மாற்றி எழுதப்பட்டதுபோல, சாசன வாசகங்கள் மாற்றி எழுதப்படுவதற்குக் காரணம் இல்லை. ஆகவே, அவை அன்று எழுதப்பட்ட சொற்களாகவே இன்றும் உள்ளன. அவை மாற்றப்படாமல் இருப்பதனாலே இந்த ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

சாசனங்களிலே கொடு என்னும் சொல் பயிலப்படாமல் குடு என்னும் சொல்லே நெடுகப் பயிலப்பட்டிருப்பதை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

தென்ஆர்க்காடு மாவட்டம், விருத்தாசலம் தாலுகா. இராசராச சோழன் காலத்துச் சாசனம்: "திருநாமத்துக் காணியாக விற்றுக் குடுக்கிற நிலத்திற்கு கீழ்பாற்கெல்லை." குலோத்துங்க சோழன் காலம்: "எம்பெருமானுக்கு காணியாக குடுத்து திருக்கைமலரிலே நீர்வார்த்துக் குடுத்தேன்."*

தென்ஆர்க்காடு மாவட்டம், சிதம்பரம் தாலுகா, சிதம்பரம். கோப்பெருஞ் சிங்கதேவர் காலத்துச் சாசனம்:

*S. I. I. Vol. VIII Nos. 289, 299.

"பிள்ளையாழ்விப் பிள்ளைக்கும் செல்லப்பிள்ளைக்கும் அசலுக்குக் குடுத்த காசு 1311. அப்பாண்டானுக்குக் குடுத்த காசு 1200. ஈசானதேவனுக்கு ஒற்றிபடிக்கு குடுத்த காசு 452. முத்திதேவனுக்கு ஒற்றிபடிக்கு குடுத்த காசு 405. எருக்குடைச்சிக்கு ஒற்றிக்கு குடுத்த காசு 631. கொண்டானுக்கு ஒற்றிபடிக்கு குடுத்த காசு 1000. ஆண்டார் பெரிய தேவருக்கு ஒற்றிபடிக்கு குடுத்த காசு 1000. ஆண்டார் பெரியதேவருக்கு ஒற்றிபடிக்கு குடுத்த காசு 200. பஞ்சாட்சரதேவர் திருச்சிற்றம்பல உடையானுக்கு குடுத்த காசு 1600. பெரியார்க்கு குடுத்த காசு 250. இந்நிலத்துக்கு ஒற்றிக்கு திருஞான சம்பந்தருக்கு குடுத்த காசு 300."*

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம், திருச்சி தாலுகா. இராசராச சோழர் காலம்: "நீர்வார்த்துக் குடுத்து இந்நாள்வரையும் பிரமாணம் பண்ணிக் குடாதே நின்றமையில் இற்றை நாளால் தன்மதான பிரமாணம் பண்ணிக் குடுக்கக்கடவேனாகவும். குடுத்திலேனாகில் இந்தத் தன்மதானப் பிரமாண இசைவு திட்டே பிரமாணமாவதாகவும்."†

"விலைப் பிரமாண இசைவு தீட்டுக் குடுத்த பரிசாவது........நாங்கள் விற்றுக் குடுக்கின்ற நிலத்துக்கு இசைந்த கீழ்பாற்கெல்லை........விற்று விலைப் பிரமாண இசைவு திட்டுக் குடுத்தோம்......இப்படி சம்மதித்து விலைக்கறவிற்றுப் பொருளறக் கொண்டு விற்று விலைப் பிரமாண இசைவு திட்டு குடுத்தோம்."‡

தஞ்சாவூர் மாவட்டம், கும்பகோணம் தாலுகா. இராசராச சோழன் காலம்: "பூண்டி உடையான் உதயஞ் செய்தான் குடுத்த பிடாகை." "இந்நிலத்துக்கு பிரதி க்ஷேத்திர

*No. 715. S.I.I. Vol. VIII.
† ,, 337. ,, ,, VIII.
‡ ,, 339. ,, ,, VIII.

மாக நான் குடுத்த நிலமாவது........" "பிரதி க்ஷேத்திரம் நிலம் விட்டுக் குடுத்தோம்."*

தஞ்சை மாவட்டம், அறந்தாங்கி தாலுகா. சுந்தர பாண்டியதேவர் காலம்: "அந்திப் பிறையான் திருஞான சம்பந்தற்கு நாங்கள் விற்றுக் குடுத்த மனைகளும் நிலங்களுமாவன........தென் சிறகில் விற்றுக் குடுத்த மனைகள் அஞ்சு........இவர்க்கு விற்றுக் குடுத்த நிலம் முப்பதுமாவுக்கு எல்லையாவது........இம் மனை அஞ்சும் விற்றுக் குடுத்தோம்........விலைப் பிரமாணம் பண்ணிக் குடுத்த நிலம்."†

இராமநாதபுரம் மாவட்டம், சிவகங்கை தாலுகா. சுந்தர பாண்டியன் காலம்: "இறையிலி பிடிபாடு பண்ணிக் குடுத்த பரிசாவது........இறையிலி பிடிபாடு பண்ணிக் குடுத்தோம்."‡

குலசேகர தேவர் காலம்: "காலிங்கராயத் தலைக்கோலிக்கு இறையிலி பிடிபாடு பண்ணிக் குடுத்த பரிசாவது........இறையிலி பிடிபாடு பண்ணிக் குடுத்தோம்."§

செங்கற்பட்டு மாவட்டம், செங்கற்பட்டு தாலுகா: "நாலேகாற் காணம் தண்டமிட வொட்டிக் குடுத்தோம் படுவூர் ஊரோம்........எப்பேற்பட்ட இறையும் இழிச்சி குடுத்தோம் நீர்விலை குடுப்பதானோம் படுவூர் ஊரோம்."‖

செங்கற்பட்டு மாவட்டம், காஞ்சீபுரம் தாலுகா. இராசராச சோழன் காலம்: "ஆடு தொள்ளாயிரமும் சிலாலேகை செய்து குடுக்கவென்று அருளிச்செய்து........மன்றாடி தாங்கி கம்பன் வசம் குடுத்த ஆடு........கொம்மன் வசம் விளக்கிரண்டினுக்கு குடுத்த ஆடு நூற்றெண்பது........மன்றாடி செருப்ப

*Nos. 206, 207. S.I.I. Vol. VIII.
†No. 213. S.I.I. Vol. VIII.
‡ ,, 166. ,, ,, VIII.
§ ,, 169. ,, ,, VIII.
‖ ,, 87. ,, ,, XII.

னேறன் வசம் விளக்கிரண்டினுக்கு குடுத்த ஆடு நாற்றெண்பது........திருவூறல் வசம் விளக்கிரண்டினுக்கு குடுத்த ஆடு நாற்றெண்பது........மன்றாடிகள் வசம் குடுத்த ஆடு தொள்ளாயிரத்தால்........"*

சித்தூர் மாவட்டம், காளாஸ்தி தாலுகா. சக ஆண்டு 1450 (கி. பி. 1528): "நட்டுவக்காணி காளத்திநாதன் மகள் நாச்சியாற்கு தர்மசாசனம் பண்ணிக் குடுத்த படி........ தமக்கு புண்ணியமாகி குடுத்த பணம் நூறு."†

ஷை ஷை இராசராச சோழன் காலம்: "பெருமாள் மகள் புடோலி கிழவியேன் வைத்த சந்தி விளக்கு ஒன்றுக்கு குடுத்த நற்பழங்காசு ஐந்து."‡

வட ஆர்க்காடு மாவட்டம், அரக்கோணம் தாலுகா: "திருமாற்பேற்று மகாதேவற்கு வைத்த சோதி விளக்குக்கு விற்றுக் குடுத்த நிலமாவது........பெறுவிலைக் காணங் கிழி கைக்கொண்டு விற்று விலையாவணைஞ் செய்து குடுத்தேன்."§

ஷை ஷை "தேவர் பண்டாரத்திலே சித்திரைத் திங்கவிட்டுக் குடுப்போமானோம் குடோமாகி லுண்டிகையும் பட்டிகையும் காவாதே தர்மாசனத்தே நிசதம் அரைக்கால் பொன் மன்ற ஒட்டிக் குடுத்தோம்."||

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய சாசனப் பகுதிகளிலிருந்து, குடு என்னும் சொல் நெடுகப் பயின்று வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். கொடு என்னும் சொல் ஓரிடத்திலும் பயிலப்படாதிருப்பதையும் காண்கிறோம். இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்ன? குடு என்னும் சொல்லே சரியான உருவம் உடையது என்பதும் கொடு என்னும் சொல் பிற்காலத்தில் அதிலிருந்து திரிந்து வழங்கப்படுகிற சொல் என்பதும் தெரிகின்றன அல்லவா? குடு என்னும் சொல்லைப் பயின்றுள்ள நூற்றுக்கணக்கான சாசனங்களை மேற்கோள் காட்டலாம். இடம் விரியும் என்பதற்காகக் காட்டாமல் விடுகிறோம்.

குடு என்பது பேச்சு வழக்கிலுள்ள கொச்சைச் சொல்லாக இருக்கலாம்; அக் கொச்சைச் சொல்லைச் சாசனங்கள் வழங்கியிருக்கக்கூடும்; கொடு என்பதே சரியான சொல்லாக இருக்கக்கூடும் என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். அப்படிக் கருதுவது தவறு. எல்லாச் சாசனங்களும் குடு என்றே எழுதியிருப்பதனால், குடு என்பதே இலக்கியச் சொல் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும், கொடு என்னும் சொல் இலக்கியச் சொல்லாக இருந்தால், அந்தக் கொடு என்னும் சொல்லைச் சில சாசனங்களாவது எழுதியிருக்கும் அல்லவா? அப்படிக் காணப்படாதபடியினால், கொடு என்பது திருத்தமான சொல் அன்று என்பதும் குடு என்பதே திருத்தமான இலக்கியச் சொல் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

வசனமாக அமைந்த சாசனங்களில் மட்டுமல்ல, செய்யுளாக எழுதப்பட்ட பழைய சாசனங்களிலும் குடு என்னும் சொல்லே பயிலப்பட்டிருக்கிறது. இதனாலும், குடு என்னும் சொல்லே திருத்தமான இலக்கியச் சொல் என்பதை அறியலாம். அச் செய்யுள்கள் சிலவற்றைக் காட்டுவோம்:

செங்கற்பட்டு மாவட்டம், சைதாப்பேட்டை தாலுகா, திருவொற்றியூர் சிவன் கோவிலில் உள்ள கல் எழுத்துச் சாசனக் கவி. இது அபராஜிதவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அச் சாசனக் கவியின் பகுதி இது:

நினைத்த நெல்வரும் பனிச்சைப் புலமுமென்
றிருபே ரேத்தமு மிவற்றுக் கேரியும்

* No. 149. S. I. I. Vol. XIII.
† ,, 475. ,, ,, VIII.
‡ ,, 481. ,, ,, VIII.
§ ,, 30. ,, ,, XIII.
|| ,, 168. ,, ,, XIII.

பொருள்கைக் குடுத்துப் புவியறிய
அற்றமின்றி விற்றுக் கொண்டு
கன்மிசை எழுதி வைத்தனன்
ம......ருவழி மாநிலத் தினிதே*

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம், திருக்கோயிலூர் தாலுகா, கீழூர், வீரட்டானேசுவரர் கோவிலில் உள்ள கல்லெழுத்துச் சாசனச் செய்யுள். இது இராசராச சோழன் காலத்தில் எழுதப்பட்டது.

பாலிக்குங் கோவலூர் சிற்றிங்கூர் மருதூர் பதிமல்லம்
பதிற்றுப் பத்தொடு பதிற்றைஞ்சான
காலிக்குப் புணையாகத் திருவுண்ணாழிகையார் கைக்கொண்டு
கறவை ஒன்றால் ஆழாக்காங் கணக்குக்
கோலிக்கொள் பால்பதினெண் ணாழிமுழக்குக் கோவல்
வீரட்டர்க்கு மஞ்சனமாடக் குடுந்தான்
வேலிக்கோன் திறற்கம்பன் விறல்வீதி விடங்கன் வேந்தர்
பிரானருமொழிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தே†

[பதிற்றுப்பத்தொடு பதிற்றைஞ்சு - நூற்றைம்பது. காலி - பசு. திருவுண்ணாழிகையார் - கர்ப்பக்கிருகத்தார்; திருவுண்ணாழிகை - கர்ப்பக் கிருகம். வேலிக்கோன் கம்பன் வீதிவிடங்கன் - இவன் சோழ அரசனின் உத்தியோகஸ்தன். அருமொழி - அருமொழித்தேவர்; அதாவது, இராச ராச சோழன்.]

ஷை கோவிலில் உள்ள மற்றொரு கல் எழுத்துச் சாசனச் செய்யுட்பகுதி. இதுவும் இராசராச சோழன் காலத்தது:

பொழுது மூன்றினுக் கிழுதுபடு செந்தயிர்
ஒருமுன் னாழிக் கிருமுன் னாழியும்
அடைக்கா யமுதுக் காறுரி யத்தும்

*No. 125. S.I.I. Vol. XII.
†No. 880. S.I.I. Vol. VII.

அந்தண னொருவன் அபிஷேகஞ் செய்யத்
தந்தன குறுணி முற்றதைந்த நாழியும்
மறை யேவல்செய் மாணிரண் டினுக்கு
குறைவறக் குடுத்த நெற்குறுணி நாழியும்*

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டம், சிதம்பரம் தாலுகா, சிதம்பரம் நடராசர் கோவிலில் உள்ள கல்லெழுத்துச் சாசனச் செய்யுள். முதலாங் குலோத்துங்க சோழனின் சேனைத் தலைவனை நரலோக வீரனைப்பற்றிய 38 செய்யுள் களில் ஒன்று இச்செய்யுள்.

என்றும் பெறுதலால் எருவிழிற் புலியூர்
மன்றில் நடனுக்கு மாமதக் குன்று குடுத்தருளி
மண்ணிற் கொடுங்கலி வாராமே தடுத்தான்
தொண்டையர் கோன் ஞன்†

வட ஆர்க்காடு மாவட்டம், திருவண்ணாமலை தாலுகா, திருவண்ணாமலை சிவன் கோவிலில் உள்ள சாசனக் கவி. மகதைப் பெருமாளின் வெற்றிச் சிறப்பைக் கூறும் செய்யுள் களில் ஒன்று இது.

எண்மேல் மிகும்பரித்தேர் மகதேசன் இகல்விசையப்
பெண்மேல் விரும்பிவெம் போர்செய்தநாள் பின்குடாவடுகர்
விண்மேல் நடந்து வடுகென்னும் நாமம் விலக்குண்டபின்
மண்மேல் நடந்ததுதேசி முன்னாள் வடுகொன்றுமே‡

இந்தச் சாசனச் செய்யுள்களிலும் குடு என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளதும், கொடு என்னும் சொல் வழங்கப் படாமலிருப்பதும் கருதத் தக்கது.

*No. 863. S.I.I. Vol. VII.
† ,, 225. ,, ,, IV.
‡ ,, 97. ,, ,, VIII.

இதனால், குடு என்னும் சொல்லே சரியான இலக்கியச் சொல் என்பதும், குடு என்னும் சொல் திரிந்து பிற்காலத்தில் கொடு என்று வழங்கப்பட்டதென்பதும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றன. ஆனால், கொடு என்கிற பிற்காலத்து வழக்குச் சொல்லே திருத்தமான பழைய வழக்கென்றும், கொடு என்பதன் சிதைவே குடு என்றாயிற்று என்றும் இக்காலத்தவர் கருதும்படியும் ஆய்விட்டது.

அப்படியானால், பழைய இலக்கியச் செய்யுள் நூல்களில் குடு என்னும் சொல் காணப்படாமல் கொடு என்னும் சொல் காணப்படுவதேன் என்று கேட்கலாம். அதற்கு விடை மேலே கூறியதே. அதாவது, ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்து அச்சுப் புத்தகமாக அச்சிட்டவர்கள், குடு என்னும் சொல்லைக் கொச்சைச் சொல் என்றும், ஏடெழுதுவோரால் தவறாக எழுதப்பட்டதென்றும் கருதி, கொடு என்று திருத்தி அச்சிட்டார்கள் என்பதே. இங்கு மேற்கோள் காட்டப்பட்ட செய்யுள்களை இப்போதுள்ளவர் அச்சிடுவதாக இருந்தாலும், அதிலுள்ள குடு என்பதைக் கொடு என்று திருத்தி அச்சிடுவார்கள் அல்லவா?

பிழையான கொச்சைச் சொல் என்று தவறாகக் கருதப்படுகிற இதுபோன்று வேறுபல சொற்களும் உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து காண்பது அறிவுடையோர் கடமை. ஆனால், ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் பொறுமையும், விடா முயற்சியும், ஊக்கமும், ஆர்வமும் இருக்க வேண்டும்.

இடப்பெயர் பொருட்பெயர் ஆன கதை

1. பைபிள்

பைபிள் என்றால் கிறிஸ்துவ சமயத்தவரின் வேத புத்தகம் என்பதை எல்லோரும் அறிவர். பைபிள் என்னும் சொல், இக்காலத்தில் கிறிஸ்துவ சமய வேத புத்தகத்திற்குப் பெயராக வழங்குகிறபோதிலும், ஆதிகாலத்தில் இச்சொல் இந்தப் பொருளில் வழங்கவில்லை. பண்டைக் காலத்தில் பைபிள் என்னும் சொல், எல்லாப் புத்தகங்களுக்கும் பொதுப்பெயராக வழங்கி வந்தது. புத்தகம் என்னும் அர்த்தத்தில் பொதுப்பெயராக வழங்கிய இந்தச் சொல், பிற்காலத்தில் கிறிஸ்துவ வேத புத்தகத்திற்கு மட்டும் சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்டு இன்றளவும் வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது.

பைபிள் என்னும் சொல்லின் கதை இதனோடு நின்றுவிடவில்லை; இன்னும் நீண்டு செல்லுகிறது. பைபிள் என்னும் சொல் பிபிலா என்னும் சொல்லிலிருந்து உண்டாயிற்று. பிபிலா என்னுஞ் சொல்லோ பீப்லாஸ் என்னும் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. பீப்லாஸ் என்பது ஒரு துறைமுகப்பட்டினத்தின் பெயர். எனவே, பீப்லாஸ் என்னும் துறைமுகப்பட்டினத்தின் பெயர் பிபிலா என்று மாறி, பிறகு பைபிள் என்று புத்தகங்களுக்குப் பொதுப் பெயராக மாறி, கடைசியில் கிறிஸ்துவ வேதபுத்தகத்திற்குச் சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்படுகிறது என்று கூறினால், முழங்காலுக்கும் மொட்டைத் தலைக்கும் முடிபோடுகிறதுபோன்ற கட்டுக்கதை என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். உண்மையில் இது கட்டுக்கதை அன்று. சொல் ஆராய்ச்சி காட்டுகிற உண்மைச் செய்தியே. இதனை விளக்கிக் கூறுவோம்.

பண்டைக் காலத்தில், இக்காலத்தில் உள்ளதுபோல பேப்பர், பேனா என்னும் எழுதுகருவிகள் கிடையா. அந்தக்

காலத்தில் இருந்த வெவ்வேறு நாட்டு மக்கள் வெவ்வேறு எழுதுகருவிகளை வழங்கிவந்தார்கள். பாரத நாட்டிலிருந்த நம்முடைய முன்னோர்கள் பனையேடுகளையும் எழுத்தாணிகளையும் எழுதுகருவிகளாகக் கொண்டிருந்தார்கள். சில நாட்டு மக்கள் மரப்பட்டைகளில் எழுதினார்கள். அசிரியா, பாபிலோனியா முதலிய நாடுகளில் இருந்தவர்கள் ஈரமான களிமண் பலகைகளில் எழுத்துகளை எழுதி வைத்தார்கள். வேறு சில நாட்டினர் பதப்படுத்தப்பட்ட தோல்களை எழுதுகருவிகளாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பண்டைக் காலத்து எகிப்து தேசத்து மக்கள் பேபரைஸ் என்னும் ஒருவகைக் கோரைப்புல்லின் பட்டையை எழுதுகருவியாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.

பண்டைக் காலத்திலே வழங்கிய எழுதுகருவிகளில் எகிப்தியர் கையாண்ட பேபரைஸ் தாள்கள் எழுதுவதற்கும் புழங்குவதற்கும் வசதியாக இருந்தன. ஆகவே, பேபரைஸ் தாள்களை மற்ற நாட்டார்களும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். அந்தக் காலத்திலிருந்த மக்கள், — மத்தியதரைக் கடலைச் சுற்றிலும் வாழ்ந்திருந்த பண்டைக் காலத்து மக்கள்—பேபரைஸ் தாள்களை எழுதுகருவிகளாக வழங்கத் தொடங்கினார்கள்.

எகிப்து தேசத்து நீலநதிக்கரையோரங்களில் உள்ள சதுப்பு நிலங்களில் பேபரைஸ் என்னும் ஒருவகைக் கோரைப் புல் செழிப்பாகவும் ஏராளமாகவும் வளர்ந்தது. அவை பருத்துத் திரண்டு நீண்டு வளரும் இயல்புடையவை. அந்தப் பேபரைஸ் தண்டுகளை அரிந்து, நீளவாட்டத்தில் கீறி உள்ளிருக்கிற சடைபோன்ற பொருளை அப்புறப்படுத்தி, மேல் பட்டையை விரித்துக் காயவைத்துப் பதப்படுத்துவார்கள். இவ்வாறு பதப்படுத்தப்பட்ட பேபரைஸ் பட்டைகள், இக்காலத்துக் காகிதம்போல, அக்காலத்தில் எழுதுகருவியாக உபயோகப்பட்டன. எண்ணெய் விளக்கின் கரியிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்ட மையில், நாணல் குழாய்களினால் செய்யப்பட்ட பேனாக்களைக்கொண்டு பேபரைஸ் தாள்களில் எழுதினார்கள். இந்த எழுதுகருவிதான் மேலேகூறியபடி, எகிப்து, கிரீக்கு முதலிய மத்தியதரைக்கடலைச் சூழ்ந்திருந்த நாடுகளில் உபயோகப்பட்டன.

அந்தக் காலத்தில் பினீஷியர் என்னும் ஒரு இனத்தார் கப்பல் வாணிகம் செய்வதில் பேர்பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் மத்தியதரைக் கடலின் கிழக்குக்கரை நாடுகளில் குடியிருந்தார்கள். கடல் கடந்து போய் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று வியாபாரம் செய்வதில் திறமைவாய்ந்த பினீஷியருக்கு, அக்காலத்தில் முக்கியமான துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது பீப்லாஸ் என்னும் துறைமுகப்பட்டினம். இந்தத் துறைமுகப்பட்டினம், அக்காலத்தில் இருந்த சிரியா தேசத்தின் முக்கிய பட்டினமாக இருந்தது. மத்தியதரைக் கடலின் கிழக்குக்கரையிலிருந்த பீப்லாஸ் துறைமுகத்திலிருந்து எகிப்து நாட்டு பேபரைஸ் தாள்களைப் பினீஷியர் கிரேக்க நாடுகளுக்கு ஏராளமாகக் கொண்டுபோய் விற்பனை செய்தார்கள்.

கிரேக்க நாடுகளில் விற்பனை செய்யப்பட்ட பேபரைஸ் தாள்கள், பெருவாரியாகப் பீப்லாஸ் துறைமுகப்பட்டினத்திலிருந்து சென்றபடியினாலே, கிரேக்கர்கள் பேபரைஸ் தாள்களுக்கு பீப்லாஸ் என்று பெயரிட்டழைத்தார்கள். பீப்லாஸ் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் புத்தகம் என்னும் அர்த்தத்தில் பைபிள் என்று வழங்கப்பட்டது. பிறகு, கிறிஸ்து சமயம் பரவிய காலத்தில் கிறிஸ்துவ வேத புத்தகத்திற்குச் சிறப்புப் பெயராக பைபிள் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு, பீப்லாஸ் துறைமுகப்பட்டினத்தின் பெயர் கடைசியாக ஒரு வேதபுத்தகத்தின் பெயராக மாறிவிட்டது.

பேபரைஸ் என்னும் பெயரிலிருந்துதான், இப்போது வழங்கப்படுகிற பேப்பர் என்னும் ஆங்கிலச் சொல் உண்டாயிற்று. பேபரைஸ் என்னும் பட்டையை எழுது கருவியாகக் கிரேக்கர்களும் உரோமர்களுங்கூடக் கையாண்டார்

கள். ஆகவே, கிரேக்க மொழியிலும் இலத்தீன் மொழியிலும் பேபரைஸ் என்னும் சொல் இடம்பெற்றிருந்தது. பேபரைஸ் என்னும் இலத்தீன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலேயர் பேப்பர் என்னும் சொல்லைப் பெற்றார்கள். இப்போது நாம் வழங்குகிற காகிதமும், முற்காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பேபரைஸும் வெவ்வேறு பொருளாக இருந்தபோதிலும், பழைய பேபரைஸின் பெயரே காகிதத்திற்கு இப்போதும் வழங்கப்படுகிறது.

2. மரிசி

பீப்லாஸ் பட்டினத்தின் பெயர் பைபிள் புத்தகத்தின் பெயராக அமைந்ததுபோலவே, பழந் தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகப்பட்டினமாகிய முசிறி என்னும் பட்டினத்தின் பெயர் வடமொழியில் மிளகுக்குப் பெயராக அமைந்துவிட்டது. சம்ஸ்கிருதம் என்னும் வடமொழியிலே மிளகுக்கு மரிசி என்பது பெயர். முசிறிப் பட்டினத்தின் பெயர் எப்படி மரிசியாக மாறிற்று?

பண்டைக் காலத்திலே சேரநாட்டு மிளகு உலகப் புகழ் பெற்றிருந்தது. அந்தக் காலத்திலே சேரநாடு தமிழ்நாடாக இருந்தது. (தமிழ் பேசப்பட்ட சேரநாடு மலையாளம் பேசும் மலையாள நாடாக மாறியது ஏறக்குறைய ஐந்நூறு ஆண்டுகளாகத்தான்.) அந்தக்காலத்தில் சேரநாட்டின் முக்கியத் துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது முசிறி என்னும் பட்டினம். இது, சுள்ளியாறு என்னும் பெரியாறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் இருந்தது. உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த சேரநாட்டு மிளகு, அந்தக் காலத்தில் முசிறித் துறைமுகத்தின் வழியாக எகிப்து, கிரேக்கம், உரோமாபுரி முதலிய மேல்நாடுகளுக்கும், ஏனைய வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. எனவே, அக்காலத்தில் முசிறித் துறைமுகம் உலகப் புகழ் பெற்ற துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது.

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் யவனக் கப்பல்கள் முசிறித் துறைமுகத்துக்கு வந்து மிளகை வாங்கிக்கொண்டு போயின. யவனர் என்பது கிரேக்கருக்குப் பெயர். யவனராகிய கிரேக்கர்கள் முசிறியை முசிரிஸ் என்று அழைத்தார்கள். யவனர்கள் கப்பல்களில் வந்து பொன்னைக் கொடுத்து (கறியை) மிளகை வாங்கிக்கொண்டு போனதைச் சங்கநூலிலும் காண்கிறோம்.

.......................சேரலர்
சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி

என்பது அகநானூறு 149-ஆம் செய்யுள். இதில், யவனர்கள் தமது அழகிய தோணிகளில் முசிறிக்கு வந்து, பொன்னைக் கொடுத்துக் கறியை (மிளகை) வாங்கிக்கொண்டுபோன செய்தி கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

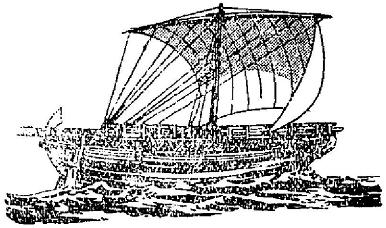

"யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்"
யவனக் கப்பல்

கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு யவனரின் வாணிபத் தொடர்பு நின்றுபோயிற்று. அப்போது, அராபியர் அந்த வாணிபத்தை ஏற்று நடத்தினார்கள். கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் சேரநாட்டுடன் அராபியர் கப்பல் வாணிபம்

செய்து, இந்நாட்டு மிளகை ஐரோப்பா கண்டத்து நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோய் விற்றுப் பெரும் பொருள் தேடினார்கள். அந்தக் காலத்தில் ஐரோப்பியர், நாகரிகம் அடையவில்லை. எல்லாவற்றிலும் பின்னடைந்திருந்தார்கள். உணவு வகையில் அவர்கள் அக்காலத்தில் பெரிதும் முட்டுப்பட்டனர். கார் காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் குளிர் கடுமையாக இருக்கும். அக்காலத்தில் அவர்கள் உணவுக்குப் பெரிதும் முட்டுப்பட்டார்கள். ஆடு, மாடு முதலிய மாமிச உணவைப் பதப்படுத்தி வைப்பதற்கு மிளகு அவர்களுக்கு வேண்டியிருந்தது. அக்காலத்தில் மிளகு உற்பத்தி சேரநாட்டில் மட்டுமிருந்தது. சேரநாட்டு மிளகை அராபியர் வாங்கிக்கொண்டு போய், ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதிக விலைக்கு விற்றுப் பெரிய ஊதியத்தைப் பெற்றார்கள்.

இதையறிந்த ஐரோப்பிய நாட்டினர் தாங்களும் சேரநாட்டுடன் வாணிபம் செய்து பொருள் திரட்ட எண்ணினார்கள். ஆனால், அராபியர், சேரநாட்டுடன் ஐரோப்பியர் வியாபாரம் செய்வதற்கு இணங்கவில்லை. ஐரோப்பியர் சேரநாட்டுக்கு வராதபடி, பலவகையிலும் தடுத்தார்கள். ஆகவே, ஐரோப்பியர் சேரநாட்டுக்கு வர வேறு வழியைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தார்கள். அந்த முயற்சியின் பயனாகக் கொலம்பசு என்பவரால் அமெரிக்கா கண்டம் எனப்படும் புதிய கண்டம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. போர்ச்சுகீசியர், ஸ்பானியர் முதலிய ஐரோப்பிய சாதியார், அமெரிக்கா கண்டத்திற்குச் சென்றார்கள்.

இதற்கிடையில் கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில், ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கடல் மார்க்கமாகச் சேரநாட்டுக்கு வரும் வழியை வாஸ்கோ-ட-காமா என்னும் ஐரோப்பியர் கண்டுபிடித்தார். உடனே போர்ச்சுகல் நாட்டிலிருந்து போர்ச்சுகீசியர் சேரநாட்டுக்கு வந்து மிளகு வியாபாரம் செய்தார்கள். அவர்கள், தென்அமெரிக்கா கண்டத்திலிருந்து மிளகாய் என்னும் புதிய ஒரு காயைக் கொண்டு

வந்து ஐரோப்பா கண்டத்திலும், நமது நாட்டிலும் புகுத்தினார்கள். மேலும், போர்ச்சுகீசியர் (ஜாவா, சுமாத்திரா முதலிய) கிழக்கிந்தியத் தீவுகளைக் கைப்பற்றி, சேரநாட்டில் மட்டும் விளைந்திருந்த மிளகை, அக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் கொண்டுபோய்ப் பயிரிடத் தொடங்கினார்கள்.

பிறகு, போர்ச்சுகீசியரைப் பின்பற்றி, ஒல்லாந்தரும், பிரெஞ்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும் ஆகிய ஐரோப்பியர்கள் மிளகு வியாபாரம் செய்ய நமது நாட்டிற்கு வந்தார்கள். அவ்வாறு வந்தவர்கள், நாட்டைக் கைப்பற்றி அரசாளவும் தொடங்கினார்கள். அவற்றைப்பற்றி இங்கு நாம் கருத வேண்டாம்.

மிளகாய் வந்தபிறகு மிளகின் பெருமை சிறிது குறைந்து விட்டபோதிலும், இன்றும் மிளகின் சிறப்புக் குறையவில்லை. கிழக்கிந்திய மிளகைவிட, சேரநாட்டு மிளகுக்கு இன்றும் நன்மதிப்பு உண்டு. இதுதான் சேரநாட்டு மிளகின் சுருக்கமான வரலாறு. இது நிற்க. நாம் கூறப்புகுந்த கருத்தைத் தொடர்ந்து ஆராய்வோம்.

பண்டைக் காலத்திலே முசிறித் துறைமுகப்பட்டினம் மிளகு ஏற்றுமதிக்குப் பேர்பெற் றிருந்ததென்று கூறினோம் அல்லவா? கிரேக்க நாடு, உரோம நாடு முதலிய மேல்நாடுகளில் மட்டும் அல்லாமல், ஏனைய நாடுகளிலும் முசிறி மிளகு பேர்பெற்றிருந்தது. பாரதநாட்டின் வடபகுதியிலும் முசிறிப் பட்டினத்து மிளகு பேர்பெற்றிருந்தது. ஆகவே, அவர்கள், மிளகுக்கு, அது வந்த ஊரின் பெயரைச் சூட்டி முசிறி என்று வழங்கினார்கள். முசிறி என்னும் பெயர் நாளடைவில் மருவி மரிசி என்று ஆயிற்று. நமது நாட்டிலும் சிலர் குதிரையைக் குருதை என்றும், மதுரையை மருதை என்றும் வழங்குகிறார்கள் அல்லவா? அதுபோல, முசிறி மரிசியாயிற்று. பிறகு, சம்ஸ்கிருதமாகிய வடமொழியில் இந்தச் சொல் நுழைந்து மரிசியாயிற்று. இவ்வாறு முசிறி என்னும் துறைமுகத்தின் பெயர் மரிசியாக மாறி, மிளகு என்னும்

பொருளுக்குப் பெயராக அமைந்துவிட்டது. பீப்லாஸ் என்னும் துறைமுகப்பட்டினத்தின் பெயர் பைபிள் என்னும் புத்தகத்தின் பெயரானதுபோல, முசிறிப் பட்டினத்தின் பெயர் மரிசி என்று மாறி மிளகின் பெயராக வடமொழியில் அமைந்துவிட்டது.

3. கலிங்கம்

பீப்லாஸ் பட்டினத்தின் பெயர் புத்தகத்தின் பெயரானதுபோலவும், முசிறிப் பட்டினத்தின் பெயர் மிளகுக்குப் பெயரானதுபோலவும், கலிங்க தேசத்தின் பெயர் பருத்தி ஆடைக்குப் பெயராக அமைந்துவிட்டது.

கலிங்க தேசம் ஆந்திர தேசத்துக்கு வடக்கே இருக்கிறது. இது மிகப் பழைய நாடு. கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்த அசோக சக்கரவர்த்தி, கலிங்க நாட்டை வென்ற செய்தி சரித்திரத்தில் கூறப்படுகிறது. கலிங்கப் போரில் எண்ணிறந்த போர்வீரர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் இறந்ததைக் கண்டபோது, அசோக சக்கரவர்த்திக்கு மன இரக்கம் உண்டாகி, உயிர்க்கொலைக்குக் காரணமான போரை இனிச் செய்வதில்லை என்று முடிவுசெய்தார். கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இருந்த கௌதமபுத்தர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஜாதகக் கதைகளிலே கலிங்க தேசம் கூறப்படுகிறது. கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டில், சோழ அரசர் கலிங்க நாட்டை வென்றார்கள். அதன் காரணமாக, கலிங்கத்துப்பரணி என்னும் நூல் எழுதப்பட்டது.

இவ்வளவு பழமைவாய்ந்த கலிங்க தேசத்துக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் பண்டைக் காலத்தில் வாணிபத் தொடர்பு இருந்தது. கலிங்க நாட்டிலிருந்து புடவைகளும் ஆடைகளும் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தன. கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பருத்தி ஆடைகளுக்குத் தமிழர் கலிங்கம் என்று பெயரிட்டார்கள். கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பட்டு ஆடையைத்

தமிழர் நூலாக் கலிங்கம் என்று கூறினர். நூலாக் கலிங்கம் என்றால், பருத்தி நூலைப்போலக் கையினால் நூற்கப்படாத (இயற்கையாகவே நூற்கப்பட்ட) கலிங்க ஆடை என்பது பொருள். இவ்வாறு, கலிங்க தேசத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த ஆடைகளுக்குக் கலிங்கம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. கலிங்க நாட்டுத் துணிகளுக்குக் கலிங்கம் என்று ஏற்பட்ட பெயர் பிற்காலத்தில் பருத்தி ஆடைகளுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராக அமைந்துவிட்டது.

கலிங்கம் என்னும் பெயரைப் பழைய தமிழ் நூல்களிலே காண்கிறோம். வறுமையினால் வருந்திய ஒரு புலவர், அதிகமான்பொகுட்டெழினி என்னும் சிற்றரசனிடம் சென்றார். அவர் அணிந்திருந்த ஆடை தண்ணீரில் மிதக்கும் பாசி என்னும் செடியைப்போலக் கிழிந்திருந்தது. அதை நீக்கிவிட்டு, அவ்வரசன் அப்புலவருக்கு நல்ல கலிங்க ஆடையைக் கொடுத்து அணியச்செய்தான் என்று ஒரு பாட்டு கூறுகிறது.

ஊருண் கேணிப் பகட்டிலைப் பாசி
வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி நேர்கரை
நுண்ணூற் கலிங்கம் உடீஇ

என்பது அப்பாட்டின் பகுதி.*

மேலும், "ஒண்பூங் கலிங்கம்" என்றும், "போது விரி பகன்றைப் புலமலரன்ன, அகன்றுமடி கலிங்கம்" என்றும் பழைய நூல் கூறுகிறது.†

கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்

என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை.

* புறநானூறு 392.
† புறம் - 383, 393.

நீர்விளையாட்டு ஆடிய பிறகு, மகளிர் பலவித ஆடைகளை அணிந்துகொண்டார்களாம். அந்த ஆடைகளைக் கூறுகிறார் கொங்குவேள்.

பைங்கூன் பாதிரிப் போதுவிரித் தன்ன
அங்கோ சிகமும் வங்கச் சாதரும்
கொங்கார் கோங்கின் கொய்ம்மலர் அன்ன
பைங்கேழ்க் கலிங்கமும் பட்டுத் தூசும்
நீலமும் அரத்தமும் வாலிழை வட்டமும்
கோலமொடு புணர்ந்த வேறுவேறு இயற்கை
நூலினும் உலண்டினும் நாரினும் இயன்றன
யாவை யாவை யவையவை மற்றவை
மேவன மேவன காமுற வணிந்து*

[அங்கோசிகம் - அழகிய பட்டாடை. வங்கச் சாதர் - வங்கநாட்டுச் சாதர் என்னும் ஆடை. பைங்கேழ்க் கலிங்கம் - பசிய நிறமுள்ள கலிங்க ஆடை. பட்டுத் தூசு - பட்டாடை. நீலம் - நீலநிற ஆடை. அரத்தம் - சிவந்த நிற ஆடை. வாலிழை வட்டம் - வெண்மையான நூலாடை.]

இவற்றில் கலிங்க ஆடையையும் கூறுவது காண்க.

மேலும், கஞ்சி தோய்த்த புதிய ஆடையை, காடி கலந்த கோடிக் கலிங்கம் என்றும், காவி தோய்க்கப்பட்ட ஆடையை அணிந்தவன் என்பதைக் கல்லூண் கலிங்கங் கட்டிய அரையி னன் என்றும், கையமைத் தியற்றிய கலிங்கத் துணியினர் என்றும்,

நுரைவிரித் தன்ன நுண்ணூற் கலிங்கம்
அரைவிரித் தசைத்த அம்பூங் கச்சு

என்றும் பெருங்கதையாசிரியர் கூறுகிறார்.

கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த ஆடைகளுக்குக் கலிங்கம் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டு, அந்தப் பெயர் பிற்காலத்தில்

*பெருங்கதை - உஞ்சைக் காண்டம் - நங்கை நீராடியது 204–212.

ஆடைகளுக்குப் பொதுப் பெயராக மாறிற்று என்பது தெரிகிறது.

இங்கு ஒன்றை நினைவிலிருத்த வேண்டும். இடப்பெயர் பொருட்பெயராக மாறுவது ஒரே நாட்டிலல்ல. ஒரு நாட்டு இடப்பெயர் மற்றொரு நாட்டிலேதான் பொருட்பெயராக மாறுகின்றது. சைரியா தேசத்துத் துறைமுகப்பட்டினமாகிய பீப்லாஸ் என்னும் பெயர், கிரேக்க நாட்டில் கிரேக்க மொழியில் பைபிள் என்னும் பொருட்பெயராக மாறிற்று; சேர நாட்டுத் துறைமுகப்பட்டினமாகிய முசிறி என்னும் பெயர், வட இந்தியாவில் சம்ஸ்கிருத மொழியில் மரிசி என்று பொருட் பெயராக மாறிற்று; ஆந்திர தேசத்துக்கு அப்பால் உள்ள கலிங்க தேசத்தின் பெயர், தெற்கே தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியில் கலிங்கம் என்னும் பொருட்பெயராக மாறிற்று என்பதைக் கூர்ந்து சிந்திக்கவேண்டும்.

இந்தச் சொற்கள் சரித்திர உண்மைகளை அடக்கிக் கொண்டிருப்பது வியப்பாக இல்லையா? சொல் ஆராய்ச்சி இனிய ஆராய்ச்சி என்பது விளங்கவில்லையா?

சில நோய்களின் பெயர்கள்

சில பிராணிகளின் பெயர்கள் சில நோய்களுக்குப் பெயராக அமைந்திருப்பதைக் காணும்போது விநோதமாகத் தோன்றுகிறது. அந்த நோய்க்கும் அந்தப் பிராணிக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லையானாலும், வெளித் தோற்றத்தில் இரண்டுக்கும் சம்பந்தம் உள்ளதுபோலக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், கூர்ந்து பார்க்கும்போது அந்த நோய்க்கும் அந்தப் பிராணிக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை என்பது தெரிகிறது. இப்படிப்பட்ட நோய்கள் சிலவற்றின் பெயரை ஆராய்வோம்.

1. தேரை மோந்த தேங்காய்

தேங்காய்கள் சிலவற்றில் ஒருவித நோய் காணப்படுகின்றது. இந்த நோய் கொண்ட தேங்காய்க்குத் தேரை மோந்த தேங்காய் என்று பெயர் கூறுகிறார்கள். தேரை என்பது தவளை இனத்தைச் சேர்ந்த சிறு பிராணி. இந்தத் தேரை, தென்னை மரத்தின் உச்சியில் காய்க்கும் தேங்காயை முகர்வது இல்லை; அதனால் அந்தத் தேங்காய்க்கு அந்த நோய் உண்டாவதில்லை. இயற்கையாகவே வேறு எந்தக் காரணத்தினாலோ சில தேங்காய்களுக்கு அவ்வித நோய் உண்டாகிறது. ஆனால், அந்த நோய்க்குத் தேரை என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது. தேங்காயின் நோய்க்கும் தேரைக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாவிட்டாலும் எப்படியோ தேரையின் பெயர் அந்நோய்க்குச் சூட்டப்பட்டது. இதனாலேதான், "தேரையார் தெங்கிளநீர் உண்ணப் பழிசுமப்பர்" என்று பழமொழியும் உண்டாயிற்று.

சீவக சிந்தாமணி, குணமாலையார் இலம்பகம், 174-ஆம் செய்யுளில் வரும் "வேழமுண்ட வெள்ளி" என்பதற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், "வேழம், தேரை போயிற்

றென்றாற் போல்வதொரு நோயென்க" என்று எழுதியிருப்பதை நோக்குக.

அன்னையுங் கோல்கொண் டலைக்கும் அயலாரும்
என்னை அழியுஞ்சொற் சொல்லுவர்—நுண்ணிலைய
தெங்குண்ட தேரை படுவழிப் பட்டேன்யான்
திண்டேர் வளவன் திறத்து

என்பது முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுள். இதில், தேங்காய்க்கு நோய் உண்டாகத் தேரைக்குப் பழி ஏற்பட்டது என்னும் கருத்துக் காணப்படுவது காண்க.

2. பல்லி ஓடிய பயிர்

நெற்பயிருக்கும் சில நோய்கள் உண்டாவது உண்டு. அந்த நோய்களில் பல்லி என்பதும் ஒன்று. பல்லி ஓடிய பயிர் என்று கூறுவார்கள். பல்லி என்னும் பிராணி கௌளி என்னும் பிராணியின் இனத்தைச் சேர்ந்தது. இந்தப் பல்லி பயிரில் ஓடுவதனால், பயிருக்கு அந்த நோய் உண்டாவதில்லை. ஆனால், எக்காரணத்தினாலோ பல்லி ஓடிய பயிர் என்று கூறுகிறார்கள். பல்லி என்னும் நோய் கொண்ட பயிர், விளைச்சல் காணாது.

குடிக்குச் சகுனி, பயிருக்குப் பல்லி

என்னும் பழமொழியும் வழங்கப்படுகிறது. துரியோதனனுடைய குடியைச் சகுனி என்பவன் கெடுத்ததுபோல, பல்லி என்னும் நோய் பயிரைக் கெடுக்கும் என்பது இதன் கருத்து.

ஆனால், பயிருக்குத் தோன்றும் பல்லி என்னும் நோய்க்கும், பல்லி என்னும் பிராணிக்கும் யாது சம்பந்தம்? பாவம், பல்லியின்மேல் ஏன் பழி சுமத்தப்படுகிறது?

3. யானையுண்ட விளங்கனி

உருண்டு திரண்டுள்ள விளாம்பழம் மணமுள்ளது. சில விளாங்கனிகளின் உள்ளே சதைப்பற்று இல்லாமல் வெறும் ஓடுமட்டும் இருப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். உள்ளே சதை இல்லாமல் வெறும் ஓடுமட்டும் உள்ள விளாங்கனிக்கு யானை யுண்ட விளாங்கனி என்பது பெயர். அதாவது, யானை என்னும் நோய்கொண்ட விளாங்கனி என்பது பொருள்.

யானையுண்ட விளாங்கனி என்பதற்குச் சிலர் தவருகப் பொருள் கூறுகிருர்கள். யானை, விளாம்பழத்தைக் கடித்து மெல்லாமல் விழுங்கிவிடுமாம். விழுங்கப்பட்ட விளாம்பழத் தின் சதைமட்டும் சமிக்கப்பட்டு, ஓடுமட்டும் முழு விளாங்காய் உருவத்துடன் சாணத்துடன் வெளிப்படும் என்று சிலர் கூறு கிருர்கள். இது தவறு. யானை என்பது விளாம்பழத்துக்கு உண்டாகும் நோய்க்குப் பெயர் ;—தேரை, பல்லி என்னும் பெயர் போல.

> வெஞ்சின வேழ முண்ட விளங்கனி போன்று நீங்கி
> எஞ்சினன் போல நின்ருன்

என்பது சிந்தாமணி, குணமாலையார் இலம்பகம், 272-ஆம் செய்யுளடி.

"களிறுண்ட விளங்கனிபோன்று வெறுவிதாக அறிவு முதலிய நீங்கி இறந்தான்போல நின்ருன்" என்பது நச்சி ஞர்க்கினியர் உரை.

> தூம்புடை நெடுங்கை வேழம் துற்றிய வெள்ளிலே போல்

என்பது நாமகள் இலம்பகம், 203-ஆம் செய்யுளடி. இதற்கு, "வேழம் - வெள்ளிலுக்கு வருவதொரு நோய்" என்று நச்சினர்க்கினியர் உரை எழுதுகிருர்.

> வெஞ்சின வேழ முண்ட வெள்ளிலின் வெறிய மாக
> நெஞ்சமு நிறையு நீல நெடுங்கணுற் கவர்ந்த கள்வி

என்பது குணமாலையார் இலம்பகம், 174-ஆம் செய்யு ளடி. இதில், குணமாலை என்பவள் தன் பார்வையினல் சீவகனுடைய மனத்தைக் கவர்ந்த செய்தி கூறப்படுகிறது. இதற்கு நச்சினர்க்கினியர் உரை வருமாறு: "கொடிய வேழமென்னும் நோயுடை விளாம்பழம்போலே வெறுவி போம்படி நெஞ்சையும் நிறையையும் பிறரறியாமற் கண்ணி ஞற் கவர்ந்த கள்வி." இவ்வாறு உரை எழுதிய பிறகு, "வேழம் (யானை), தேரை போயிற் றென்ருற் போல்வதொரு நோயென்க" என்று விளக்கம் கூறுகிருர். (வெள்ளில் என்பது விளாம்பழம்.)

இதனல், யானை என்பது விளாம்பழத்துக்குத் தோன்றும் நோய் என்பது விளங்குகிறது.

3-a. யானைத்தீ

யானைத்தீ என்னும் நோய் மனிதருக்கு உண்டாகுமாம். இந்நோய் கொண்டவருக்குப் பசி கடுமையாக இருக்குமாம். எவ்வளவு உணவு உட்கொண்டாலும் பசி தணியாமல், மேன் மேலும் பசியினல் வருந்துவார்களாம். தமிழ் இலக்கிய நூல் களிலே இந்த யானைத்தீ நோய் கூறப்படுகிறது.

காயசண்டிகை என்பவளுக்கு யானைத்தீ நோய் உண் டாயிற்று என்று மணிமேகலை என்னும் காவியம் கூறுகிறது. யானைத்தீ நோயினல் காயசண்டிகை, பசிநோய் தணியாமல் அலைந்து திரிந்தாள். அக்காலத்தில், மணிமேகலைக்கு அமுத சுரபி என்னும் உணவுப் பாத்திரம் கிடைத்து, அதிலிருந்து உணவை எடுத்து ஏழை எளியவருக்குக் கொடுத்துப் பசி யாற்றிவந்தாள். இதனையறிந்த காயசண்டிகை, மணிமேகலை யிடஞ் சென்று உணவு கேட்டாள். மணிமேகலை, அமுத சுரபியிலிருந்து உணவை அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கக் காயசண்டிகை அதனை உண்டு நோய் நீங்கி, மணிமேகலையை வணங்கினள்.

யானைத் தீநோய் அகவயிற் றடக்கிய
காயசண் டிகையெனும் காரிகை வணங்கி
நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி
அடலரு முந்நீர் அடைத்த ஞான்று
குரங்குகொணர்ந் தெறிந்த நெடுமலை யெல்லாம்
அணங்குடை யளக்கர் வயிறு புக்காங்கு
இட்டது ஆற்றுக் கட்டழல் கடும்பசிப்
பட்டேன் என்றன் பழவினைப் பயத்தால்.
அன்னை கேள்நீ, ஆருயிர் மருத்துவி!
துன்னிய என்னோய் துடைப்பாய்' என்றலும்
எடுத்த பாத்திரத் தேந்திய அமுதம்
பிடித்தவள் கையில் பேணினள் பெய்தலும்
வயிறுகாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவள்
துயரம் நீங்கித் தொழுதனள்*

சீவகசிந்தாமணி என்னும் காவியத்திலும் யானைத்தீநோய் கூறப்படுகிறது. அச்சநந்தி என்னும் முனிவருக்கு யானைத்தீ என்னும் நோய் உண்டாகி, பசியினால் அவர் பலகாலம் வருந்தினர். பிறகு ஒருநாள் கந்துகன் என்னும் செல்வன் வீட்டுக்குச் சென்று உணவு கேட்க, கந்துகனும் அவன் மனைவி சுநந்தையும் அவரை வரவேற்று, அமிர்தம்போன்ற உணவை, வேண்டிய அளவு கொடுத்தார்கள். யானைத்தீநோய் கொண்ட முனிவர் "பெய் பெய்" என்று கூற, அவர்கள் நிறைய அன்னம் அளித்தார்கள். முனிவர் அதனை உண்டு, நோய் நீங்கினர். இதனைச் சீவக சிந்தாமணி இவ்வாறு கூறுகிறது:

வெஞ்சினங் குறைந்து நீங்க
விழுத்தவங் தொடங்கி நோற்கும்
வஞ்சமில் கொள்கை யாற்குப்
பாவம்வந் தடைந்த தாகக்

*மணிமேகலை - 17 : வரி 7-20.

குஞ்சர முழங்கு தீயில்
கொள்கையின் மெலிந்திம் மூதூர்
மஞ்சுதோய் குன்ற மன்ன
மாடவீட் டகம்புகுந் தேன்

[குஞ்சரம் முழங்கு தீ - யானைத்தீ நோய்.]

பூத்தின்று புகன்று சேதாப்
புணர்முலை பொழிந்த தீம்பால்
நீத்தறச் செல்ல வேவித்து
அட்டஇன் னமிர்தம் உண்பான்
பாத்தரும் பசும்பொற் றுலம்
பரப்பிய பைம்பொற் பூமி
ஏத்தருந் தவிசில் நம்பி
தோழரோ டேறி னானே

[நம்பி - சீவகன்.]

புடையிரு குழையும் மின்னப்
பூந்துகில் செறிந்த அல்குல்
நடையறி மகளிர் ஏந்த
நல்லமிர் துண்ணும் போழ்தில்
இடைகழி நின்ற என்னை
நோக்கிப்போந் தேறு கென்றான்
கடல்கெழு பரிதி யன்ன
பொற்கலத் தெனக்கும் இட்டார்

கைகவி நறுநெய் பெய்து
கன்னலங் குடங்கள் கூட்டிப்
பெய்பெய்என் றுரைப்ப யானும்
பெருங்கடல் வெள்ளிக் குன்றம்

பெய்துதூர்க் கின்ற வண்ணம்
விலாப்புடை பெரிதும் வீங்க
ஐயன தருளி னல்யான்
*அந்தணர் தொழிலே னனேன்

சுரும்புடை யலங்கல் மாலைச்
சுநந்தையும் துணைவன் தானும்
விரும்பினர் எதிர்கொண் டோம்ப
வேழவெந் தீயின் நீங்கி†

இருந்தேன் என்று அச்சநந்தி முனிவர் தமது வரலாற்றினைக் கூறுகிறார்.

இதிலிருந்து, யானைத்தீ என்னும் நோய் உண்டென்பது தெரிகிறது. இந்த நோய்க்கும் யானைக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லையாயினும், யானையின் பெயர் பொருத்திக் கூறப்படுகிறது. யானை என்பதற்கு இங்கு ''பெரிய'' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். யானை பெரியதாக இருப்பதுபோல இந்தப் பசிநோயும் பெரியதாக இருப்பது பற்றி 'யானைத்தீ' என்னும் பெயர் வந்ததுபோலும்!

யானைக்கால் என்னும் பெயருள்ள ஒரு நோய் உண்டு. இந்நோயுள்ளவருக்குக் கால் மிகப் பருத்து இருக்கும். பருத்த காலாக இருப்பதனால் அவர்களால் வேகமாக நடக்க முடியாது. இது வாதநீரினால் ஏற்படுகிற நோய். இதனைக் கால்வாதம் என்றும் கூறுவார்கள். ஆனாலும், யானைக்கால் நோய் என்பதே பெருவழக்கு. இந்நோயுள்ளவரின் கால், யானைக்கால்போலப் பருத்துவிடுவதால் இந்தப் பெயர் ஏற்பட்டதுபோலும்!

*அந்தணர் தொழிலேன் ஆனேன் - அழகிய தண்ணளியையுடைய முனிவர் அமைதியடைந் திருத்தல்போல அமைதியடைந்தேன். அதாவது, யானைத்தீ நோய் நீங்கிச் சாந்தியடைந்தேன் என்பது.

†சீவக சிந்தாமணி, நாமகள் இலம்பகம்.

4. காக்கை வலி

மனிதருக்கு ஏற்படும் நோய்களில் ''காக்கை வலி'' என்பதும் ஒன்று. இந்த நோய் கண்டவர்கள், திடீரென்று தரையில் விழுந்துவிடுவார்கள். கை கால்கள் வலியினால் அசையும். அப்போது அவர்களால் பேசவும் முடியாது. ஆனால், இந்த நோய், காக்கையினால் ஏற்படுவது அல்ல. காக்கை வலி என்று ஏன் பெயர் வந்தது என்பது தெரிய வில்லை. கால் கைகள் வலிப்பதனாலே கால்கை வலி என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். பிறகு, இச்சொல் காக்கை வலி என்று மாறியிருக்கலாம்.

''காக்கை பிடிக்கிறான்'' என்று உலக வழக்கில் சொல்லு கிறார்கள் அல்லவா? ஒருவருக்கு யாருடைய உதவியாவது வேண்டியிருந்தால், அவரிடம் அளவுக்கு மிஞ்சி மரியாதை செய்வதும், அவர் விருப்பம்போல் நடப்பதும் வழக்கம் அல்லவா? அப்படிப்பட்டவரைப் பார்த்து, ''காக்கை பிடிக்கிறார்'' என்று கூறுகிறார்கள் அன்றோ? காக்கைக்கும் இவர் செயலுக்கும் என்ன பொருத்தம்? காலைக் கையைப் பிடிக்கிறார் என்பதுதான் கால்—கை பிடித்தல் என்று மருவி, கடைசியில் ''காக்கை பிடித்தல்'' என்று மாறிவிட்டதோ!

அறவாழி அந்தணன்

திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவர் எந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்னும் கேள்விக்குப் பலர் பலவிதமாக விடையளிக்கின்றனர். திருவள்ளுவர் சைவ சமயத்தவர் என்றும், வைணவ மதத்தவர் என்றும், கிறிஸ்துவக் கொள்கையினர் என்றும், பௌத்த மதத்தினர் என்றும், அருக (ஜைன) சமயத்தவர் என்றும் பலர் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றனர். திருவள்ளுவர் சமண சமயக் கொள்கையுடையவர் என்பதற்கு இங்கு சான்று காட்டுவோம். அந்தச் சான்று அறவாழி அந்தணன் என்பது. இதனை விளக்கிக் கூறுவோம்.

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது

என்பது, திருக்குறள் - கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள்.

இந்தச் செய்யுளிலே கடவுள் அறவாழி அந்தணன் என்று கூறப்படுகிறார். அறவாழி அந்தணன் என்பவர் யார்? அவர் எந்தக் கடவுள்? அறம் + ஆழி = அறவாழி. அறம் = தருமம்; ஆழி = சக்கரம். ஆழி என்பதற்குக் கடல் என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. இந்தக் குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், அறவாழி என்பதற்கு அறக்கடல் என்று பொருள் கூறினார். பிறகு, மற்றொரு பொருளையும் கூறினார். அது, "அறவாழி என்பதனைத் தருமச்சக்கரமாக்கி அதனையுடைய அந்தணன் என்று உரைப்பாரும் உளர்" என்பது.

அறக் கடலாகிய அந்தணன் என்று பொருள் கொள்வதைவிட, தருமச் சக்கரத்தையுடைய அந்தணன் என்று பொருள் கொள்வதே சிறப்புடையதாகத் தோன்றுகிறது. ஜைனருடைய அருகக்கடவுளும் பௌத்தர்களின் புத்தர் பெருமானும் அறவாழி அந்தணன் என்று கூறப்படுகின்றனர்.

அதாவது, தருமச்சக்கரத்தை உடையவர்கள் என்று கூறப்படுகின்றனர்.

திருமாலுக்கும் ஆழிப்படை உண்டு. ஆனால், திருமாலின் ஆழி அறவாழி அன்று; மறவாழி. திருமாலின் திருத்தொண்டர்களாகிய ஆழ்வார்கள் எல்லோரும் திருமாலின் ஆழி, மறவாழி என்று கூறியுள்ளனர். "அடலாழி ஏந்தி அசுரர் வண்குலம் வேர் மருங்கறுத்தாய்" என்றும், "அமர் கொள் ஆழி" என்றும், "காய்சின ஆழி" என்றும், "கொலை ஆழி" என்றும், "கூர் ஆழி" என்றும், "கனலாழிப் படையுடையவன்" என்றும், "போராழி கொண்ட பிரான்" என்றும், "ஊன் திகழ் நேமி" என்றும், "ஈர்க்கின்ற சக்கரத் தெம்மான்" என்றும் திருமாலின் ஆழி மறவாழி என்று ஆழ்வார்கள் கூறியிருப்பதை, அவர்கள் பாடல்களிலே நெடுகக் காணலாம். ஆகவே, அறவாழி அந்தணன் என்பது திருமாலுக்குப் பொருந்தாது.

அறவாழி அந்தணர் இருவர் உள்ளனர். அவர்கள், முன்னர்க் கூறியபடி, புத்தபகவரும், அருகக்கடவுளும் ஆவர்.

அருளறம் பூண்ட ஒருபெரும் பூட்கையின்
அறக்கதி ராழி திறம்பட உருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன்*

என்றும்,

ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன்†

என்றும், மணிமேகலை புத்தர்பெருமானைக் கூறுகிறது.

அருளாழி நயந்தோய்நீ
அறவாழி பயந்தோய்நீ
மருளாழி துரந்தோய்நீ
மறையாழி புரந்தோய்நீ

---

*மணிமேகலை - 5 : 75-77. †மணிமேகலை - 6 : 11.

என்று வீரசோழிய உரைச்செய்யுள் கூறுகிறது. ஆனால், புத்தர்பெருமானை இத் திருக்குறள் குறிக்கிறது என்பதை விட, ஜைனரின் அருகப்பெருமானைத்தான் இக்குறள், " அறவாழி அந்தணன் " என்று கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால், ஜைனராகிய சமணர்கள் தமது நூல்களில் அறவாழியைப்பற்றிப் பெரிதும் புகழ்ந்து சிறப்பிக்கிறார்கள். அறவாழியைச் சமண சமயத்தவர் போற்றுவதுபோல, வேறு சமயத்தவர் அவ்வளவு சிறப்பாகப் போற்றவில்லை. ஆகவே, அறவாழி அந்தணன் என்று திருவள்ளுவர் கூறியது சமணரின் அருகக்கடவுளையே என்று துணிந்து கூறலாம். ஜைனரின் அருகக் கடவுள், அறவாழியை (தருமச் சக்கரத்தை) உடையவர் என்பதைச் சமண சமய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுவோம்.

அருகக் கடவுளின் பெயர்களைக் கூறுகிற திவாகர நிகண்டு,

ஆதியங் கடவுள் அறவாழி அந்தணன்
அரியணைச் செல்வன் அருளாழி வேந்தன்

என்று கூறுகிறது.

அறவாழி வேந்தன் அரியணைச் செல்வன்

என்று பிங்கல நிகண்டு பேசுகிறது.

அருகன் எண்குணன் நிச்சிந்தன்
அறவாழி வேந்தன் வாமன்

என்று சூடாமணி நிகண்டு கூறுகிறது.

மறங்கொள் நேமி விட்டெறிந்து மன்னர் சென்னி சோரியில்
பிறங்க வென்ற வென்றியோர் அனேக பேர், உலகெல்லாம்
இறைஞ்ச எங்கள் வல்வினைத் தெவ்வர் சிந்த வெந்துபோர்
அறங்கொள் நேமி கொண்டு வென்ற சோதி எங்கள் ஆதியே

என்கிறது திருக்கலம்பகம் என்னும் சமண நூல்.

அறவாழியையுடைய அருகக் கடவுளைச் சீவக அரசன் முடிதாழ்த்தி வணங்கினதைச் சிந்தாமணி காவியம் இவ்வாறு கூறுகிறது :

நிலவிலகி உயிரோம்பி நிமிர்ந்தொளிர்ந்து பசிபகைநோய்
உலகமிருள் கெடவிழிக்கும் ஒண்மணி அறவாழி
அலகையிலாக் குணக்கடலை அகன்ஞான வரம்பனை
விலையிலா முடியான் விண்வியப்ப விறைஞ்சினான்*

தூண்டுதிண்டே ருருள்போலச் சுழன்றுதொல் யோனிகட்கே
மீண்டுகொண் டேகுமவ் வெவ்வினைக் கஞ்சிநின் மெய்ச்சரணம்
பூண்டுகொண் டேனினிப் போகலொட் டேன்பொருளாகஎன்னை
ஆண்டுகொண்டாய் அறவாழி கொண்டே வென்ற அந்தணனே

என்பது திருநூற்றந்தாதி.

அந்தரத்து உருளும்நின் அலர்கதிர் அறவாழி
இந்திரனும் பணிந்தேத்த இருவிசும்பில் திகழ்ந்தன்றே

என்பதும்,

மறவாழி இறையவரும் மாதவரும் புடைசூழ
அறவாழி வலனுயரி யருள்நெறியே யருளியோய்

என்பதும், யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள் செய்யுள்கள்.

அறவாழி இன்றும் ஜைனக் கோயில்களில் சமணரால் வழிபடப்படுகிறது.

இதுகாறும் காட்டிய சான்றுகளைக்கொண்டு, அருகக் கடவுள் அறவாழியுடையவர் என்பதை அறிந்தோம். ஆகவே, திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளில் " அறவாழி அந்தணன் " என்று கூறப்பட்டவர் சமணரின் அருகக் கடவுளே என்பது உறுதியாகிறது.

*முத்தியிலம்பகம் 425.

மலர்மிசை ஏகினன்

அறவாழி அந்தணன் என்பது அருகக் கடவுளைக் குறிக்கிறது என்றும், ஆதலின் திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவர் சமண சமயத்தவராக இருக்கக்கூடும் என்றும் கூறினோம். மற்றொரு குறளில், "மலர்மிசை ஏகினன்" என்று கூறுவதுகொண்டும் திருவள்ளுவர், சமண சமயத்தவர் ஆவார் என்பதை இங்கு விளக்குவோம்.

மலர்மிசை ஏகினன் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்

என்பது திருக்குறள், கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள். இந்தக் குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், மலர்மிசை ஏகினன் என்பதற்கு 'மலரின்கண்ணே சென்றவன்' என்று பொருள் கூறினார். இவ்வாறு கூறிய பிறகு, 'இதனைப் பூமேனடந்தான் என்பதோர் பெயர்பற்றிப் பிறிதோர் கடவுட்கேற்று வாருமுளர்' என்று விளக்கங் கூறுகிறார். எனவே, அவர் காலத்திலேயே, 'மலர்மிசை ஏகினன்' என்னும் சொற்றொடர், குறிப்பிட்ட ஒரு மதக்கடவுளைக் குறிக்கிறதென்னும் கருத்து இருந்துவந்ததென்பது விளங்குகிறது. பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகிற அந்தப் 'பிறிதோர் கடவுள்' யார்? அவர்தாம் சமணரின் அருகக் கடவுள்.

இது எவ்வாறு பொருந்தும்? மலர்மிசை ஏகினன் என்பது, அருகக் கடவுளை அன்றி ஏனைய மதக் கடவுளர்க்கும் பொருந்தாதோ என்றால், பொருந்தாது. அருகக் கடவுளைத் தான் இச் சொற்றொடர் குறிக்கும். புத்தர் பிறந்த உடனே ஏழு அடி நடந்தார் என்றும், அப்போது அவர் அடி வைத்த போது தாமரைப்பூக்கள் அவர் அடியைத் தாங்கின என்றும் பௌத்தர் கூறுவர். ஆனால், சமணரின் அருகக் கடவுள் நடந்து சென்றபோதெல்லாம் அவர் திருவடிகளைத் தாமரைப்பூ

தாங்கிற்று என்பது சமண சமயக் கொள்கை. சமண சமய நூல்களில் இச்செய்தி பல இடங்களிலும் கூறப்படுகிறது.

வேறு மதத்தினர் தமது கடவுளை வாழ்த்திப் போற்றும் பாக்களில் தமது கடவுளின் திருவடிகளைத் தாமரைப்பூவிற்கு உவமை கூறியிருக்கின்றனர். மலர்போன்ற திருவடி என்னும் கருத்தில் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஜைனராகிய சமணர்மட்டும் தமது அருகக் கடவுளின் திருவடியைக் கூறும்போதெல்லாம், மலர்போன்ற திருவடி என்று கூறுவது மட்டுமல்லாமல், மலர்மேல் நடந்த திருவடி என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். இதைச் சமண சமய நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் காணலாம். சமணராகிய மணக்குடவரும், இந்தச் சமண சமயக் கருத்தைத் தழுவித் தாம் எழுதிய திருக்குறள் உரையில், இந்தச் சொற்றொடருக்கு, 'மலரின்மேல் நடந்தானது மாட்சிமைப்பட்ட திருவடி' என்று எழுதியுள்ளார்.

இனி, சமண சமய நூல்கள், அருகக் கடவுள் மலர்மேல் நடந்த திருவடிகளை யுடையவன் என்று கூறியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

முதலில் நிகண்டுகளைப் பார்ப்போம். சூடாமணி நிகண்டு, அருகக் கடவுளைப் 'பூமிசை நடந்தோன்' என்றும், 'கமல ஊர்தி' என்றும் கூறுகிறது. சேந்தன் திவாகரம், அருகனைப் 'பூமிசை நடந்தோன்' என்று செப்புகிறது. பிங்கல நிகண்டு, அருகனைப் 'பூமிசை நடந்தோன்' என்று கூறுவதோடு, 'அருகன் ஊர்தி அம்புயம்' என்றும் அறைகிறது. இதனால், சமணரின் அருகக் கடவுள், மலர்மிசை ஏகினவன் என்பது விளங்குகிறதல்லவா?

ஜைன சமயத்துத் துறவியாகிய கௌந்தியடிகள்,

மலர்மிசை நடந்த மலரடி யல்லதுஎன்
தலைமிசை யுச்சி தானணிப் பொறாஅது*

*சிலம்பு - 10: 204-205.

என்று கூறி அருகக்கடவுளை வணங்கியதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இதில், அருகக் கடவுள் மலர்மேல் நடந்த, மலர்போன்ற, திருவடிகளையுடையவன் என்று கூறப்பட்டது காண்க.

மற்றொரு ஜைன நூலாகிய சீவக சிந்தாமணியும், அருகக் கடவுள் பூமேல் நடந்தவன் என்று கூறுகிறது :

மன்றல் நாறு மணிமுடிமேல்
மலிந்த சூளா மணிபோலும்
வென்றோர் பெருமான் அறவாழி
வேந்தன் விரிபூந் தாமரைமேல்
சென்ற திருவா ரடிஏத்தித்
தெளியும் பொருள்கள் ஓரைந்தும்
அன்றி ஆறும் ஒன்பானும்
ஆகும் என்பார் அறவோரே*

குண்டலமும் பொற்றோடும் பைந்தாரும் குளிர்முத்தும்
வண்டலம்பு மாலையும் மணித்தொத்தும் நிலந்திவள
வண்டலர்பூந் தாமரையின் விரைததும்ப மேல்நடந்த
வண்டலர்பூந் திருவடியை மணிமுடியின் வணங்கினான்†

காய்களிற்றி னிடைமருப்பில் கவளம்போன் றேமாராக்
கதியுட் டோன்றி
ஆய்களிய வெவ்வினையின் அல்லாப்புற் றஞ்சினேன்
அறிந்தார் கோவே
வேய்களிய வண்டறைய விரிந்தலர்ந்த தாமரையின்
விரைசேர் போதின்
வாயொளியே பெறநடந்த மலரடியை வலங்கொண்டார்
வருந்தார் போலும்‡

*முத்தியிலம்பகம், நற்காட்சி - 2-ஆம் செய்யுள்.
†முத்தியிலம்பகம், சீவகன் துறவு.
‡சிந்தாமணி, சீவகன் துறவு.

இனிய சுவையும் கவிநயமும் ததும்பும் சூளாமணி என்னும் ஜைனக் காவியத்திலும் பல இடங்களில், அருகக் கடவுள் பூமேல் நடந்த திருவடியையுடையவன் என்று கூறப் படுகிறார். அவற்றில் சில செய்யுள்களைக் காட்டுவோம்.

விரைமணந்த தாமரைமேல் விண்வணங்கச் சென்றாய்
உரைமணந்து யாம்பரவ உண்மகிழ்வாய் அல்லை

முருகணங்கு தாமரையின் மொய்ம்மலர்மேல் சென்றாய்
அருகணங்கி ஏத்தி யதுமகிழ்வாய் அல்லை

மணமயங்கு தாமரைமேல் வான்வணங்கச் சென்றாய்
குணமயங்கி யாம்பரவக் கொண்டுவப்பாய் அல்லை

மணங்கமழும் தாமரையின் மதுத்திவலை
கொப்பளித்து மதர்த்து வாமன்
அணங்கிவர் சேவடியின் அழகெழில் ஓரோர்
ஒளிபருகி அலரும் போலும்

அழலணங்கு தாமரையார் அருளாழி
உடையகோன் அடிக்கீழ்ச் சேர்த்து
நிழலணங்கி முருகுயிர்த்து நிரந்தலர்ந்து
தோடேந்தி நிழற்றும் போலும்

ஆருகதரின் அருகக் கடவுள் மலர்மிசை ஏகினவன் என்பதற்கு இன்னும் ஐயம் உண்டோ? மற்றும் சில நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுவோம். தாமரைப்பூ, அருகக் கடவுளின் ஊர்தி என்பதைச் சமண சமய நூலாகிய திருநூற்றந்தாதி கவிநயத்துடன் கூறுகிறது :

தாமரையே எத்தவங்கள் செய்தாய்! சகம் மூன்றினுக்கும்
தாமரைசே என்று சாற்று போலும்முச் சத்திரத்துத்
தாமரைசேர் திருவைத் திருமார்பில் தரித்தவர்செந்
தாமரையேய் சரணம் தலைமேற்கொண்டு தாங்குதற்கே

நீலகேசி என்னும் நூலும், அருகக் கடவுள் மலர்மிசை ஏகினவன் என்பதைக் கூறுகிறது.

பண்டா கமத்துள் பயிலா வுரைஎன்று மிக்கார்
விண்டீங் கிதனை வெகுளார் விடல்வேண் டுவன்யான்
தண்டா மரைமேல் நடந்தான் தடந்தாள் வணங்கிக்
கண்டேன் கிடந்தேன் கனவின் னிதுகண்ட வாறே

என்பது அச்செய்யுள்.

தாவின்றி எப்பொருளும் கண்டுணர்ந்து தாமரைப்
பூவின்மேற் சென்றான் புகழடியை—நாவின்
துதித்தீண் டறநெறிச் சாரத்தைத் தோன்ற
விரிப்பன் சுருக்காய் விரைந்து

என்பது அறநெறிச் சாரச் செய்யுள்.

யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் சில செய்யுள்கள் உள்ளன. அவற்றில் இரண்டைக் காட்டுவோம் :

ஏடலர் தாமரை ஏந்தும் நின்னடி
வீடொடு கட்டினை விளக்கும் நின்மொழி

காமரு கதிர்மதி முகத்தினை.
சாமரை இடையிடை மகிழ்ந்தனை.
தாமரை மலர்புரை அடியினை.
தாமரை மலர்மிசை ஒதுங்கினை.

இன்னும் பல நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டலாம். விரிவஞ்சி நிறுத்துகிறோம். இதுகாறும் ஜைன சமய நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களினாலே, மலர்மிசை ஏகினான் என்று திருவள்ளுவர் கூறியது அருகக் கடவுளைத் தான் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குகிற தல்லவா ?

★